An Online, Peer-reviewed, Refereed and Quarterly Journal

EISSN 2456-5571

BODHI

INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE

VOLUME 8 | SPECIAL ISSUE 3 | AUGUST 2024 | E-ISSN: 2456-5571

Special Issue on

VOICES AND VISIONS: NAVIGATING LANGUAGE, CULTURE, LITERATURE AND REGIONAL DISCOURSES IN A MULTILINGUAL LANDSCAPE

Special Issue Editors

Dr Shoba Liza John | Dr. Samsrutha Devi A
Dr. Vishnu Raj P | Syamlal M S

BODHI

International Journal of Research in Humanities, Arts and Science

An Online, Peer Reviewed, Refereed and Quarterly Journal

Vol.8 Special Issue 3 August 2024 E-ISSN: 2456-5571

CENTRE FOR RESOURCE, RESEARCH & PUBLICATION SERVICES (CRRPS)

www.crrps.in | www.bodhijournals.com

BIJRHAS

The **BODHI International Journal of Research in Humanities, Arts and Science** (E-ISSN: 2456-5571) is online, peer reviewed, Refereed and Quarterly Journal, which is powered & published by **Center for Resource, Research and Publication Services, (CRRPS)** India. It is committed to bring together academicians, research scholars and students from all over the world who work professionally to upgrade status of academic career and society by their ideas and aims to promote interdisciplinary studies in the fields of humanities, arts and science.

The journal welcomes publications of quality papers on research in humanities, arts, science. agriculture, anthropology, education, geography, advertising, botany, business studies, chemistry, commerce, computer science, communication studies, criminology, cross cultural studies, demography, development studies, geography, library science, methodology, management studies, earth sciences, economics, bioscience, entrepreneurship, fisheries, history, information science & technology, law, life sciences, logistics and performing arts (music, theatre & dance), religious studies, visual arts, women studies, physics, fine art, microbiology, physical education, public administration, philosophy, political sciences, psychology, population studies, social science, sociology, social welfare, linguistics, literature and so on.

Research should be at the core and must be instrumental in generating a major interface with the academic world. It must provide a new theoretical frame work that enable reassessment and refinement of current practices and thinking. This may result in a fundamental discovery and an extension of the knowledge acquired. Research is meant to establish or confirm facts, reaffirm the results of previous works, solve new or existing problems, support theorems; or develop new theorems. It empowers the faculty and students for an in-depth approach in research. It has the potential to enhance the consultancy capabilities of the researcher. In short, conceptually and thematically an active attempt to provide these types of common platforms on educational reformations through research has become the main objective of this Journal.

Dr. S. Balakrishnan
Publisher and Managing Editor
bodhijournal@gmail.com
www.bodhijournals.com
09944212131

BODHI INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE

An Online, peer reviewed, refereed and quarterly Journal with Impact Factor

www.bodhijournals.com, bodhijournal@gmail.com, 7540077733

4/27, Achampathu, Madurai-625019, Tamil Nadu, India

SPECIAL ISSUE EDITORIAL BOARD MEMBERS

Editors

Dr SHOBA LIZA JOHN
Assistant Professor, and Head
Department of French
Sacred Heart College, Thevara, Kerala

Dr. SAMSRUTHA DEVI A
Assistant Professor, and Head
Department of Sanskrit
Sacred Heart College, Thevara, Kerala

Dr. VISHNU RAJ P
Assistant Professor and Head
Department of Malayalam
Sacred Heart College, Thevara, Kerala

SYAMLAL M S
Assistant Professor and Head
Department of Hindi
Sacred Heart College, Thevara, Kerala

SACRED HEART COLLEGE Autonomous

Dr. BIJU C S
Principal
Sacred Heart College, Thevara, Kerala

In the current era of globalization, multilingualism has become a defining feature of cultural and social landscapes worldwide. As languages intertwine, they give rise to diverse expressions of identity, regional narratives, and literary forms. This multilingual dynamic not only enriches cultural exchanges but also raises crucial questions about the preservation of minority languages, the representation of local voices, and the negotiation of regional discourses within broader global frameworks.

This journal seeks to explore these intersections by focusing on how language and literature reflect and shape the complex interplay of cultural identities across multilingual spaces. By examining voices from various linguistic communities and their visions of literature, we aim to foster deeper insights into how regional and global narratives coexist and influence each other. Through this exploration, we hope to illuminate the power of multilingualism in expanding the boundaries of literary discourse, while highlighting the significance of regional cultures and their contributions to the global cultural mosaic.

EDTIORIAL NOTE

The Bodhi Hybrid Conference on Voices and Visions: Navigating language, Culture, Literature and Regional Discourses in a multilingual Landscape is the second great venture of the Department of French and Additional languages. The multilingual conference brought forth a bunch of ideas and saw a heated discussion on the recent developments in the field of language. The conference witnessed the sharing of experience with regard to the implementation of FYUGP part of the NEP of the central Government. This issue presents to you a plethora of ideas on various fields pertaining to language, literature and culture. I hope this will shed light on various untrodden paths and pave way for future researchers.

Bonne Lecture!

Editors

ABOUT THE EDITORS

Dr. SHOBA LIZA JOHN

Dr. Shoba Liza John is Assistant Professor, and Head, Department of French, Sacred Heart College, Thevara. She has an experience of 14 years in the college. She also is a member of BoS in French for various universities and colleges across the country. She received Prof d' Excellence award instituted by French Embassy in India in 2022. She also received the BELC scholarship to attend a fully funded training in France in 2018. She has translated 2 books from French to Malayalam and is also keen on imparting French language across the globe and has hence been the resource person for various academic programmes. She has published several articles and has presented papers in various conferences. She also conducts DELF and TEF training sessions to spread French language.

Dr. SAMSRUTHA DEVI A

Dr. Samsrutha Devi A, is an Assistant Professor and Head of the department of Sanskrit at Sacred Heart College, Thevara. She received her phd from Sree Sankaracharya University of Sanskrit, Kalady Department of Sanskrit Grammar, on Gulma Cikitsa Bhagasya Vyakaranatmakamadhyayanam. She also holds an MPhil degree. Obtained B. Ed from Rashtriya Sanskrit Samsthan Puranatukara. She has Presented several papers and has publised articles, journals related to sanskrit grammar, literature and ayurveda She has been keen in spreading knowledge of this ancient language and has organised various prove with this aim

Dr. VISHNU RAJ P

Dr. Vishnu Raj P Known as a film critic and documentary director. Papers have been presented in many national and international seminars on literature and cinema. Awarded PhD in Malayalam Art films from Sanskrit University. The first book is the poetry collection Untouchable published by Rainbow Books. The first documentary 'Peache' has been screened at several film festivals. Awarded the 2020 Film Academy Research Fellowship. The documentary "The soil " won the Special Jury Award for Best Documentary at the International Documentary Short Film Festival organized by the Kerala State Film Academy in 2023. Edited two books- Nizhalal Nimmitikal, Kazchzyude vinimayangal. Currently serving as Assistant Professor, Department of Malayalam, Sacred Heart College Thevara.

SYAMLAL M S

Syamlal M S is an Assistant Professor in the Department of Hindi, Sacred Heart College, Thevara since 2013. He is pursuing doctoral studies in 'Gram Kendrit Upanyasom Mein Upniveshan Ka Pratirodh' (1980 Ke Bad Ke Sandarbh Mein) under the supervision of Dr. P Ravi (Professor and Former HOD, Sree Sankaracharya University of Sanskrit, Kalady).His expertise is mainly in Hindi Prose and Translation Studies. He also did his M.Phil (Hindi) and Post Graduate Diploma in Hindi Translation and Office Proceedings from Sree Sankaracharya University of Sanskrit, Kalady. He participated and presented many papers in National-International seminars and workshops. He has delivered several invited talks on his expertise.

BODHI

INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE

An Online, Peer-reviewed, Refereed and Quarterly Journal

Vol: 8 **Special Issue 3** **August 2024** **E-ISSN: 2456-5571**

Aim & Objectives

Academic Excellence in research is sustained by promoting research support for young Scholars. Our Journal on Humanities, Arts and Science of research is motivating all aspects of encounters across disciplines and research fields in a multidisciplinary view, by assembling research groups and consequently projects, supporting publications with this inclination and organizing programmes. Internationalization of research work is the unit seeks to develop its scholarly profile in research through quality of publications. And visibility of research is creating sustainable platforms for research and publication, such as series of books; motivating dissemination of research results for people and society.

Disclaimer

Contributors are advised to be strict in academic ethics with respect to acknowledgment of the original ideas borrowed from others. The Publisher & editors will not be held responsible for any such lapse of the contributor regarding plagiarism and unwarranted quotations in their manuscripts. All submissions should be original and must be accompanied by a declaration stating your research paper as an original work and has not been published anywhere else. It will be the sole responsibility of the authors for such lapses, if any on legal bindings and ethical code of publication.

Communication

Papers should be mailed to bodhijournal@gmail.com

CONTENTS

S.No.	Chapters	Page No.
1	Malayalam Language Teaching – New Scenario, New Needs **Dr. Sreelakshmi. N**	1
2	**മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിതപഠനവും ഭാഷാബോധനവും: ആശയങ്ങളും പ്രായോഗികതകളും ഒരു അപഗ്രഥനം** **ഡോ. സോണി ജി.**	6
3	**മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതങ്ങൾ- പ്രവാസത്തിന്റെ വേറിട്ട അനുഭവകഥനം** ഡോ. സിസ്റ്റർ മിനിമോൾ മാത്യു	12
4	**മണിച്ചിത്രത്താഴിലെ അഷ്ടനായികമാർ** **E S Arrya**	25
5	സംസ്കാരവിനിമയത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ പങ്ക് –സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിൻറെ മിസാറു വിനെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പഠനം ഡോ.ദീപ.സി.കെ.	31
6	**പറശ്ശിനിക്കടവ് മുത്തപ്പനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരപരിസരങ്ങൾ: കേരളത്തിന്റെ ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള അന്വേഷണം** **ശാലിനി രാമചന്ദ്രൻ**	37
7	**ബഹുസാംസ്കാരികത: പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ ഭാഷാസെറ്റിൽമെന്റുകളെ മുൻനിർത്തി ഒരു പഠനം** **ലാൽസൺപി.എ**	43

8 പ്രവാസി ജീവിതം: ബെന്യാമിൻറെ
ആടു ജീവിതം നോവലിൽ
സ്വയംപ്രഭ.സി.ടി 53

9 ദളിത് സാന്നിധ്യം എം.ബി
മനോജിന്റെ കവിതകളിൽ
ഡോ.മോളിക്കുട്ടിതോമസ് 57

10 മാതൃഭാഷയും
വിജ്ഞാനനിർമ്മിതിയിലെ
ഇടപെടലുകളും; അടിമാലി
ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിലെ മുതുവാൻ
വിദ്യാർത്ഥികളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള
പഠനം
അനൂപ്ഷാകല്ലയ്യം 63

11 വിനോദനാടകങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക
പരിപ്രേക്ഷ്യം പടയണിയിൽ **Dr.**
VISHNURAJ P 72

12 കഞ്ഞിയുടെ സാംസ്കാരിക
പ്രതിനിധാനങ്ങൾ
അഞ്ജന മേനോൻ 80

13 ദേശാന്തരഗമനത്തിന്റെ ഭാഷയും
ഭാവവും സി.വി. ശ്രീരാമന്റെ
കഥകളിൽ
ഡോ.അനിലതോമസ് 88

14 प्राकृतिक संसाधनों का दोहन और हिंदी कथा
साहित्य: समस्याएं एवं समाधान
श्यामलाल एम. एस 102

15 'कुइयाँजान': जल-जीवन का महाकाव्य
डॉ.अंबिली एम.एच 105

16 भूमंडलीकृत मीडिया के तहत साइबर क्राइमः 'शब्द
पखेरु' उपन्यास के विशेष संदर्भ में
आर्या वी.एल 107

17 हिन्दी दलित साहित्य में प्रेमचंद का हस्ताक्षर
डॉ. मेरीजीना के जी 109

18 **मिथिलेश्वर की कहानी 'सिंबोंगा की वापसी' में व्यक्त**
आदिवासी जीवन संघर्ष
विबी विन्सेंट 111

19 अनामिका का काव्य : प्रकृति पर मानवीयता का स्पष्टीकरण
अर्चना अय्यप्पन 113

20 Ayurvedic Branches in Agnipurāṇa and Its
Influence in Kerala Rituals
Abhilash Unni 116

21 Indian Knowledge Systems – Its expanse
and Significance
Dr.Vijayarajan K.U 119

22 Comparative Analysis of Mercury in Sanskrit
Literature: Transcending Technical Science
Liya Vinod Raj 124

23 **संस्कृतशास्त्रेषु वाक्तत्त्वप्रभावः।**
Dr Samsrutha Devi A 128

24 **वल्लत्तोल् महाकवेः कवनकलायां गैर्वाणीपैतृक प्रभाव**
Saraswathi Devi V 130

25 Fyugp and Tourism Industry Linkages: A
Study on Internship and Placement
Outcomes
Reshmi Joseph 132

MALAYALAM LANGUAGE TEACHING – NEW SCENARIO, NEW NEEDS

Dr. Sreelakshmi. N
Freelancer, Kerala

Introduction

Malayalam – the mother tongue of Kerala, has a long history of evolution. It serves not only as a medium of communication or a medium for primary learning, but also as a subject of academic study. Examining the teaching history of Malayalam reveals an evolution in instructional methods. Initially, the language was taught from letters to words and from words to sentences. Subsequently, there was a shift where children began to understand concepts holistically, progressing from words to letters. Despite remaining a robust subject in higher education, recent developments have raised questions about the relevance, importance and practicality of learning Malayalam.

This article underscores the notion that the effectiveness of language learning and the opportunities through it is intrinsically linked to the quality of instruction. Language learning needs to be recalibrated in light of the opportunities and challenges posed by artificial intelligence in the age of new media. This article examines these evolving teaching styles and the potential career path they can lead to.

Factors Need to Address in Malayalam Language Teaching in Higher Education

In recent years, there has been a noticeable decline in the number of students pursuing the study of Malayalam beyond the primary education level. The introduction of the National Education Policy (NEP) with instructions like mother tongue as medium of instruction, promotion of multilingualism, development of resources in regional language will improve the scope of Malayalam in school level education. But in the field of higher education Malayalam language learning is declining. Implementation of four-year degree program in Kerala's higher education sector this academic year has further highlighted this trend. Reports from educators indicate a significant lack of enrolment, even in minor courses of Malayalam. This phenomenon reflects the prevailing perception, and to some extent, the reality that studying Malayalam offers limited prospects in the job market. Let’s discuss on some aspects regarding this.

1. Malayalam Language Teaching

This underscores the importance of the teacher's pronunciation, expressions, sentence structure, writing style, and overall communication. While it is essential to respect regional variations, students choosing Malayalam as an elective should be exposed to the standard norms of the language. It is the responsibility of teachers to convey these norms effectively.

Inadequate Language Proficiency Among Teachers

When teachers lack strong proficiency in Malayalam, it directly affects the quality of instruction. For instance, a teacher who is not well-versed in the nuances of Malayalam grammar and vocabulary may struggle to convey complex ideas effectively to students. This can lead to students developing a superficial understanding of the language, missing out on the depth and richness that comes with proper instruction. Over time, this may result in students being unable to read and write in Malayalam with accuracy, leading to a decline in overall literacy and language skills.

Miscommunication and Inaccurate Teaching

Teachers with poor language skills may inadvertently introduce errors into their lessons, leading to confusion among students. For example, if a teacher

consistently mispronounces words or uses incorrect sentence structures, students may adopt these mistakes as correct usage. This not only hampers their ability to communicate effectively in Malayalam but also undermines their confidence in using the language. Moreover, such inaccuracies can compound over time, creating significant gaps in students' understanding of Malayalam grammar, syntax, and usage.

Erosion of Cultural and Literary Appreciation

Malayalam is a language rich in literature, history, and cultural significance. However, if teachers lack the necessary language skills, they may fail to convey this richness to their students. For instance, a teacher who struggles with the language might be unable to effectively teach classic Malayalam literature, leading students to miss out on important cultural and literary knowledge. This can result in a diminished appreciation for the language and its cultural heritage, further discouraging students from pursuing advanced studies in Malayalam or engaging with its literary traditions.

In addition to language learning, language acquisition occurs through various channels such as formal classroom instruction, reading texts, and informal interactions. This process involves not only the exchange of words, their pronunciation, and meanings but also the assimilation of the elements that constitute an individual's unique use of language. Consequently, the role of the teacher is pivotal in shaping both the learner's personal development and their distinct linguistic identity, which is an integral component of their overall personality.

2. Malayalam Language Learning

Perceived Lack of Relevance in the Job Market

One of the primary reasons students are losing interest in learning Malayalam is the belief that it holds little value in the modern job market. With English being the dominant language in many professional fields, students often prioritize learning languages that are perceived as more beneficial for their careers.

Inadequate Integration of Malayalam in Contemporary Education

Another factor contributing to the disinterest in Malayalam is the limited integration of the language in contemporary educational materials and curricula. Many textbooks and resources are heavily focused on English or other major languages, which can make Malayalam appear outdated or less important.

Social and Cultural Pressures

Social and cultural pressures also play a significant role in diminishing students' interest in Malayalam. In many urban areas, there is a growing trend of parents and educators emphasizing the importance of English from an early age, often at the expense of regional languages like Malayalam. This can lead to a situation where students view Malayalam as a secondary or even unnecessary language, associated only with older generations or rural life.

Consequences of Inadequate Proficiency in Malayalam

If students do not learn Malayalam properly, the consequences can be far-reaching. For one, they may lose the ability to connect with their cultural roots, as language is a key vehicle for understanding and preserving cultural heritage. Inadequate proficiency in Malayalam could lead to a disconnect from important cultural practices, literature, and historical knowledge. Additionally, a decline in Malayalam literacy could weaken local communication networks, especially in rural areas where the language remains the primary mode of communication. This erosion of linguistic skills could ultimately contribute to the marginalization of the language and a loss of cultural identity for future generations.

3. Malayalam Studies Limited to Literature and Literature Criticizm

Malayalam studies have increasingly evolved into a predominantly literary focus. Conversely, literary and cultural studies often lack critical engagement and are rarely aligned with specific movements or ideologies. Even the limited linguistic research that is

conducted tends to examine language through the lens of caste politics. Theoretically based papers such as Bharatiya Sahitya Siddhanta, Bharatiyetara Sahitya Siddhanta, Malayalam Grammar, Linguistics are not studied effectively today. It has been reduced to passing subjects by just rote learning. Something that is compulsory only because it is part of the curriculum. It is time to critically assess the outcome of such teachings. It has been necessary for the teachers to think about the results a student who completes the course has been able to achieve by taking Malayalam as an optional. Additionally, the profession of language teaching has come under scrutiny in this context.

Shift Towards Literary Criticism Over Language Mastery

The increasing focus on literary criticism in Malayalam language education, often grounded in complex theoretical frameworks, has led to a significant shift away from foundational language and literature learning. While literary criticism is undoubtedly valuable for advanced studies, it can overshadow the essential aspects of language acquisition and the appreciation of literature. For instance, students might spend more time analyzing texts through various critical lenses rather than developing their proficiency in reading, writing, and speaking Malayalam. This approach can leave students with a fragmented understanding of the language and lack the practical skills needed for effective communication and a deeper connection with the literature itself.

Erosion of Literary Appreciation and Cultural Engagement

When Malayalam education is overly focused on literary theory, students may miss out on the rich literary traditions that the language offers. Instead of experiencing the joy of reading classic and contemporary Malayalam works, students might find themselves bogged down in abstract analyses that distance them from the texts. This can diminish their appreciation for the beauty and cultural significance of Malayalam literature, as the emphasis on theory often overshadows the emotional and intellectual engagement with the works themselves. Without a strong foundation in the language and an authentic connection to the literature, students are less likely to develop a lifelong interest in Malayalam or to see its relevance in their personal and cultural identity.

Impact on Language Proficiency and Cultural Continuity

The current trend of prioritizing literary criticism over language and literature learning could have long-term negative effects on both language proficiency and cultural continuity. Their practical language skills may deteriorate leading to a generation less capable of fluently reading, writing, or speaking in Malayalam. This decline in language proficiency not only weakens individual communication abilities but also threatens the transmission of cultural heritage, which is deeply embedded in the language.

4. Career Paths with Malayalam

Language fundamentally serves the purpose of communication. However, it is crucial to consider the level at which this communication occurs. Communication extends beyond mere speech or informal chat language characterized by abbreviations and shorthand. In the context of Malayalam, communication manifests in various forms and through diverse methods. The success of a language learner hinges on their ability to recognize and comprehend these multifaceted modes of communication. The primary objective is to master the effective use of the language, while the secondary goal is to explore and understand its various applications.

Opportunities in media, journalism, educational sectors etc. are familiar for everyone. Here we can discuss some other possibilities.

Translation, Interpretation, and Creative Arts

One of the areas with promising career opportunities is translation and interpretation. With globalization and the need for multilingual communication, there is a growing demand for skilled translators who can

translate between Malayalam and other languages, particularly English. These professionals can work in various sectors, including government, healthcare, legal services, and international business. Furthermore, the creative arts offer opportunities for those with a passion for Malayalam. Writers, poets, scriptwriters, and filmmakers can create content in Malayalam for books, films, television shows, and web series, contributing to the preservation and promotion of the language and culture. For instance, the success of Malayalam cinema in recent years has highlighted the demand for original content creators who can tell compelling stories in the language.

Careers in Content Creation and Digital Media

Content creation in Malayalam is another burgeoning field with vast potential. With the increasing consumption of digital content, there is a significant demand for Malayalam content creators across platforms like YouTube, blogs, podcasts, and social media. These professionals can work as independent creators or for companies that require culturally relevant content for their Malayalam-speaking audience. For example, there are opportunities for scriptwriters and content developers for Malayalam-language web series, films, and advertisements. Additionally, companies in the e-learning sector often seek individuals to create educational content, tutorials, or apps in Malayalam, catering to learners who prefer or need instruction in their native language.

Careers in Publishing and Literary Work

The publishing industry offers various roles for those with expertise in Malayalam. Professionals can work as editors, proofreaders, or literary agents, helping to bring Malayalam literature to a wider audience. This includes working with authors to polish manuscripts, ensuring that language usage is accurate and culturally appropriate, or managing the publication process for books in Malayalam. Additionally, there is scope for careers in literary translation, where individuals can translate works of Malayalam literature into other languages or vice versa, making regional literature accessible to a broader audience. With the rise of self-publishing and digital platforms, there are also opportunities for independent authors to publish and promote their own work in Malayalam, contributing to the language's literary landscape.

Natural Language Processing (NLP) and Language Technology Development

Natural Language Processing (NLP) is a branch of AI that focuses on the interaction between computers and human languages. For Malayalam speakers, there are opportunities to contribute to the development of NLP tools and technologies that support the Malayalam language. This includes working on speech recognition systems, text-to-speech converters, and language translation software that can accurately process and generate Malayalam. Professionals with a strong understanding of Malayalam can collaborate with AI developers to create more accurate and culturally relevant language models, chatbots, and virtual assistants that cater specifically to Malayalam-speaking users.

Data Annotation and Machine Learning

AI systems rely heavily on large datasets to learn and improve their performance. Data annotation involves labelling data so that machine learning algorithms can recognize patterns and make predictions. For Malayalam, there is a growing need for language experts to annotate texts, audio files, and other data in the language. This work is critical for training AI systems to understand and process Malayalam accurately. For instance, annotators may label parts of speech, sentiment, or entity recognition in Malayalam texts, which helps improve AI applications in areas like sentiment analysis, automated customer support, and content moderation.

Voice Assistants and Conversational AI

With the increasing popularity of voice-activated assistants like Siri, Alexa, and Google Assistant, there is a demand for AI professionals to develop and refine these technologies for regional languages like Malayalam. This includes creating voice recognition

systems that accurately understand Malayalam and developing conversational AI that can interact naturally with users in the language. Professionals with expertise in both Malayalam and AI can work on localizing these technologies, ensuring they understand dialectal variations and cultural nuances specific to Malayalam-speaking users. This work not only improves accessibility but also broadens the reach of AI technologies in the Malayalam-speaking community.

Conclusion

Language learning does not mean traditional grammar or linguistics. Applied language study is the study of language with emphasis on practicality. This requires a basic understanding of language structure, letters, pronunciation at an applied level. Essential elements of grammar and linguistics can be used as tools for that.

The teaching and learning of Malayalam face several contemporary challenges, including declining enrolment, inadequate teacher proficiency, and shifting focuses towards literary criticism. These issues highlight the need for a comprehensive reassessment of Malayalam language instruction and learning methodologies. By addressing these challenges and embracing emerging career opportunities, it is possible to revitalize Malayalam studies and ensure that the language remains relevant and valuable for future generations. Balancing language mastery with literary criticism and integrating Malayalam into modern educational and professional contexts are crucial steps in preserving its cultural and linguistic heritage.

Malayalam, being the mother tongue of Kerala, is a language that is intrinsically connected to the daily lives of its speakers. So in many professional fields where Malayalam is prevalent, individuals who have formally studied the language has to carve out careers, transforming their expertise into a profession.

Bibliography

Malayala Bhasha Padanangal, Unnikrishnan A M (Ed.), P.K Parameswaran Nair Smaraka Trust, 2019. https://www.education.gov.in> NEP 2020

മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിതപഠനവും ഭാഷാബോധനവും: ആശയങ്ങളും പ്രായോഗികതകളും ഒരു അപഗ്രഥനം

ഡോ. സോണി ജി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്ഓഫ് ലാംഗ്വേജസ്,
രാജഗിരി കോളേജ് ഓഫ് സോഷ്യൽ സയൻസസ്, കളമശ്ശേരി

മസ്തിഷ്കം എങ്ങനെ വിവിധ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നു, എങ്ങനെ തലച്ചോറിൽ തന്നെ നിലനിർത്തുന്നു എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സമീപനമാണ് മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത ബോധനം. ന്യൂറോ സയൻസിൽ നിന്നും വികസിച്ചുവന്ന ഒരു പഠന സിദ്ധാന്തമാണ് ഇത്. മസ്തിഷ്കം എങ്ങനെ നന്നായി എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും പഠിക്കുന്നു, അതിനുള്ള പഠനാനുഭവങ്ങൾ എങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കാം എന്നത് സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണങ്ങൾ ന്യൂറോ സയൻസിന്റെയും വൈജ്ഞാനിക മനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കീഴിൽ ഇന്നും നടന്നു വരുന്നു.

ഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത ബോധനം എന്ന നിലയിൽ ന്യൂറോ സയൻസിൽ നിന്നുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ തത്ത്വങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ, വ്യത്യസ്ത പഠിതാക്കളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനും, ദീർഘകാല ഭാഷാനുഭവങ്ങൾ നിലനിർത്താനായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആകർഷകവും ഫലപ്രദവും ആസ്വാദ്യകരവുമായ പഠനാനുഭവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഭാഷാ അധ്യാപകർക്ക് കഴിയും. ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത ബോധന തത്ത്വങ്ങൾ, മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത ബോധന തന്ത്രങ്ങൾ, മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനത്തിന്റെ രൂപരേഖ എന്നിവ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ, മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനം മറ്റു പാരമ്പര്യ പഠന രീതികളിൽ (Traditional Method) നിന്നും എപ്രകാരം വ്യത്യസ്തമാകുന്നു, അത് ഭാഷാധ്യാപനത്തെ എങ്ങനെ കൂടുതൽ ഫലവത്താക്കുന്നു തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം അപഗ്രഥിച്ച് ക്രോഡീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനത്തിന്റെ പ്രധാന തത്ത്വങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

1. വൈകാരിക ബന്ധങ്ങൾ/Emotional Connection

പഠനത്തിൽ വൈകാരികാംശത്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നല്ലതും ധനാത്മകവും ആകർഷകവുമായ പഠനാന്തരീക്ഷം അത്യാവശ്യമാണ്.

2. ബഹു ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾ /Multisensory Experience

ഒന്നിലധികം ഇന്ദ്രിയാനുഭൂതികൾ പഠനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു

ഉദാഹരണമായിട്ട് വായിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം കാഴ്ചയിലൂടെ (വീഡിയോ, സിനിമ) തുടങ്ങിയവ പഠനത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു.ഭക്ഷണ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ആ രുചി നാവിൻ തുമ്പിൽ എത്തിയാൽ ആ പഠനം തലച്ചോറിൽ എന്നെന്നും നിലനിൽക്കുന്നു.

3. ചലനവും വ്യായാമവും/ **Movement and Exercise**

കായികമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വൈജ്ഞാനിക ബുദ്ധിശക്തിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നു. പഠനഫലങ്ങൾ ഇതിനാൽ മെച്ചപ്പെടുന്നു.ഈ പഠനത്തിലും മൾട്ടി സെൻസറി ഓർഗൻസിന്റെ പ്രവർത്തനം കാണാം. ശാരീരികമായി വ്യായാമം ചെയ്യുന്ന ഒരു കുട്ടിക്ക് ഓർമ്മശക്തി നിലനിർത്താൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

4. ഇടവിട്ടുള്ള ആവർത്തനങ്ങൾ/ **Spaced Repetition**

പഠിക്കാനുള്ള ചെറിയ ഭാഗങ്ങളാക്കി പഠിക്കുന്നതും ദൈർഘ്യമേറിയ ഇടവേളകളിൽ പഠന വീണ്ടും വീണ്ടും അവലോകനം ചെയ്യുന്നതും പഠനം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.ഉദാഹരണമായി, കവിത പഠിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം നാലുവരി പഠിച്ച് പിന്നീട് ഇടയ്ക്കിടെ അതോർത്ത് വീണ്ടും മനനം ചെയ്ത് ഹൃദിസ്ഥമാക്കണം. അതിനോട് ഒരുമിച്ച് അടുത്ത നാല് വരി കൂടി ചേർത്ത് പഠിച്ച് മുന്നേറുന്നത് ദീർഘകാല ഓർമ്മയിൽ ആ കവിതയുടെ വരികൾ നിലനിർത്തുന്നതാണ്.

5. സജീവമായ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ/**Active Recall**

ആത്മപരിശോധനയും ആശയങ്ങൾ സംക്ഷേപിക്കുന്നതും പഠനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

6. സന്ദർഭോചിതമായ പഠനം/ **Contextual Learning**

സന്ദർഭത്തിന് അനുസൃതമായി പഠിക്കുന്നത് ഗ്രഹണശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കും.

7. സാമൂഹികമായ ഇടപെടലുകൾ / **Social Interaction**

സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളും സഹകരിച്ചുള്ള പഠന പ്രവർത്തനങ്ങളും പഠനഫലങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്താറുണ്ട്.ഉദാഹരണമായി, വിദ്യാർഥികൾ ചേർന്നുള്ള സംഘ പഠനങ്ങൾ.

8. ന്യൂറോ പ്ലാസ്റ്റിസിറ്റി/**Neuroplastictiy**

വളർച്ചയുടെയും പുനഃസംഘടനയിലൂടെയും മാറാനുള്ള തലച്ചോറിന്റെ ന്യൂറൽ ശൃംഖലകളുടെ കഴിവാണ് ന്യൂറോ പ്ലാസ്റ്റിസിറ്റി' മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഈ കഴിവ് തുടർച്ചയായ പഠനത്തിനും വികാസത്തിനും സഹായിക്കുന്നു. ഇത് കുട്ടിയുടെ വളർച്ചയുടെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പ്രകടമാകു എന്നായിരുന്നു ആദ്യകാലത്ത് വിശ്വാസം. എന്നാൽ പിന്നീടുള്ള പഠനങ്ങളിൽ പ്രായപൂർത്തിയായവരിൽ പോലും തലച്ചോറിന്റെ രൂപ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കും ന്യൂറോൺ

വളർച്ചയ്ക്ക് സാധ്യതയുണ്ട് എന്ന് തെളിഞ്ഞു. തലച്ചോറിന് ആവശ്യാനുസരണം രൂപാന്തരം വരുത്തുവാനും നവീകരിക്കാനുള്ള കഴിവാണ് ന്യൂറോപ്ലാസ്റ്റിസിറ്റി' മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പ്ലാസ്റ്റിക് സ്വഭാവം ഓർമശക്തി വർദ്ധിക്കുന്നു. പുതുതായി ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാൻ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്നു.ഉദാഹരണമായി കവിതയുടെ വരികൾ ആവർത്തിച്ച് ആവർത്തിച്ച് ഉച്ചരിച്ച് ഹൃദിസ്ഥമാക്കുന്നത് ഓർമ്മ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായകമാണ്. ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ പഠിച്ച വരികൾ വീണ്ടും ഓർത്തെടുത്ത് അത് ഓർമ്മയിൽ നിലനിർത്തുന്നത് മാത്രമല്ല അന്ന് 10 വരി കവിതയാണ് പഠിച്ചതെങ്കിൽ അതിനോട് കൂടി വീണ്ടും പുതിയ വരികൾ മനപ്പാഠമാക്കുന്നതും തലച്ചോറിൽ പുതിയ ന്യൂറോണുകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

9.ആത്മപ്രതിഫലനവും പ്രതിപുഷ്ടിയും/ Feedback and Reflection

പഠനപ്രക്രിയയുടെ നെടുംതൂടാണ് പ്രതിപുഷ്ടി. ശരിയായി രീതിയിൽ നടക്കുന്ന പ്രതിപുഷ്ടി പ്രക്രിയകൾ പഠന താൽപര്യം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു. അധ്യാപക വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധം സുസ്ഥാപിതമാക്കാൻ നല്ല പ്രതിപുഷ്ടി സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. പഠനത്തിന്റെ വികാസത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ പ്രക്രിയയാണ് പ്രതിപുഷ്ടി.

10. വ്യതിരിക്ത ബോധനം/ Differentiated Intsruction

വ്യക്തികളുടെശൈലികൾക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമായ പഠനങ്ങൾ നല്ല പഠന ഫലങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുന്നു.

11.ഉറക്കവും ഉല്ലാസവും/ Sleep and Relaxation

ശരിയായ ഉറക്കവും മാനസികവും ഉല്ലാസവും ഓർമ്മയുടെ സ്വഭാവത്തിന് നിർണായകമായ ഒന്നാണ്.

12. ശ്രദ്ധാപൂർണതയും ആത്മാവബോധവും/ Mindfulness and SelfAwareness

ചിന്തകൾ, വികാരങ്ങൾ, പഠനപ്രക്രിയകൾ എന്നിവ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും പഠനത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു.

ഈ തത്ത്വങ്ങൾ മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനത്തിന്റെ അടിത്തറയാണ്. തലച്ചോർ എങ്ങനെ നന്നായി പഠിക്കുന്നു. എന്നതുമായി ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന പഠനാനുഭവങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ഈ തത്ത്വങ്ങൾ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്.

മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത ബോധനവും പരമ്പരാഗത രീതിയിലുള്ള പഠനവും (Traditional learning) തമ്മിൽ ധാരാളം വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. പരമ്പരാഗത രീതിയിലുള്ള പഠനത്തിൽ ഉള്ളടക്കത്തിന് (content) പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. പരമ്പരാഗത രീതിയിലുള്ള പഠനത്തിന് റോട്ട് മെമ്മറിക്കാണ് (Rote memory) പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. വാക്കുകൾ എഴുതി, എഴുതി അർത്ഥം

അറിയാതെ പഠിക്കുക, കണക്കുകൾ ചെയ്തു ചെയ്തു കാണാപാഠം പഠിക്കുക എന്നതാണ് റോട്ട് മെമ്മറി. ഇതിലൂടെ ആർജിക്കുന്ന ഓർമ്മശക്തി ആവർത്തനത്തിലൂടെ (repetition) പഠനം ഉറപ്പാക്കുന്നതിന് മാത്രമാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. പ്രഭാഷണ രീതിയാണ് (Lecture Method) അധ്യാപനത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നത്. പഠിതാവിന് അനുസൃതമായുള്ള രീതി സ്വീകരിക്കാതെ എല്ലാവർക്കും ഒരേ സമീപനത്തിൽ അധ്യാപനം മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിനാൽ കുട്ടികളുടെ വികാരങ്ങളെയും ശാരീരിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഈ ബോധന രീതിയിൽ അവഗണിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഗ്രേഡുകൾക്കും ടെസ്റ്റ് സ്കോറുകൾക്കുമാണ് ഇതിൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്.

മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനത്തിൽ തലച്ചോർ എങ്ങനെ പഠിക്കുന്നു എന്നതിലാണ് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്. വൈകാരിക അനുഭവങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഊന്നൽ നൽകുന്നു. വിവിധ ഇന്ദ്രിയ സമീപനങ്ങൾ മൾട്ടി സെൻസറി സമീപനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. സജീവമായ ഓർമ്മശക്തിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. പഠനത്തിലെ വ്യക്തി വ്യത്യാസങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. ഇതിൽ ചലനവും വ്യായാമവും സംയോജിപ്പിക്കുന്നു. പഠിതാവിന്റെ വിശ്രമത്തിന്, നല്ല ഉറക്കത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. പഠിതാവിനെ പരിഗണിക്കുന്നു. കൂടുതൽ സമഗ്രമാകുന്ന ഒരു സമീപനമാണ് മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിതബോധനം' എന്നാൽ പരമ്പരാഗത രീതിയിലുള്ള പഠനം ഉള്ളടക്കത്തിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനും മാർക്കുകൾ മുതലായ മാനദണ്ഡങ്ങളിൽ ഊന്നിയിട്ടുള്ളതാണ്. വ്യക്തിഗത വ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നില്ല.

ഭാഷപഠനത്തിൽ മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനത്തിന് ധാരാളം സാധ്യതകൾ ഉണ്ട്.തലച്ചോറിന്റെ സൗഭാഗ്യമായ ഭാഷാ പഠന സിദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. തലച്ചോറിലെ ഭാഷാ ഏറ്റെടുക്കൽ മേഖല (language acquisition area) എന്ന കേന്ദ്രം ഈ പ്രക്രിയയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഷയെ ദീർഘകാല അടിസ്ഥാനത്തിൽ തലച്ചോറിൽ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാൻ ഇതിനാൽ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സജീവമായ ഓർമ്മ നിലനിർത്താനും വൈകാരിക ബന്ധങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനും കഴിയുന്നു. ഭാഷാ പ്രാവീണ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത സമീപനങ്ങളുടെ കേൾക്കുവാനും വായിക്കുവാനും സംസാരിക്കുവാനും എഴുതുവാനും (LSRW) ഉള്ള പഠിതാവിന്റെ കഴിവ് വർദ്ധിക്കുന്നു. ഭാഷ വൈവിധ്യത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുവാനും പഠന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വൈവിധ്യമാർന്ന മസ്തിഷ്ക പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ഭാഷ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നു. സർഗാത്മകമായ ഭാഷാ പ്രയോഗത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത സമീപനമായ കഥപറച്ചിൽ, റോൾപ്ലേ, കഥാപാത്രാവതരണം എന്നിവയിലൂടെ

നൂതനമായ ഭാഷാപ്രയോഗസിദ്ധികൾ സാധ്യമാക്കാം. പഠിതാക്കളിൽ ഭാഷ പഠനപ്രക്രിയകളിലൂടെ ഭാഷാവബോധം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. അധ്യാപന പരിശീലന പദ്ധതികളിൽ മസ്തിഷ്ക വികാസത്തെ കുറിച്ചുള്ള അറിവ് പ്രധാനം ചെയ്യണം. എങ്കിലെ, ഭാഷാപഠനത്തിൽ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാകൂ. അതിനനുസരിച്ചുള്ള പഠനസാമഗ്രികൾ, വിഭവങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് നവീനമായ പഠനാനുഭവങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സമ്മാനിക്കാൻ അധ്യാപകർ സജ്ജരാവണം . പഠിതാക്കളെ അവരുടെ പൂർണ്ണമായ ഭാഷാശേഷിയിലെത്തിക്കാനും ഫലപ്രദമായി ആശയവിനിമയത്തിനും ഈ പഠനം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

തലച്ചോർ എങ്ങനെ പഠിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിലൂടെ, പഠിതാവിനെ ഫലപ്രദവും ആകർഷകവും നിലനിൽക്കുന്നതുമായിട്ടുള്ള പഠനാനുഭവങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു.മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ വിശാലമാണ്. മസ്തിഷ്കം എങ്ങനെ പഠിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിലൂടെ നമുക്ക് പഠനഫലങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും. വ്യക്തിഗത ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനുതകുന്ന പഠനഫലങ്ങൾ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നതിലൂടെ പഠിതാവിന്റെ ഗ്രഹണശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ആഴത്തിലുള്ളതും സർഗാത്മകവുമായ പഠന സാഹചര്യം ഒരുക്കുന്നതിലൂടെ പഠിതാവിനെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനും പഠനപ്രക്രിയ സുഗമമാക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു. വ്യക്തികളുടെ മസ്തിഷ്ക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായ പഠന തന്ത്രങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാൻ ഈ പഠനം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. തലച്ചോറിനെ സ്വാഭാവികമായ കഴിവുകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി സർഗാത്മകതയും പ്രശ്നപരിഹാരവും (Problem Solving) പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. വൈകാരിക ബുദ്ധിശക്തിയെ പരിപോഷിപ്പിച്ച് പഠിതാവിൽ ആത്മാവബോധം, സഹാനുഭൂതി, സാമൂഹികമായ നൈപുണികൾ എന്നിവ വികസിപ്പിക്കാം. നാഡീ വൈവിധ്യത്തെ (Neuro diverstiy) ഉൾക്കൊള്ളുകയും വികസിപ്പിക്കുവാനും ഈ പഠനനത്തിലൂടെ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. മസ്തിഷ്ക പഠനം വഴി വ്യക്തിഗത പഠനത്തെ വളർത്താം. വ്യക്തിയുടെ താൽപര്യങ്ങൾ, വെല്ലുവിളികൾ എന്നിവയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ പഠന പാതകൾ ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് ഇതിനാൽ സാധിക്കുന്നതാണ്. മസ്തികാധിഷ്ഠിത പഠനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അറിവിലൂടെ അധ്യാപന രീതികളും പഠന ചുറ്റുപാടുകളും മെച്ചപ്പെടുത്തണം. തലച്ചോർ എങ്ങനെ പഠിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിലൂടെ വ്യക്തികളെ ഉദ്ഗ്രഥിത വ്യക്തികൾ ആക്കി മാറ്റി അവരുടെ പൂർണ ശേഷിയിൽ എത്തുന്നതിനും സമൂഹത്തിന് ഉചിതമായ സംഭാവനകൾ നൽകുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ് ഈ

പഠനത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശം. അനുദിനം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്ത് കാര്യക്ഷമമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ സജ്ജരായ പഠിതാക്കളെ നിർമിക്കാൻ ഈ പഠന രീതിയിലൂടെ സാധിക്കുന്നു. അതിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വിപ്ലവകരമായ ഒരു മാറ്റം കൊണ്ടുവരാം.

ഓർമപഠനത്തിനും അനുഭവ പഠനത്തിനും ഒരു പോലെ പ്രാധാന്യം മസ്തിഷ്ക പഠനത്തിൽ നൽകുന്നുണ്ട്.ഓർമ പഠനത്തിനെ നിരാകരിക്കുന്നതാണ് പുതിയ കാല നിർമ്മിത വാദം. എന്നാൽ ഓർമ പഠനത്തിന് അതിന്റെതായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മസ്തിഷകത്തെ ശരിയായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ന്യൂറോ പ്ലാസ്റ്റിസിറ്റി വഴി കൂടുതൽ ന്യൂറോൺ ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ ഓർമപഠനത്താൽ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. തലച്ചോറിന്റെ വികാസം 25 വയസ്സിനു ശേഷം നടക്കുന്നത് ന്യൂറോപ്ലാസ്റ്റിസിറ്റി വഴിയാണ്. വൈകാരികതയ്ക്കും കുട്ടിയുടെ മന: സ്വാസ്ഥ്യത്തിനും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന വഴി പഠനം എളുപ്പമാകും. പഠനത്തിലെ ഏതെങ്കിലും പ്രശ്ന പരിഹാരത്തിനായി ശ്രമിക്കുമ്പോൾ പഠനം കുറെ കൂടി നല്ല രീതിയിൽ നടക്കുന്നു. Experiential learning മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത ബോധനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

അനുഭാവിഷ്ഠിത പഠനത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഒന്നാണിത്. ഇത്രയും കാലത്തെ പഠന സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നല്ലതിനെ മാത്രം ചേർത്തു വച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു രീതിയാണ് മസ്തിഷ്കാധിഷ്ഠിത പഠനം.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ബിന്ദു, സി. എം., മാതൃഭാഷ ബോധനം പ്രവണതകളും രീതികളും, 2011 സ്കോർപിയോ പബ്ലിഷേഴ്സ് ആൻഡ് ഡിസ്ട്രിബ്യൂട്ടേഴ്സ്, കാലിക്കട്ട് യൂണിവേഴ്സ്റ്റി

Website

https://books.google.co.in/books/about/How_the_Brain_Learns.html?id=hXr5oKs7_y0C&redir_esc=y

https://study.com/academy/lesson/brainbasedlearningtheoryandstrategies.html#:~:text=Brain%2Dbased%20learning%20encourages%20students,they%20feel%20some%20connection%20to.

https://soeonline.american.edu/blog/brainbasedlearning/

https://books.google.co.in/books?hl=en&lr=&id=13NyAwAAQBAJ&oi=fnd&pg=PP1&dq=brain+based+learning&ots=qWcN2vA4L&sig=R7LcNFCytHgIXZGnvMdbTHB1XJI#v=onepage&q=brain%20based%20learning&f=false

https://www.continentalpress.com/blog/brainbasedlearning/s?rsltid=AfmBOoqVT8BzBC_xmBautdclFTtYcQHHgDDFMibLwsRVq3obEigXCIA

https://onlinedegrees.sandiego.edu/brainbasedlearning/

https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2590291123002875

https://www.teacheracademy.eu/course/brainbasedlearning/

https://link.springer.com/referenceworketnry/10.1007/9789811623271_1161

https://www.academia.edu/105310546/The_use_of_Brain_Based_Learning_Model_in_classroom?ucsbsw=79808366

മരുഭൂമിയിലെമറുജീവിതങ്ങൾ- പ്രവാസത്തിന്റെ വേറിട്ട അനുഭവകഥനം

ഡോ. സിസ്റ്റർ മിനിമോൾ മാത്യു
പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
അൽഫോൻസാ കോളേജ്,പാലാ

കുടിയേറിയവരെയും അഭയാർത്ഥികളെയും അന്യദേശവാസികളെയും തൊഴിലാളികളെയുമൊക്കെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രവാസി എന്ന പദത്തിന് പല മാനങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെയൊക്കെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന പഠനശാഖയാണ് ഡയസ്പെറ പഠനം.മലയാളികളുടെ രാഷ്ട്രാന്തര പ്രവാസത്തിന് രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിലധികം പഴക്കമുണ്ട്.നാലു പതിറ്റാണ്ടു കാലം പ്രവാസജീവിതം നയിച്ച അമാനുള്ളയുടെ പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ഓർമ്മകളാണ് ഡോ. ദീപേഷ് കരിമ്പുങ്കരയുടെ 'മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകം.ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥലകാലങ്ങളും മനുഷ്യരുമാണ് ഇതിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.അമാനുള്ളയുടെ ഓർമ്മകളാണ് ഇതിലൂടെ ചുരുളഴിയുന്നത്.അമ്മാനുള്ളയ്ക്കുണ്ടായതും താൻ കണ്ടുമുട്ടിയ അനേകരുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ചതുമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം.

താക്കോൽവാക്കുകൾ-
പ്രവാസം,ദുരിതജീവിതം,ചൂഷണം ,ഗൃഹാതുരത

1911ലെ ഇന്ത്യൻ സെൻസസ് പ്രകാരം കുടിയേറ്റത്തിനു താത്പര്യം കുറവായിരുന്നു.1930 കളിൽ പ്രവാസം ആരംഭിച്ചെങ്കിലും 1970 നു ശേഷമാണ് ഗൾഫ് മേഖലയിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം വ്യാപകമായത്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെആദ്യപകുതിയുടെ അവസാനം മലയാളി നേഴ്സുമാരുടെകുറച്ചധികം കുടിയേറ്റം നടന്നു.

പ്രവാസം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പല മേഖലകളെയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാസം കേരളത്തിലെ ദാരിദ്ര്യ നിർമ്മാർജ്ജനത്തിനു സഹായകരമായി.കേരളത്തിലെ വരുമാനത്തിന്റെ നല്ലൊരു ശതമാനം വിദേശമലയാളികളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുവാൻ കാരണമായി.കാർഷിക ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ആൾക്കാർ അധികവും നാഗരിക ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിച്ചു.തങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്ന വിദേശ നാടുകളിൽ കേരളീയ ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, കലകൾ എന്നിവ വ്യാപിപ്പിച്ചു.ഗൾഫിലെ മലയാളികൾ തങ്ങളുടെ കടകളിൽ

മലയാളത്തിലും പേരുകൾ എഴുതിവയ്ക്കുന്ന രീതി വന്നു.

കേരളത്തെ ആഗോള സമൂഹവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും സാംസ്കാരിക വിനിമയവും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും വ്യതിരിക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസരീതി പരിചയിക്കുന്നതിനും പ്രവാസത്തിലൂടെ മലയാളികൾക്ക് അവസരം ലഭിക്കുന്നു.അതോടൊപ്പം വൈദഗ്ധ്യമുള്ള വ്യക്തികളുടെ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തെ മറ്റൊരുതരത്തിലും ബാധിക്കുന്നു.അന്യനാട്ടിൽ ചിലപ്പോഴെങ്കിലുംഅനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഏകാന്തത,വിവേചനം, വംശീയത, ഭാഷാ തടസ്സങ്ങൾ, ഗൃഹാതുരത എന്നിവയെല്ലാം ഇവർക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന വെല്ലുവിളികളാണ്.

നാലു പതിറ്റാണ്ടു കാലം പ്രവാസജീവിതം നയിച്ച അമാനുള്ളയുടെ പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ഓർമ്മകളാണ് ഡോ. ദീപേഷ് കരിമ്പുങ്കരയുടെ 'മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകം.ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥലകാലങ്ങളും മനുഷ്യരുമാണ് ഇതിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.അമാനുള്ളയുടെ ഓർമ്മകളാണ് ഇതിലൂടെ ചുരുളഴിയുന്നത്.പ്രവാസിയായി ജീവിച്ച ഒരാൾക്ക് മാത്രമേ ഇത്തരമൊരു ജീവിതമെഴുത്ത് ആഖ്യാനത്തിന് സാധിക്കൂ എന്ന് ഈ കൃതിയിലൂടെ കടന്നു പോകുമ്പോൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാകും. ഡോ. ദീപേഷ് കരിമ്പുങ്കരപത്രപ്രവർത്തകനായി യു.എ.ഇ യിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അമാനുള്ള കടന്നുപോയ അനുഭവങ്ങളുടെ തീവ്രത ഒട്ടും കുറയാതെ ഈ കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.പ്രവാസത്തിന്റെ നിറം മങ്ങിയ അനുഭവങ്ങൾ ഇതിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.പ്രവാസത്തിന്റെ ദശകങ്ങളുടെ ചരിത്രം മലയാളിക്കുണ്ടെങ്കിലും ഒരു കാലത്ത് സാഹിത്യത്തിൽ അവ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതത്തിലൂടെ പ്രവാസത്തിന്റെ മറ്റൊരു ചിത്രമാണ് നാം കാണുന്നത്.പ്രവാസം ചിലർക്ക് നിറം പകരുന്ന അനുഭവങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുമ്പോൾ ചിലർ ദുരിതക്കടലിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നു.അമ്മാനുള്ളയ്ക്കുണ്ടായതും താൻ കണ്ടുമുട്ടിയ അനേകരുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ചതുമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം.

മൂന്നു നാലു പതിറ്റാണ്ടു കാലം പല സാഹചര്യങ്ങളിലും പെട്ട് ദുരിതജീവിതം നയിക്കേണ്ടി വന്ന മനുഷ്യരുടെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ പച്ചയായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.അമാനുള്ളയുടെ ബാല്യകാലത്തുതന്നെ തന്നിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ചിന്താധാരകളെപ്പറ്റി ഇതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'യുക്തിവാദി' വായിച്ചതിനുശേഷം ജാതിയിലോ മതത്തിലോ വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഒരാളായി

മാറി.ഗൾഫിൽ കാണാതായ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ ഹഖിനെ അന്വേഷിച്ചാണ് അമ്മാനുള്ള കപ്പൽ മാർഗം ആദ്യമായി ദുബായിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് .ഓരോ മുഖങ്ങളിലും ജ്യേഷ്ഠനെ അന്വേഷിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും കണ്ടെത്താനായില്ല.സാധാരണ പ്രവാസിയെപ്പോലെ ഉപജീവനാർത്ഥം ജോലി ചെയ്യുകയും വീണു കിട്ടുന്ന ഒഴിവു സമയങ്ങളിൽ മറ്റുള്ള മനുഷ്യരുടെ ജീവിതപ്രയാസങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം ജീവിതം മാറ്റിവയ്ക്കുകയും ചെയ്ത പ്രവാസഭൂമിയിലെ വേറിട്ട മുഖമാണ് അമാനുള്ള.

നാല്പതോളം വർഷങ്ങൾ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തകനായി അദ്ദേഹം അവിടെ ജീവിച്ചു.2011 ഓടെ നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി.മരുഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച കാലത്ത് താൻ നേരിട്ട് കണ്ടതും പൊള്ളുന്ന ജീവിതം ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടി വരികയും ചെയ്ത മനുഷ്യരെക്കുറിച്ച് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം അദ്ദേഹം ഓർക്കുന്നു.ഇതിൽ ഡോ.ദീപേഷ് കരിമ്പുങ്കര അമാനുള്ളയുടെ അനുഭവങ്ങൾക്ക് ജീവിതമെഴുത്തിന്റെ ഭാഷ നല്കിയിരിക്കുകയാണ്.ജോലി കഴിഞ്ഞുള്ള സമയങ്ങളിൽ പല തരത്തിൽ പ്രയാസമനുഭവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ കേൾക്കുകയും അതിൻറെ പരിഹാരത്തിനായി അദ്ദേഹം ഓടിനടക്കുകയും ചെയ്തു. അറേബ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ഉപജീവനാർത്ഥം വന്നവരിൽ ഏറെയും മലയാളികളാണ്.അടിമത്തവും ചൂഷണവും ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥയാണ് ഒരു തരത്തിൽ പ്രവാസം.കുടുംബത്തെ കരകയറ്റാൻ വിലപ്പെട്ടതൊക്കെയും പണയം വച്ച് ചതിക്കുഴിയിൽപെട്ടവർ.രോഗവും മരണവും കാണാതാകലും ജയിൽവാസവും മോചനവും മാനഭംഗങ്ങളും ചതിയുമെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്ന ദുരന്തകഥകൾ.അവരുടെ വരവ് പ്രതീക്ഷിച്ച് പ്രാർത്ഥനയോടും ഉപവാസത്തോടുംകൂടെ നാട്ടിൽ കാത്തിരിക്കുന്നവർ.പ്രവാസികളുടെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലെ വിള്ളലുകൾ,ഒളിച്ചോട്ടങ്ങൾ,അതുണ്ടാക്കുന്ന ജീവിത സംഘർഷങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പ്രതിസന്ധികൾ നിരവധിയാണ്.

കൈരളി ടിവിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു വന്നിരുന്ന 'പ്രവാസ ലോകം' പരിപാടിയുടെ ഷാർജ പ്രതിനിധിയാണ് അമാനുള്ള.പ്രവാസികളുടെ പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ശമനമെന്നവണ്ണം പീപ്പിൾസ് ടിവിയിലും അമാനുള്ള'നേര്' എന്ന പരിപാടി സംഘടിപ്പിച്ചു.തടവറകളിൽ നിന്നും വേശ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നും ആശുപത്രിയിൽ നിന്നും അമാനുള്ളയെ തേടി നിരവധി ഫോൺകോളുകൾ വരുന്നു.ഇവിടെ എത്തിച്ചേരുന്ന പലരും വിസയോ പാസ്പോർട്ടോ ഇല്ലാതെ കപ്പലിൽ എത്തിച്ചേർന്നവരാണ്.വിസ പുതുക്കാൻ സമയമാകുമ്പോൾ പണമില്ലാതെ ഒളിവിൽ താമസിക്കുന്നവരും അനേകമുണ്ട്.1970 കൾ മുതലുള്ള ഗൾഫ് പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ കഥ പറയുമ്പോൾ അത് പ്രവാസികളുടെ അധികമാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത

സാമൂഹികചരിത്രം കൂടിയായിത്തീരുന്നു. രക്ഷയ്ക്കായി മുമ്പിലെത്തുന്നവരുടെ ദേശമോ വംശവ്യത്യാസമോ ഭാഷാവൈവിധ്യമോ ഒന്നും അമാനുള്ള കണക്കിലെടുത്തില്ല.

കുവൈറ്റ് യുദ്ധം,പൊതു മാപ്പ് തുടങ്ങിയ അനേകം ചരിത്ര നിമിഷങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായ ഒരാളുടെ ഓർമ്മയെന്ന നിലയിൽക്കൂടി ഈ പുസ്തകം വായിക്കാനുള്ള സാധ്യത ഏറെയാണ്.യു.എ.ഇയിലെ മൂന്ന് പൊതു മാപ്പുകളുടെയും സാക്ഷിയാണ് അമാനുള്ള.അമാനുള്ളയുടെ പടിപടിയായുള്ള ജീവിതത്തെ അവതരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് പുസ്തകം തുടങ്ങുന്നതെങ്കിലും ആദ്യഘട്ടം പിന്നിടുമ്പോഴേക്കും അത് മറ്റു പലരുടെയും കഥയായി മാറുന്നു.അതിൽ പെൺവാണിഭക്കാരുടെ കയ്യിൽ പെട്ടുപോയ സ്ത്രീകൾ,രോഗപീഡകൾ ഏറ്റുവാങ്ങി മരണാസന്നരായി കിടക്കേണ്ടിവന്നവർ,ജയിലിലകപ്പെട്ടവർ ,കാണാതായവർ,ജീവിതകാലം മുഴുവൻ മണലാരണ്യത്തിൽ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഒന്നും നേടാതെ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തി മടങ്ങുന്നവർ ഇങ്ങനെ നീളുന്നു ആ നീണ്ട നിര.പ്രവാസി എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ അത്തറിന്റെ മണം മനസ്സിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഇതിൽ കാണുന്നത് ദുരന്തഭൂമിയായ പ്രവാസലോകമാണ്.ചിലരെ സംബന്ധിച്ചെങ്കിലും പ്രവാസമെന്നത് അടിമത്തവും ചൂഷണവും ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന ഒരു പദമായി മാറി.

മാന്യമായ ജോലിയും ശമ്പളവും വാഗ്ദാനം ചെയ്ത് അനാശാസ്യകേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളിവിടപ്പെട്ട ആയിരക്കണക്കിന് മലയാളിസഹോദരങ്ങൾ നാട്ടിലെ പെൺകുട്ടികളെ ഇവിടെയെത്തി വിൽപ്പനയ്ക്കു അയയ്ക്കുന്നു.എല്ലാം വിറ്റു പെറുക്കി പോകുന്ന അവരുടെ നിസ്സഹായവസ്ഥ.ഒടുവിൽ നിലനില്പിനായി ശരീരം പോലും വിറ്റു ജീവിക്കേണ്ടി വന്ന ജെസ്സിയുടെയും സുനൈനയുടെയും കഥ ആരേയും വേദനിപ്പിക്കുന്നു.അനേകം പെൺകുട്ടികൾ നാട്ടിൽ തിരിച്ചുവന്ന് എല്ലാം മനസ്സിലൊതുക്കി ജീവിതം കടത്തിവിടുന്നു.1991 ലെ സോവിയറ്റ് റഷ്യയുടെ തകർച്ചയും ചൈനയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഫാസിസവും അവിടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള നിരവധി പേരെ യു .എ. ഇ യിലേയ്ക്ക് എത്താൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് പെണ്ണിറക്കുമതി. പെൺകുട്ടികൾ സ്വന്തം ശരീരത്തിന് വിലപേശി യു. എ .ഇ യിലെ നഗര മുറികളിൽ ഒരുങ്ങി നിന്നു.വിവാഹിതരായ പുരുഷന്മാർ പ്രവാസദേശത്തനുഭവിച്ചിരുന്ന ലൈംഗിക ദാരിദ്ര്യത്തിന് മുമ്പിൽ തൊലി വെളുപ്പുള്ള സുന്ദരികളെ കിടപ്പറയൊരുക്കി മാടി വിളിച്ചു.

കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ട അനേകം ആളുകൾ രാജ്യാന്തര പ്രണയബന്ധത്തിന്റെ പരിണതികളായി മാറുന്നു.മലപ്പുറം സ്വദേശിയായ അബ്ദുൾ നാസർ ഷാർജയിൽ സ്വന്തമായി ഇലക്ട്രോണിക്സ് കട നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാൻ കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ളയാളായിരുന്നു.ഒരീ ജിപ്ഷ്യൻ പെൺകുട്ടിയുമായി നാസർ

പ്രണയത്തിലായി.അവൾക്ക് വേണ്ടി അദ്ദേഹം എന്തും ചെയ്യും എന്ന അവസ്ഥയിലായി.സമ്പാദിച്ച പണം മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു.കടക്കെണിയിലുമായി.ഉപ്പയും ഉമ്മയും വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് 300 ഡോളർ നാസറിന് നാട്ടിലെത്താൻ അയച്ചു കൊടുത്തു.ഈ തുകകൊണ്ട് കുറച്ചുകാലം കൂടി പിടിച്ചു നിന്നു.അവൾ തിരിച്ചെത്തുമെന്ന് വിശ്വസിച്ച് അദ്ദേഹം കാത്തിരിക്കുന്നു.എല്ലാ ദിവസവും അവളുടെ അഡ്രസുള്ള വീടന്വേഷിച്ച് നടക്കും.അവൾക്ക് മറ്റൊരു ഭർത്താവ് ഉണ്ടായിരുന്നു.ഇവിടെ ഇവൾ എത്തുന്നതിനു മുൻപ് അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിരുന്നു.ഇപ്പോൾ അവൾ ഭർത്താവിന്റെ കൂടെ സൗദിയിലാണ്.എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും അദ്ദേഹം അവളെ സ്നേഹിക്കുകയും വരുമെന്ന പ്രത്യാശയോടെ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യു.എ.ഇ.യിലെ ഉമ്മുൽഖുവൈൻ എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ചെറിയ ചായിപ്പിൽ പുറംലോകമറിയാതെ ഇന്ത്യാക്കാരനായ ബാബു രണ്ടു മക്കളെ വളർത്തുന്നു.ബാബുവിന് ശ്രീലങ്കക്കാരിയിൽ ഉണ്ടായ ഈ രണ്ടു മക്കളെ ഇന്ത്യയിലെത്തിക്കാൻ അമാനുള്ള സഹിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ബാബുവിന് നാട്ടിൽ വേറേ ഭാര്യയെയും കുട്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രോസറിയിൽ അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പോയപ്പോൾ ബാബുവിന്റെ യു.എ.ഇ.യിലെ ഭാര്യയായ ശ്രീലങ്കക്കാരിയെ യാത്രരേഖകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ പോലീസ് അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നു.അറബിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് സ്പോൺസറെ പറ്റിച്ച് ഓടിയതിന്റെ കേസും അവളുടെ പേരിലുണ്ടായിരുന്നു.ജയിൽശിക്ഷയെ ത്തുടർന്ന് നാട്ടിലേയ്ക്ക് പോകാനുള്ള വിമാനടിക്കറ്റ്

ജയിലിൽ അവളെ കാണാൻ പോയപ്പോൾ ബാബു എടുത്തു കൊടുത്തു.അറബി പാസ്പോർട്ട് അനുവദിച്ചു നൽകിയതിനാൽ അവൾക്ക് നാട്ടിലേക്ക് പോകാൻ അനുമതി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.പാസ്പോർട്ടിൽ ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് പ്രവേശനം തടഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള നോ എൻട്രി സീൽ അടിച്ചു വച്ചിരുന്നു.യു.എ.ഇ. യിൽ ഒരു വർഷം അമ്മയെ കാണാതെ കരയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ.നിരോധന കാലാവധി കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇതേവരെയും അവൾ യു.എ. ഇ.യിൽ എത്തിച്ചേർന്നില്ല.2004 ലെ സുനാമിയിൽ അവളുടെ നാട് കടലെടുത്തതായി സംശയിക്കുന്നു.നാട്ടിലൊന്നു പോയി വരണമെന്ന ബാബുവിന്റെ ആഗ്രഹവും സാധിക്കാതെ പോയി.കുട്ടികളെ നാട്ടിലെത്തിക്കാൻ ഔട്ട് പാസിന് അമാനുള്ള ഇന്ത്യൻ കോൺസലേറ്റിൽ അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അനുമതിക്കാര്യം നിയമപരമായ കുരുക്കിൽ കിടന്ന് നീണ്ടുപോയി.കുട്ടികളെ സ്വീകരിക്കുവാനായി ബാബുവിന്റെ നാട്ടിലെ ഭാര്യയുടെ സമ്മതപത്രവും കുട്ടികൾക്ക് ബാബുവിന്റെ സ്വത്തിന്റെ അവകാശവും നൽകണമെന്നായിരുന്നു

വ്യവസ്ഥ.ബാബുവിന്റെ ഭാര്യയുടെ സമ്മതപത്രത്തോടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കാനുള്ള ഔട്ട്പാസ് അനുവദിക്കപ്പെട്ടു.രാജ്യവും അതിർത്തികളും ഏതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ ഉമ്മുൽഖുവൈനിലെ ചായ്പുമുറിയിൽ ജനിച്ചു വളർന്നകുട്ടികൾ ഇന്ത്യയിലെ അനേകം കോടി ജനതകളിൽ ഒന്നായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

2012ൽ പ്രവാസജീവിതമവസാനിപ്പിച്ച് നാട്ടിലെത്തിയ അമാനുള്ളയ്ക്ക് പോറ്റമ്മയുടെ കൂടെ സന്തോഷത്തോടെ ഈ കുട്ടികൾ ജീവിക്കുന്നത് കാണാൻ സാധിച്ചു.

തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ നാട്ടിക സ്വദേശികളായ അബൂബക്കറും അബ്ദുള്ളയും സഹോദരങ്ങളാണ് . ദുബായിൽ വർഷം ഇരുപത്തിയഞ്ച് തിരിച്ചുപോകാനുള്ള ചെയ്തിട്ട് ജോലി നൽകുന്നതിനാ എടുത്ത് ടിക്കറ്റ് ഫ്ലൈറ്റ്യി അബൂബക്കർ അമാനുള്ളയുടെ സഹായം ചോദിക്കുന്നു.ഇന്തോനേഷ്യക്കാരി ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ തന്റെപെൺകുഞ്ഞിനെ ആറുമാസം മുതൽ പതിന്നാലുവയസ്സുവരെ ആരും കാണാതെ തന്റെ വില്ലയിലെ ഒരു മുറിയിൽ വളർത്തിയ അബ്ദുള്ളയുടെ കഥയും പ്രവാസ ജീവിതകാലത്തെ മുറിവുകളാണ്.

അറബിക്കല്യാണത്തിന്റെ ഇരയായ മുംതാസ് എന്ന സ്ത്രീയുടെ ഞെട്ടിക്കുന്ന കഥയും അമാനുള്ള പറയുന്നു.ഒമാനിൽ നിന്ന് ഹൈദരാബാദിൽ വന്ന വൃദ്ധനായ അറബി ഹൈദരാബാദ് സ്വദേശിനിയായ മുംതാസിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു.അറബിക്ക് വേറെ ഭാര്യയും മക്കളുമുണ്ട്. മുംതാസിനെ അറബിയുടെ മകനും കൂട്ടുകാരും ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുകയും തളർന്നവശയായപ്പോൾ കയ്യും കാലും പുറകോട്ട് കെട്ടി കാറിന്റെ ഡിക്കിയിൽ കൊണ്ടുപോയി മരുഭൂമിയിലുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.ഷാർജ ആശുപത്രിയിലെ സ്റ്റാഫ് മുംതാസിനെ നാട്ടിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കാൻ പറ്റുമോ എന്ന് അമാനുള്ളയോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ പലരിൽനിന്നും 85,000 രൂപ സംഘടിപ്പിക്കുകയും നാട്ടിലേക്കുള്ള വിമാനടിക്കറ്റ് എടുത്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.നാട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മുംതാസിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ മുംതാസിന്റെ ഫ്രിഡ്ജ്,എ.സി,വാഷിംങ്ങ് മെഷീൻ തുടങ്ങി വിലപിടിപ്പുള്ള പലതും അമാനുള്ള കൈപ്പറ്റി എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഹൈദരാബാദ് പോലീസിൽ കേസു കൊടുത്തു.കോൺസലേറ്റിൽ നിന്ന് നിജസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തി കത്ത് നൽകിയെങ്കിലും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷവും ഓരോ രജിസ്ട്രേഡ് കത്ത് വരുമ്പോഴും കേസിന്റെ കാര്യം ഭയത്തോടെ അമാനയുള്ളയുടെ മനസ്സിലെത്തുന്നു.'മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ദുരിതമനുഭവിച്ചവരെ സഹായിച്ചതിന്റെ സംതൃപ്തിയും നന്ദികേടിന്റെ ചരിത്രവുമുണ്ട്.

ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് നാട്ടിലെ ബന്ധുക്കളെക്കുറിച്ചും കദനകഥകൾ

പറയാനുണ്ട്. കല്യാണത്തിന് ശേഷം ദാസന്റെ കുടുംബം നാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നു.2006 ൽ നേര് എന്ന പരിപാടി തുടങ്ങിയത് ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലുള്ള മലയാളികളുടെ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനായിട്ടാണ്.കണ്ണൂർ സ്വദേശിയാണു ദാസൻ.ഭാര്യയും രണ്ട് പെൺകുട്ടികളുമടങ്ങുന്ന തന്റെ കുടംബഫോട്ടോ കാണിച്ചു കൊണ്ട് എനിക്ക് മക്കളെ കാണണം.എനിയ്ക്കു സാധ്യമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം കുടുംബത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.കഷ്ടപ്പെട്ട് ഞാനുണ്ടാക്കിയ വീട്ടിൽ ആരുമില്ല. അതിന്റെ കടം പോലും തീർന്നിട്ടില്ല എന്നുള്ള ദാസന്റെ പരിദേവനം. നാട്ടിൽ ദാസന്റെ പരിചയക്കാരനുമായി അവൾക്ക് വഴിവിട്ടബന്ധം.ഇട്ടെറിഞ്ഞു നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയാൽ കടമെങ്ങനെവീട്ടും.അവളെ പ്രസാദിപ്പിക്കാനായി മക്കളെ വീട്ടിൽ വിട്ടിട്ട് വിസിറ്റിങ്ങ് വിസയിൽ അവളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്ന് സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ദാസൻ പലതും ചെയ്തു.ദാസന്റെകഷ്ടപ്പാടുകളും അവസ്ഥയും തുറന്നു പറഞ്ഞു.അവളോട് എനിക്കുള്ള സ്നേഹം തുറന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇനി ഒരു തെറ്റും ഉണ്ടാകില്ല എന്നവൾ പറഞ്ഞു.'നേര് ' എന്ന പരിപാടി കാണുന്ന പ്രേക്ഷകർ ദാസന്റെ മക്കളെയും ഭാര്യയേയും കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കുന്നു.ഭാര്യ അശ്വതിയും രണ്ടു മക്കളും ബാംഗ്ളൂരിലുണ്ട് എന്ന് പറഞ്ഞ് ബാംഗ്ളൂരിൽ നിന്ന് ചെറുപ്പക്കാരൻ വിളിച്ചു.കാമുകൻ തന്റെ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു.അവർ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നു.ദാസൻ അവരെ ഫോണിൽ വിളിച്ചപ്പോൾ അച്ഛാ ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകുമോ എന്ന് ആറും മൂന്നും വയസ്സായ കുട്ടികൾ ചോദിക്കുന്നു.നാട്ടിൽപോയി അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാൻ ദാസൻ അജ്മാനിൽ നിന്നും നാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലെ നിയമങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ പകച്ചുപോകുന്ന അനുഭവത്തിന്റെ ഞെട്ടിക്കുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങൾ ജയിൽജീവിതത്തിന്റെ കദനകഥകൾ ഇവയെല്ലാം പല അധ്യായങ്ങളിലുമുണ്ട് . മുന്നൂറ് പേരെ ഉൾക്കൊള്ളാവുന്ന ഷാർജ ഔട്ട് ജയിലിൽ ആയിരം പേരോളം കഴിയേണ്ടി വരുന്നതും അവരിൽ ഇന്ത്യക്കാരായവരെ ടിക്കറ്റെടുത്ത് നാട്ടിലേയ്ക്ക് പറഞ്ഞയയ്ക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിലേർപ്പെട്ടതിന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങളും കണ്ണീരോടെ മാത്രമേ വായനക്കാർക്കു വായിക്കുവാൻസാധിക്കുകയുള്ളൂ.യാത്രാരേഖകളില്ലാതെ നിയമവിരുദ്ധമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന അനേകം ആളുകൾക്ക് പൊതുമാപ്പ് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്ത് നാട്ടിലേയ്ക്ക് എത്തിക്കാനും അമാനുള്ള കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു.1996 ജൂൺ 29 നാണ് യു.എ.ഇയുടെ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി പൊതുമാപ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. വിസയില്ലാത്തവർക്കും അതിന്റെ കാലാവധി കഴിഞ്ഞവർക്കും ജയിൽ ശിക്ഷയോ ഫൈനോ കൂടാതെ രാജ്യം വിട്ടു പോകാനുള്ള അനുമതിയായിരുന്നു

പൊതുമാപ്പ്.പലകാരണങ്ങളാൽ നാട്ടിലേയ്ക്ക് പോകാൻ കഴിയാതിരുന്ന അനേകം പേർക്ക് പോകാൻ സാധ്യമായി.പാസ്പോർട്ട് ഇല്ലാത്തവരും ടിക്കറ്റ് എടുക്കാൻ കയ്യിൽ പണമില്ലാത്തവരുമായി അനേകം പേർ ഓരോ ഇടങ്ങളിൽനിന്നും വന്ന് ക്യൂ നിന്നു.വർഷങ്ങളോളം അന്യദേശത്ത് ചെലവഴിച്ചിട്ടും നഷ്ടമല്ലാതെ നേട്ടമെന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയാത്തവർ,ഒളിജീവിതം നയിച്ചവർ, അല്ലറ ചില്ലറ ജോലി ചെയ്ത് ജീവിച്ചവർ.വെള്ളവും ഭക്ഷണവും കിട്ടാതെ ദിവസങ്ങളോളം കാത്തുനിന്നു.അവർക്ക് ഭക്ഷണസൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കി കൊടുക്കാൻ രവീന്ദ്രൻ നായർ,അമാനുള്ള,റഹിം, എബ്രഹാം ജേക്കബ് എന്നിവർ അങ്ങോട്ടേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടു.ഔട്ട് പാസിനുള്ള അപേക്ഷ പൂരിപ്പിച്ചു കൊടുത്താൽ മാത്രമേ നാട്ടിലേക്ക് പോകാൻ കഴിയൂ.ഈ വിവരങ്ങളൊന്നും പോർട്ടിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന ആൾക്കാർക്ക് അറിയില്ല.ആളുകളുടെ പ്രവാഹം ബംഗാൾ വിഭജനകാലത്തെ കൂട്ടപ്പലായനത്തിന്റെ കഥകൾ ഓർമിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലായിരുന്നു.യമനിൽ നിന്ന് മുംബൈയിലേയ്ക്ക് പോകുന്ന ഒരു എണ്ണക്കപ്പൽ എംബസിയുടെ ശ്രമഫലമായി ഷാർജപോർട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു.കപ്പൽ തുറമുഖത്തോട് അടുത്തപ്പോൾ യാത്രക്കാർക്ക് കഴിക്കാനുള്ള ഭക്ഷണവും വെള്ളവും അതിനുള്ളിലെത്തിച്ചിരുന്നു.പൊതുമാപ്പുകാലത്ത് കടൽ വഴിയുംആകാശ വഴിയിലുമായിപതിനായിരക്കണക്കിന് ഇന്ത്യക്കാർ നാട്ടിലേയ്ക്ക് വന്നു.

ഷാർജയിൽ ഒരുപാട് സംഘടനകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ ജീവിക്കുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് മനുഷ്യർ നിരന്തരം നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടത്ര സംവിധാനങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.പ്രവാസികളായ ആൾക്കാർ അധികവും ഇവിടെ ചെറിയ വില്ലകളിൽ വാടകയ്ക്ക് താമസിക്കുന്നു. ഷാർജ ഇന്ത്യൻ അസോസിയേഷൻ ആണ് ഷാർജയിലുള്ള മലയാളി കൂട്ടായ്മ.ഷാർജ ഭരണാധികാരി സൗജന്യമായി ഭൂമി അനുവദിച്ചു നൽകിയതോടെ പ്രവാസികൾ ഇവിടെ സ്വയമായി കെട്ടിടം നിർമ്മിച്ചു. ഇവിടെ പാർക്കുന്ന മലയാളികളധികവും തൊഴിൽ പരിചയമില്ലാത്തവരും വിദ്യാഭ്യാസം കുറവുള്ളവരുമാണ്.

പ്രവാസി എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ സമ്പൽസമൃദ്ധിയെന്ന് ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ചിന്തിക്കുമെങ്കിലും രോഗവും മരണവും കാണാതാവലുംജയിൽ ശിക്ഷയും മാനഭംഗങ്ങളുംചതിയുമെല്ലാംകൂടിച്ചേർന്ന അവസാനിക്കാത്ത ദുരന്തഭൂമിയായിപ്രവാസലോകം മാറുന്നു. പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി വായനക്കാരുടെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് ഇവ കടന്നുവരുന്നുഅറേബ്യൻ നാടുകളിൽ നിയമവിരുദ്ധരായി ജീവിക്കുന്ന വലിയ വിഭാഗം പ്രവാസിസമൂഹവും മലയാളികളാണ്.പല

നിയമനിർമ്മാണങ്ങളും അറബ് ഗവൺമെൻറ് ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യുന്ന മലയാളികൾക്ക് നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരു ധാരണയുമില്ല.

ഗൾഫ് മേഖലയിൽ മരണപ്പെടുന്നവരുടെ അവസ്ഥയും വളരെ പരിതാപകരമാണ്.കൊല്ലം ചടയമംഗലം സ്വദേശിയായ ശശിധരൻ ഷാർജ ഇലക്ട്രിസിറ്റി ആൻഡ് വാട്ടർ അതോറിറ്റിയിൽ ക്ലീനറായി ജോലി ചെയ്യുന്ന സമയത്ത് പണികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ താഴെ വീണ് ആകസ്മികമായി മരണത്തിനിടയായി.ആദരാഞ്ജലിയും അനുശോചനവും നടത്തുവാനുള്ള ക്രമീകരണം നടത്താൻ അമാനുള്ള തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ മാനേജർ വിളിച്ച് ഇത്തരം പരിപാടികൾ ആവർത്തിക്കരുതെന്ന് താക്കീത് നൽകിയത് അമാനുള്ളയെ വളരെയധികം വ്യസനിപ്പിച്ചു.അവർ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കുകയോ സഹായം ചെയ്യുകയോ ചെയ്തില്ല എന്ന് മാത്രമല്ല അശ്രദ്ധമായി ജോലി ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് അപകടം ഉണ്ടായതെന്ന് നോട്ടീസ്ബോർഡിൽ പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാണാതാവുന്നവരെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങളും അതിൻ്റെ അനുഭവ കഥകളും വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്നു. നാട്ടിൽ പോയപ്പോഴും തിരിച്ചുവന്നപ്പോഴും പണം പലരിൽ നിന്നു വാങ്ങിയതിനുശഷം തിരികെ കൊടുക്കാൻ പറ്റാതെ കടക്കെണിയിൽ ആയ ഭാസ്ക്കരനും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളൊന്നുമറിയാതെ കാത്തിരിക്കുന്ന ശ്രീദേവി ടീച്ചറും അവരുടെ നാലു വയസ്സായ മകനും.വിസ പുതുക്കാൻ 6000 ദിർഹം തരപ്പെടുത്താൻ പറ്റാതെ ആരോടും സമ്പർക്കമില്ലാതെ എല്ലാ ബന്ധങ്ങളുമുപേക്ഷിച്ച് പോലീസിന് പിടി കൊടുക്കാതെ ഒളിച്ചു താമസിക്കുന്നു. ഇരുപതു വർഷങ്ങളായി ഒറ്റപ്പെട്ട് ബംഗ്ലാദേശികളോടൊപ്പം താമസിച്ച ഭാസ്ക്കരനെ അമാനുള്ള കണ്ടെത്തി കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി.പൊതുമാപ്പിന്റെ സമയത്ത് നാട്ടിലേയ്ക്ക് യാത്രയാക്കി.കൈരളി ടി വി യിലെ പ്രവാസലോകം പരിപാടിയുടെയും അന്വേഷണത്തിൻ്റെയും ഫലമായി ശ്രീദേവി ടീച്ചറിന് ഭർത്താവ് ഭാസ്കരനെ കണ്ടെത്തിക്കൊടുത്തതും അമാനുള്ളയാണ് .

അൽ ഐൻ എന്ന കൺസ്ട്രക്ഷൻ കമ്പനിയിൽ ജോലി ചെയ്ത 28 വയസ്സുള്ള രാജേഷ് എന്ന വ്യക്തിയെ കാണാതായതോടെഅമാനുള്ള പ്രവാസലോകം പരിപാടി വച്ച് ലോകസമൂഹത്തെ വിവരമറിയിച്ചു. രാജേഷിനെ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ അന്വേഷിച്ചിട്ടും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.അതുകൊണ്ട് അന്വേഷണം അവസാനിപ്പിച്ചു. രാജേഷിന്റെ കുടുംബത്തിന് അർഹതപ്പെട്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.

കൺസ്ട്രക്ഷൻ കമ്പനിയുടെ പി.ആർ.ഒ ഒരു ദിവസം അമാനുള്ളയെ

വിളിച്ചു.അൽ ഐ നിലെ വിജനമായ ഒരിടത്ത് ട്രാൻസ്ഫോർമർ യാർഡിൽ ചാരിയിരുന്ന് മരിച്ചനിലയിൽ രാജേഷിനെ കണ്ടെത്തിയെന്ന് പറഞ്ഞു.യാർഡിന്റെ പുറകുവശത്തായതുകൊണ്ട് ആരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടില്ല. മുൻസിപ്പാലിറ്റിയിലെ ക്ലീനിങ്ങ് തൊഴിലാളികളാണ് ജഡം കണ്ടെത്തിയത്.വീട്ടിലേയ്ക്ക് പണമയച്ചതിന്റെ രസീത് പോക്കറ്റിലുണ്ടായിരുന്നു.അതിൽ നിന്ന് പേരും കമ്പനിയുടെ വിവരവുമൊക്കെ പോലീസിന് മനസ്സിലായി.വീട്ടുകാരെ വിവരമറിയിച്ച് വീട്ടുകാരുടെ സമ്മതപത്രമനുസരിച്ച് ചെറുപ്പക്കാരന്റെ അവശേഷിപ്പുകളുമായി ആംബുലൻസ് മോർച്ചറിയിൽ നിന്ന് ശവപ്പറമ്പിലേയ്ക്കുപോയി.കാണാതായ വരുടെ പേര് രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഡയറിയുടെ ഒഴിഞ്ഞ പേജിൽ മരുഭൂമിയിൽ വൈദ്യുതി പ്രവഹിക്കുന്ന ട്രാൻസ്ഫോർമർ യാർഡും അതിന്റെ ഇഷ്ടികത്തറയുമടങ്ങുന്ന ചിത്രം. അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് ശരീരമിറങ്ങിപ്പോകുന്നതു വരെ മൂന്നു മാസക്കാലം ട്രാൻസ്ഫോർമർത്തറയിൽ സമാധിപൂണ്ട മനുഷ്യന്റെ ചിത്രം.പ്രസാദ് എന്ന വ്യക്തിയുടെ അമ്മ പ്രവാസ ലോകത്ത് കാണാതായ മകനെ കണ്ടുപിടിച്ചു നൽകാൻ പ്രവാസ ലോകത്തിലെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ആവശ്യപ്പെടുകയും അന്വേഷണപ്രകാരം അന്യരാജ്യത്ത് മറവ് ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തു. അജ്ഞാതജഡങ്ങളായി ആരോരുമറിയാതെ മരുഭൂമിയിൽ മറവു ചെയ്യപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരുടെ കഥകൾ ഒരു രേഖപ്പെടുത്തലുമില്ലാതെ ചരിത്രത്തിനപ്പുറത്തേയ്ക്ക് മാഞ്ഞുപോകുന്നു.ഇവയെല്ലാം അമാനുള്ളയുടെ കരുതലിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും നേർസാക്ഷ്യങ്ങളാണ്

മരണമടഞ്ഞവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ കിട്ടേണ്ട വ്യക്തിക്കു ലഭിക്കാതെ വന്ന സാഹചര്യമുണ്ടായപ്പോൾ അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാനും അമാനുള്ള മുൻപോട്ടുവന്നു.ദിയാധനത്തിന്റെ (മരണമടഞ്ഞവരുടെആശ്രിതർക്കു കിട്ടുന്ന പണം)പേരിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പലതരത്തിലുള്ള കബളിപ്പിക്കലുകൾ കോൺസലേറ്റിലെ സ്ഥാപനമേധാവിയെ കണ്ട് ബോധ്യപ്പെടുത്താനും ഇക്കാര്യത്തിൽ നിയമസംവിധാനം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാനും അമാനുള്ളയ്ക്ക് സാധിച്ചു.ദുബായിൽ വച്ച് വാഹനാപകടത്തിൽ മരിച്ച 28 വയസ്സുള്ള വിനോദ് ,ഭാര്യ സോണിയ 22 വയസ്സ്. സോണിയായുടെ ദയാധനം അപഹരിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വാർത്ത പത്രത്തിൽ വന്നു.മരിച്ചവരുടെ ആശ്രിതർ നാട്ടിലാകുമ്പോൾ ഇവിടെയുള്ള ആരെയെങ്കിലും പവർ ഓഫ് അറ്റോർണി ആയി ചുമതലപ്പെടുത്തും.ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി ചുമതലപ്പെടുത്തിയ അവരുടെ പേരിൽ ചെക്ക് നല്കും.യഥാർത്ഥ അവകാശിക്ക് കിട്ടിയോയെന്നറിയാൻ കമ്പനിക്ക് കഴിയില്ല.പവർ ഓഫ്

അറ്റോർണിയെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നത് കോൺസലേറ്റിന്റെകൂടി അറിവോടെ ആയിരിക്കണമെന്ന നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്താൻ അമാനുള്ളയുടെ ശ്രമഫലമായി സാധിച്ചു.

1992ലെ ഷാർജനാടകക്കേസ് അമാനുള്ളയ്ക്ക് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ഒന്നായിരുന്നു. ഷാർജ ഇന്ത്യൻ അസോസിയേഷൻ എല്ലാവർഷവും നിരവധി സാംസ്കാരിക പരിപാടികൾ നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് നാടക മത്സരങ്ങൾ.അക്കാലത്ത് അവതരിപ്പിച്ച 'ശവം തീനിഉറുമ്പുകൾ ' എന്ന നാടകം ഏറെ പ്രശംസാർഹമായിരുന്നു.ഒരു ശവത്തിന്റെ അവകാശത്തെച്ചൊല്ലി മൂന്നു മതസ്ഥർ നടത്തുന്ന തർക്കമാണ് നാടകത്തിന്റെ പ്രമേയം.അല്ലാഹുവിനെ നിന്ദിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നാട്ടുകാരായ ചിലർ ദുഷ്ടലാക്കോടെ രാഷ്ട്രീയവും മതവും കൂട്ടിക്കലർത്തിയോടെ നാടകം ദൈവനിന്ദയ്ക്കു കാരണമായി എന്ന് വരുത്തിത്തീർത്തു.തത്ഫലമായി പത്തോളം പേരെ ജയിലിലടയ്ക്കുകയും നാടകം നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തു. എല്ലാ മതങ്ങളിലും നിലനില്ക്കുന്ന ചില വിഷമകരമായ കാര്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനും മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന മനുഷ്യത്വത്തെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാനുമുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു നാടകം.മികച്ച അവതരണത്തിന് സമ്മാനം കിട്ടണം എന്നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു സൌദിയിലെത്തിച്ചേർന്നവരായിരുന്നു അവരിൽ പലരും. അമനുള്ളയുടെ ഇടപെടലിലൂടെ എംബസി സ്ഥാനപതിയായി എത്തിച്ചേർന്നു. മുരളീധരമേനോനും കോൺസലേറ്റ് ജനറൽ പ്രഭു ദയാലും സംഭവങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതി ഷാർജ ഭരണാധികാരിയെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി.വളരെ കഷ്ടപ്പാടിന് ശേഷം അനുഭാവപൂർണ്ണമായ സമീപനമുണ്ടായി.കേന്ദ്രവിദേശകാര്യ മന്ത്രി ഷാർജ ഭരണാധികാരിയുമായി ബന്ധപ്പെടുകയും ഇന്ത്യൻ ഹൈക്കമ്മീഷണറുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിയിലൂടെ ഷാർജ ഷെയ്ഖ് എല്ലാ നാടകത്തടവുകാരെയും മോചിതരാക്കാൻ ഉത്തരവിടുകയും ചെയ്തു.

ലോഞ്ചിൽ ഷാർജയിലെത്തി നിയമപരമല്ലാതെ ജീവിക്കുന്ന ആൾക്കാരും അനേകരുണ്ട്.ഷാർജയിലെ ഡ്രൈവിംഗ് സ്കൂളിലെ ഉസ്താദായ അബ്ദുൾ ഖാദർ ബോംബെയിൽ നിന്നും ലോഞ്ച് കയറി ഷാർജയിലെത്തിയതാണ്.ഇവിടേയ്ക്ക് വരാൻ ഏജൻ്റ് 500 രൂപാ ആവശ്യപ്പെട്ടു.പാസ്പോർട്ടോ എമിഗ്രേഷനോ ഇല്ലാതെ ഇവിടെ അനധികൃതമായി ജീവിയ്ക്കുന്നു.കുറ്റിക്കാടുകളിൽഒളിച്ചി രുന്നാക്കെയാണ്ഇവിടെയെത്തിയത്.ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളവും ഒരുരുളയുമായിരുന്നു ഭക്ഷണം.പോലീസിന്റെ കണ്ണെത്താത്ത ഒരു സ്ഥലത്ത് ലോഞ്ച് നിർത്തിയിട്ട് അതിലെ ജീവനക്കാർ ഓരോരുത്തരെയും കടലിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു.ചിലരെ കടൽ കരയ്ക്കടുപ്പിച്ചു.ചിലർ മരണമടഞ്ഞു.40 വർഷത്തിനിടയിൽ 10 തവണ മാത്രം

നാട്ടിൽ പോയി.കല്യാണം കഴിക്കാനും രണ്ടു പെൺമക്കളെ കെട്ടിച്ചയയ്ക്കാനും. വീടോ മറ്റു സമ്പാദ്യമോ ഇല്ല.പണ്ടേ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും അവകാശമുള്ള വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു.വിസ പുതുക്കാൻ 5000 ദിർഹം വേണം.അതിനു പണമില്ലാത്തതിനാലും വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയതിനാലും പ്രവാസ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു.വീടുവയ്ക്കാൻ സ്ഥലമില്ല. മറ്റ് വരുമാനമാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല.മകനെ വിസിറ്റിങ്ങ് വിസയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അവന് ജോലി കിട്ടിയാൽ ജീവിക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷ.ഇങ്ങനെഅമാനുള്ളയുടെ മനസ്സിലുള്ള ഒരുപാടൊരുപാട് സംഭവങ്ങളാണ് ഇതിൽ പറയുന്നത്.

ഭയത്തിലും ആകുലതയിലും കഴിയുന്നവരെ മോചിപ്പിക്കാനും അമാനുള്ള ശ്രദ്ധിച്ചു.ഫ്ലൈറ്റിൽ യാത്ര ചെയ്യാൻ പേടിച്ച അമ്മദിനെ മനോഭയത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നാട്ടിലേയ്ക്ക് എത്തിക്കാനും അമാനുള്ള പ്രയത്നിച്ചു.വേറിട്ടൊരു പ്രവാസ മനുഷ്യൻ എന്ന് പിടി കുഞ്ഞുമുഹമ്മദ് അമാനുള്ളയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.സ്വന്തം ജീവിതകഥ എന്നതിനേക്കാൾ അറബി പ്രവാസികളുടെ ആത്മകഥ കൂടിയാണീ കൃതിയെന്ന് അമാനുള്ള തന്നെ പറയുന്നു.അറബിരാജ്യങ്ങളിൽ ജീവിതം നഷ്ടപ്പെട്ട പലരെയും അതിജീവനത്തിന്റെ വഴിയിൽ എത്തിക്കാൻ അമാനുള്ളയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ സംഘർഷങ്ങളോടൊപ്പം സഹജീവികളോടുള്ള സ്നേഹവും കരുതലും പരിഗണനയും ഇതിൽ കാണുവാൻ സാധിക്കും.അറേബ്യൻ നാടുകളിലേയ്ക്ക് ഉപജീവനാർത്ഥം എത്തിപ്പെട്ടവരിൽ ഏറിയപങ്കും മലയാളികളാണ്.

വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങൾ, ആരോഗ്യം ഇവയിൽ അമാനുള്ള അധികം ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.യു.എ ഇ യിൽ എത്തിച്ചേർന്നശേഷം അമാനുള്ള ആദ്യമായാണ് ഹൃദയാഘാതമായി ആശുപത്രി കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്നത്.മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി ഓടിനടന്ന് അവനവന്റെ കാര്യം മറക്കരുതെന്ന് ഭാര്യ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവനവനെ മറന്നുകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നായിരുന്നു അമാനുള്ളയുടെ പ്രതികരണം.ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് മരണത്തിലേയ്ക്കുള്ള ദൂരം അത്ര അകലത്തല്ലെന്ന് പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ പലഘട്ടങ്ങളിൽ അമാനുള്ള മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യമാണ്.ജാതിയും മതവുമൊന്നുമില്ലാതെ മനുഷ്യത്വത്തോടെ ജീവിക്കണമെന്നും മക്കളെയും അങ്ങനെതന്നെ വളർത്തണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ച വ്യക്തിയാണ് അമാനുള്ള.ഭാര്യയായി തെരഞ്ഞെടുത്തതും ഹിന്ദു സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട വത്സലയെയാണ്.

ഈ കൃതി പ്രവാസത്തിന്റെ ഒരേടാണ്അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.സിനിമയിലും സാഹിത്യത്തിലുമൊക്കെ പ്രവാസിയെ ഹാസ്യ കഥാപാത്രമായി ചിലയിടങ്ങളിലെങ്കിലും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ മലയാളികൾ തീർത്ത ജീവിതത്തിന്റെ അധ്യായങ്ങൾ ഇതിഹാസ സമാനമാണ്.പ്രവാസിയുടെ പണം കേരളത്തിലെ വികസനത്തിന് കാരണമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നിരവധിയാളുകൾ അതിജീവിതത്തിനിടയിൽ തകർന്നുപോയതിന്റെ ചരിത്രവുമുണ്ട്.ഒരേസമയം ആത്മകഥയും സമൂഹത്തിൻറെ കഥയുമാണ്'മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതങ്ങൾതോറ്റുപോയവരുടെ എന്നപോലെ പലതരത്തിൽ സ്വജീവിതം നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ ചരിത്രം കൂടി പങ്കുവയ്ക്കുന്ന ഈ കൃതി ചരിത്രവിഭാഗത്തിന് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്.ഇത്തരത്തിൽ മലയാളികളുടെ പ്രവാസത്തിന്റെ ഒരു പരിച്ഛേദം തന്നെയായി ഈ പുസ്തകം മാറുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

കരിമ്പുങ്കര, ഡോ.ദീപേഷ്,മരുഭൂമിയിലെ മറുജീവിതങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്ക്സ്, 2021.

ശിവദാസ്കെ.കെ, പ്രവാസം പ്രതിനിധാനവും സർഗ്ഗാത്മകതയും, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്,2019

മണിച്ചിത്രത്താഴിലെ അഷ്ടനായികമാർ

E S Arrya
Assistant Professor in English
Unity College of Arts and Science, Thalikulam, Thrissur

സാംസ്കാരികമായ വിവക്ഷകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന കലാനുഭവമാണ് സിനിമ. പലതരം കലാ മേഖലകളുടെ ഇടപെടലിലൂടെയാണ് ചലച്ചിത്രം രൂപപ്പെട്ടു വരുന്നത്. പാട്ടും നൃത്തവും സാഹിത്യവും സാങ്കേതികമായ പരിണാമവും ദൃശ്യാനുഭവം എന്ന നിലയിൽ സിനിമയെ പലനിലകളിൽ നിർണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സിനിമയെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾക്ക്അന്തർ വൈജ്ഞാനികവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രതലം സജീവമാണ്. പ്രമേയത്തെയും സംവിധായകസ്ഥാനത്തെയും അഭിനയ പാടവത്തെയും ഒക്കെ പിന്തുടർന്നു കൊണ്ടുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ സിനിമകളിൽ നിരന്തരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് നായികയുടെ വ്യത്യസ്ത ഭാവങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു അന്വേഷണം പ്രസക്തമാകുന്നത്. അത്തരത്തിലുള്ള പഠനമാണ് ഈ പ്രബന്ധം. മലയാള സിനിമയിലെ ജനപ്രീതി കൊണ്ടും കലാമേന്മ കൊണ്ടും ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട ചിത്രമായ മണിച്ചിത്രത്താഴിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനമാണിത്. സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിൽ ഏറെ സവിശേഷത നിറഞ്ഞ ചിത്രം കൂടിയായ മണിച്ചിത്രത്താഴിലെ വിവിധ ഭാവങ്ങളിലുള്ള സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് പഠനം പുരോഗമിക്കുന്നത്. സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസിക വ്യക്തിത്വ പരിവർത്തനം തുറന്ന് കാട്ടുന്നതിലൂടെ സ്ത്രീ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ചിത്രം വെളിച്ചം വീശുന്നു. മണിച്ചിത്രത്താഴിലെ നായികയുടെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ ഭരതമുനിയുടെ അഷ്ടനായിക സിദ്ധാന്തത്തിൻ്റെ വിനിമയങ്ങൾ എപ്രകാരം നടക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്നത്. ഒരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രത്തിന് യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിലോ കലാരംഗത്തോ അനുഭവിക്കാവുന്ന അഷ്ടവിധ അവസ്ഥകളെ ഈ പഠനം വിശദമാക്കുന്നു. ഇവ ചർച്ചചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഇന്ത്യൻ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലെ രസ, ഭാവ ആശയങ്ങളുടെ അവതരണം ലക്ഷ്യമിടാൻ ഈ പഠനം ശ്രമിക്കുന്നു.

സൂചകപദം : ***നാട്യശാസ്ത്രം ,അഷ്ടനായിക, രസ-ഭാവ സിദ്ധാന്തം, സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം.***

ഇന്ത്യൻ ക്ലാസ്സിക്കൽ കലകൾ ആസ്വദിക്കാനും അവതരിപ്പിക്കാനും സഹായിക്കുന്ന സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര

പാഠപുസ്തകമാണ് *നാട്യശാസ്ത്രം.* കലാചാര്യനുമായ ഭരതമുനി രചിച്ച *നാട്യശാസ്ത്രം*ഇന്ത്യൻകലകളുടെ അവതരണസമ്പ്രദായങ്ങളെ മുപ്പത്തിയാറ് അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി ആറായിരം ശ്ലോകങ്ങളിലൂടെ വിവരിക്കുന്നു. അവതരണകലകളുടെ പ്രാധാന്യവും നാടകത്തിന്റെ സവിശേഷതകളും ഇതിൽ സമഗ്രമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ, ഇന്ത്യൻ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കല, സാഹിത്യം, വാസ്തുവിദ്യ എന്നീ മേഖലയിൽ ദാർശനികവും ആത്മീയവുമായ വീക്ഷണങ്ങൾ നൽകുന്ന സിദ്ധാന്തമാണ് ഇന്ത്യൻ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം . രസധ്യായ,ഭാവധ്യായ എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളിലാണ് രസ, ഭാവ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രസസിദ്ധാന്തം കാഴ്ചക്കാരിൽ ഒരു കലയുടെ സൗന്ദര്യാത്മക അനുഭവത്തിലോ, ഫലത്തിലോ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. ഒരു കലാപ്രകടനത്തിലൂടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന വികാരമാണ് ഭാവം അല്ലെങ്കിൽ അഭിനയം. ഭാവം പ്രേക്ഷകർക്കിടയിൽ രസത്തിന്റെ ഫലം സൃഷ്ടിക്കുന്നു .

ഇന്ത്യൻസൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലെ രസകരമായ ഒരു ആശയമാണ് 'അഷ്ടനായിക'. റൊമാന്റിക്ക് നായികമാരുടെ മാനസികവും വൈകാരികവുമായ അവസ്ഥകൾക്കനുസരിച്ച് അവരുടെ എട്ട് ഘട്ടങ്ങളോ സാഹചര്യങ്ങളോ എടുത്തുകാണിക്കുന്ന നായികഭേദം എന്ന ആശയമാണ് ഭരതമുനി ഇതിലൂടെ മുന്നോട്ട് വെച്ചത്. ഈ പദം കാമുകനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു നായികയുടെ പ്രത്യേക മനസികാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് ഐക്യത്തിന്റെയും വേർപ്പിരിയലിന്റെയും അവസ്ഥയിൽ. അഷ്ടനായികമാരുടെ വർഗീകരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന നായികമാർ വാസകസജ്ജ, വിരഹോത്കണ്ഠിത, സ്വാധീനഭർത്തൃക, കലഹാന്തരിത, ഗണ്ഡിതനായിക, വിപ്രലബ്ധ, പ്രോഷിതഭർത്തൃക, അഭിസാരിക എന്നിവരാണ് .

*മണിച്ചിത്രത്താഴ്*എന്ന സിനിമയിലെ അഷ്ടനായിക വീക്ഷണത്തിലൂടെ നായികയുടെ എട്ട് അവസ്ഥകൾ പരിശോധിക്കുക എന്നതാണ് ഈ ലേഖനം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. ഫാസിൽ സംവിധാനം ചെയ്ത ചിത്രമായ *മണിച്ചിത്രത്താഴ്*(1993) ശോഭന, സുരേഷ് ഗോപി, മോഹൻലാൽ എന്നിവർ കേന്ദ്രകഥാപാത്രങ്ങളായി അഭിനയിച്ച സൈക്കോളജിക്കൽ ഹൊറർ ചിത്രമാണിത്. ഗംഗയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വൈകാരികവും മാനസികാവുമായ വിഭ്രാന്തിയും പരിവർത്തനവുമാണ് സിനിമയുടെ പ്രമേയം. ഭരതമുനിയുടെ *നാട്യശാസ്ത്ര*ത്തിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന നായികമാരുടെ അഷ്ടവിധ അവസ്ഥകൾ ഈ സിനിമയിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നതിലൂടെ കാണാൻ സാധിക്കും.

*നാട്യശാസ്ത്ര*ത്തിലെ ഇരുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം അഷ്ടനായികസിദ്ധാന്തം വ്യക്തമാക്കുന്നു. നായകനെ കാണാൻ കൗതുകത്തോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന പ്രണയിനിയായ വാസകസജ്ജയാണ് പട്ടികയിൽ ആദ്യത്തേത്.

ഉചിതേ വാസകേ യാ തു
രതിസംഭോഗലാലസാ
മണ്ഡനം കുരുതേ ഹൃഷ്ടാ
സാ വൈ വശകസജ്ജിതാ
(നാരായണപിഷാരടി, 2024:160)

നായകന്റെ ആഗമനവേളയിൽ ആരാണോ രതിസംഭോഗത്തിൽ അത്യാസക്തിയോടുകൂടി സ്വഗൃഹത്തിൽ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ആ നായികയാണ് വാസകസജ്ജ. സിനിമയിൽ 'ഒരു മുറൈ വന്ത് പാർത്തയാ' എന്ന ഗാനത്തിൽ ഗംഗ സ്വയം നാഗവല്ലിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. തന്റെ സൗന്ദര്യത്തിലും നൃത്തത്തിലും അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന നാഗവല്ലി തന്റെ പ്രിയതമനെ ആകർഷിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന വസ്ത്രവും ആഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞാണ് അവതരിക്കുന്നത്. ഗാനത്തിന്റെ വരികളും ആലാപനവും നൃത്തപ്രകടനവും രാമനാഥനോടുള്ള നാഗവല്ലിയുടെ അഗാധമായ പ്രണയവും കാമുകന്റെ വരവിനായുള്ള കാത്തിരിപ്പും ജിജ്ഞാസയും പ്രകടമാക്കുന്നു.

വിരഹം അനുഭവിക്കുന്ന വേർപിരിയലിന്റെ വേദന സഹിക്കുന്ന സ്ത്രീയാണ് വിരഹോത്കണ്ഠിത. പലകാര്യങ്ങളിൽ മുഴുകി പ്രിയൻ വരാതിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം ദുഃഖിച്ചു കഴിയുന്ന നായിക. തന്റെ പ്രിയതമൻ അകലുന്ന വാർത്ത നായികയിൽ വേദന ഉളവാക്കുകയും അതിൽ സങ്കടപ്പെട്ട് ആസ്വസ്ഥയാവുകയും ചെയ്യുന്ന നായിക എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളും കൈവിട്ട് എല്ലാത്തിലും താല്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ട് കാമുകന്റെ ഓർമ്മകളിൽ വിലപിക്കുന്നതായി കാണാം.

അനേകകാര്യവ്യാസംഗാ –
ദ്യസ്യാ നാഗച്ഛതി പ്രിയ
തദനാഗമദുഖാർത്താ
വിരഹോത്കണ്ഠിതാ സ്മൃതാ
(നാരായണപിഷാരടി, 2024:160)

'വരുവാനില്ലാരുമിന്നൊരുനാളും' എന്ന ചിത്രത്തിലെ ആദ്യഗാനം നായികയുടെ സ്വഭാവവും മാനസികാവസ്ഥയും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ ഗാനത്തിന്റെ വരികൾ ഒറ്റപ്പെടലും നിശബ്ദതയും അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ആന്തരികവികാരങ്ങളും പിരിമുറുക്കങ്ങളും പ്രകടമാക്കുന്നു.

വരുവാനില്ലാരുമിന്നൊരുന്നാളുമീവ
ഴിക്കറിയാം
അതെന്നാലുമെന്നും/ പ്രിയമുള്ളോരാളാ
രോ വരുവാനുണ്ടെന്നു ഞാൻ വെറുതെ
മോഹിക്കുമല്ലോ/ഇന്നും വെറുതെ
മോഹിക്കുമല്ലോ

താൻ ഒറ്റക്കാണെന്ന തിരിച്ചറിവുള്ള നായിക ഒരു കൂട്ടിനായി ആഗ്രഹിക്കുകയും തനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവർ എന്നെങ്കിലും വരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ വരാന്തായിലും ഉമ്മറപടിയിലും കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു .

പടിവാതിലോളം ചെന്നകലത്താ വഴിയാകേ

മിഴി പാകി നിൽക്കാറുണ്ടല്ലോ/ മിഴി പാകി നിൽക്കാറുണ്ടല്ലോ.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനെക്കുറിച്ച് വളരെയധികം അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന സ്വാധീനഭർത്തൃക എന്ന നായികയാണ് അടുത്തത് .

സുരതാതിരസൈർബ്ബദ്ധോ
യസ്യാ പാർശ്വേ തു നായക
സാമോദഗുണസംപ്രാപ്താ
ഭവേത് സ്വാധീനഭർത്തൃകാ.
(നാരായണപിഷാരടി, 2024:161)

നായകൻ തന്നിൽ ആകൃഷ്ടനും സംതൃപ്ത്തനും ആയതിൽ പരമാനന്ദം പൂണ്ട നായിക തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഒരു സ്വകാര്യ അഹങ്കാരമായാണ് കണക്കാക്കുന്നത്. തന്നെ മനസിലാക്കുന്ന, തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റിത്തരുന്ന നായകനെക്കുറിച്ച് മറ്റുള്ളവരോട് വളരെ അഭിമാനത്തോടുകൂടി നായിക സംസാരിക്കുന്നു. "എത്ര ജന്മങ്ങൾ നന്ദി പറഞ്ഞാലും തീരാത്തത് എന്റെ നാകുലേട്ടനോടാണ്. ഇത്രയും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്", ചിത്രത്തിന്റെ അവസാനം ഗംഗ നകുലനെക്കുറിച്ച് സണ്ണിയോട് പറയുന്ന ഈ വാക്കുകളിലൂടെ തന്റെ ഭർത്താവിൽ സംതൃപ്തയായ നായികയെയാണ് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്. നകുലനും ശ്രീദേവിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് സണ്ണി പറയുമ്പോൾപ്പോലും സണ്ണിയുടെ തെറ്റായ ചിന്താഗതിയെ കുറ്റപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് ഗംഗ സംസാരിക്കുന്നത്. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം നായികയിലെ സ്വാധീഭർത്തൃകയെ പ്രകടമാവുന്നു.

കലഹത്താൽ വേർപിരിയുകയും കോപത്തിനൊടുവിൽ പശ്ചാതപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നായികയാണ് കലഹാന്തരിത.

ഈർഷ്യാകലാനിഷ്ക്രാന്തോ
യസ്യാ നാഗച്ഛതി പ്രിയ
അമർഷവശസമ്പ്രാപ്താ
കലാഹാന്തരിതാ ഭവേത്.
(നാരായണപിഷാരടി, 2024:161)

ചിത്രത്തിൽ അല്ലിക്ക് ആഭരണം എടുക്കാൻ പോകണം എന്നതിന്റെ പേരിൽ നകുലനുമായി തർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഗംഗ, പിന്നീട് താൻ പറഞ്ഞുപോയത്തിൽ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും നകുലനോട് തന്നെ വെറുക്കരുതെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റൊരവസരത്തിൽ, തന്നിൽ ചെയ്യാത്ത കുറ്റങ്ങൾ ചുമത്തിയ സണ്ണിയോട് ശ്രീദേവി കലഹിക്കുകയും പിന്നീട് വാസ്തവം മനസ്സി ലാക്കി അതിൽ കുറ്റബോധം ഉളവാവുകയും പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അഷ്ടനായിക ക്രമത്തിൽ അടുത്തത് ഗണ്ഡിതനായികയാണ്. തകർന്ന കോപാകുലയായ നായിക എന്നർത്ഥം. പറഞ്ഞവാക്ക് പാലിക്കാതെ തന്നെ വിലക്കുകയും എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നായകന്റെ ചതി മനസിലാക്കുന്ന നായിക അത് ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ദേഷ്യപ്പെടുകയും ചെയുന്നു.

വ്യാസംഗാദുചിതേ യസ്യാ
വാസകേ നാഗതം പ്രിയ

തദനാഗമദുഃഖർത്താ
ഖണ്ഡിതാ സാ പ്രകീർത്തിതാ.
(നാരായണപിഷാരടി, 2024:161)

ചിത്രത്തിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച രംഗമാണ് നകുലംനും ഗംഗയും അല്ലിക്കു ആഭരണം വാങ്ങാൻ പോകുന്നതിനെ ചൊല്ലിയുണ്ടാവുന്ന വാക്കുതർക്കം. മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞ് സമ്മതം വാങ്ങിയ കാര്യത്തിൽ നകുലന് ഉണ്ടായ മനംമാറ്റത്തെ ഗംഗ വളരെ ഗൗരവത്തോടുകൂടി ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ആ തീവ്രതയിൽ ഗംഗ സ്വയം നാഗവല്ലിയായി മാറുന്നതും കാണാം.

നിരാശയായ കാമുകിയെയാണ് ഭരതമുനി വിപ്രലബ്ധ എന്ന അവസ്ഥയിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. നായകനിൽ നിന്ന് അവഗണന അനുഭവിക്കുകയും അപകർഷതാബോധം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും അതിൽ നിരാശയാവുകയും ചെയ്യുന്ന നായിക. എന്നാൽ ഒരിക്കലും അവൾ ആരെയും കുറ്റപ്പെടുത്താനോ കലഹിക്കുവാനോ തയ്യാറാവുന്നില്ല.

യസ്യാ ദൂതീം പ്രിയ പ്രേഷ്യ
ദത്വാ സങ്കേതമേവ വാ
നാഗത കാരണേനേഹ
വിപ്രലബ്ധ തു സാ ഭവേത്.
(നാരായണപിഷാരടി, 2024:161)

ജാതകത്തിൽ ചൊവ്വാദോഷം ഉണ്ട് എന്നതിന്റെ പേരിൽ ഭർത്താവ് ഉപേക്ഷിച്ചു പോയിട്ടും ആരോടും ദേഷ്യവും സങ്കടവും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ഒതുങ്ങി ജീവിക്കുന്ന ശ്രീദേവി എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ വിപ്രലബ്ധ അവസ്ഥയിലുള്ള നായികയെ വ്യക്തമായി കാണാം.

നായകനെ ജീവന് തുല്യം സ്നേഹിക്കുകയും ആവന്റെ അകൽച്ചയിൽ വേദനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വസ്ഥയായ നായികയാണ് പ്രോഷിതഭർത്തൃക

നാനാകാര്യാണി സന്ധായ
യസ്യാ വൈ പ്രോഷിത പ്രിയ
സാ രൂഢാളകേശാന്താ
ഭവേത്
പ്രോഷിതഭർത്തൃകാ.(നാരായണപിഷാരടി, 2024:161)

പല കാര്യങ്ങളും ഉദ്ദേശിച്ച് പ്രിയൻ ദേശാന്തരം പോവുന്നതാണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടും നായകനെ അക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുകയും പിരിയുന്നതിൽ വിഷമം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയുന്നു. ചിത്രത്തിന്റെ അവസാനം സണ്ണി, ഗംഗ, നകുലൻ എന്നിവർ കൊൽക്കത്തയിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകാൻ ഇറങ്ങുമ്പോൾ സണ്ണിയെ ഒരു നോക്കു കാണുവാൻ വരാന്തയിലേക്ക് ഓടി എത്തുന്ന ശ്രീദേവിയിൽ പ്രോഷിതഭർത്തൃക നായികയെ പ്രകടമാവുന്നു.

മറ്റുള്ള നായിക അവസ്ഥകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാർന്ന നായികയാണ് അഭിസാരിക. നായകനെ കാണുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ ഏതു തടസവും മറികടക്കാൻ സന്നദ്ധയായ ധീര നായിക.

ഹിത്വാ ലജ്ജാഎം തു യാ ശ്ലിഷ്ടാ
മദേന മദനേന ച
അഭിസാരയതേ കാന്തം
സാ ഭവേദഭിസാരികാ. (നാരായണ പിഷാരടി, 2024:161)

സഖിയുടെയൊമറ്റാരുടെയൊ തീരുമാനങ്ങൾക്ക് വിധേയയാവാതെ സ്വന്തം നിലപാടിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്ന നായിക. സ്ത്രീക്ക് കല്പിച്ചു നൽകിയിരിക്കുന്ന എല്ലാ മാനദണ്ഡങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ലംഘിച്ച് കുടുംബത്തിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി കാമുകനെ സമീപിക്കാൻ നായിക പ്രവർത്തിക്കുകയും ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗംഗക്കുള്ളിലെ നാഗവല്ലി തന്റെ കാമുകനായ രാമനാഥനെ കാണാൻ രാത്രി ഇറങ്ങി പുറപ്പെടുന്നു. സമൂഹമോ വരാനിരിക്കുന്ന അപകടങ്ങളോ അഭിസാരിക നായികയെ ബാധിക്കുന്നില്ല. നായകനെ കണ്ടുമുട്ടാനുള്ള പ്രതീക്ഷയിലും പരിശ്രമത്തിലും വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി സ്വയം അലങ്കരിച്ചു രാത്രി നൃത്തം ചെയ്യുന്ന നാഗവല്ലി അഭിസാരിക നായികയ്ക്ക് ഉദാഹരണമാണ്.

ഭരതമുനിയുടെ അഷ്ടനായിക സങ്കൽപ്പം മണിച്ചിത്രത്താഴിലെ നായികഭാവങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീ മനസ്സിന്റെ വിഭിന്ന തലങ്ങളിലേക്കുള്ള കാഴ്ചകളാണ് വെളിവാകുന്നത്. സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ വൈവിധ്യമാർന്ന സമീപനങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്ന ഒരു ചിത്രം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇത്തരം അന്വേഷണങ്ങൾ പ്രസക്തമാണെന്ന് കരുതുന്നു. ഗംഗയും നാഗവല്ലിയും ശ്രീദേവിയും എല്ലാം പകർന്ന നായികാസ്ഥാനങ്ങൾ സൈദ്ധാന്തികമായി തന്നെ വിശദീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളുടെ തുടക്കം മാത്രമാണ് ഈ പ്രബന്ധം. ഭരതമുനി അവതരിപ്പിച്ച നായികാസങ്കല്പങ്ങളുടെ അതിസൂക്ഷ്മമായ വിശകലനത്തിനോ വിമർശനത്തിനോ ഈ പഠനം ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, ഇത്തരത്തിലുള്ള ചില അന്വേഷണങ്ങളിലേക്കുള്ള വഴിതെളിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതുപോലെ സ്ത്രീ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു അന്വേഷണത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ പരിശോധിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാനുള്ള ശ്രമം കൂടി ഈ പഠനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകടന കലകളുടെയും സാംസ്കാരികവായനയുടെയും അടിസ്ഥാന ഘടകമായി നിലകൊള്ളുന്ന നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭാരതീയജ്ഞാനപദ്ധതിയിലെ മൂല്യങ്ങളും സൈദ്ധാന്തിക ആശയങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം പഠനങ്ങൾ സിനിമ എന്ന കലാരൂപത്തിനെ പുതിയരീതിയിൽ വായിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

നാരായണപിഷാരടി. കെ .പി,പരിഭാഷ. *നാട്യശാസ്ത്രം ഭാഗം 2*. ഭരതമുനി, തൃശ്ശൂർ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 2024.

സംസ്കാരവിനിമയത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ പങ്ക്-സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിൻറെ മിസാറു വിനെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പഠനം

ഡോ.ദീപ.സി.കെ.
അസി.പ്രൊഫസർ,മലയാളവിഭാഗം
എസ്. എച്ച്. കോളേജ്, തേവര

ലോകം എത്രയേറെ സംസ്കാര സമ്പന്നമാണെന്നിരിക്കലും വ്യക്തികൾക്കനുസരിച്ച് അവരുടെ സംസ്കാരവും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയും താൻ ജീവിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകൾക്കനുരൂപമായ വിധത്തിലായിരിക്കും അയാളുടെ ചിന്താധാരകളെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുക. ഈ ചുറ്റുപാടുകളിൽത്തന്നെ ഒരുപാട് വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. വ്യക്തികളുടെ മുൻകാലജീവിതവും പരിതോവസ്ഥകളും വ്യക്തിത്വരൂപീകരണത്തിൽ വലിയ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. അതും വ്യക്തികൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെടാം. ഒരേ കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന രണ്ട് വ്യക്തികൾ പോലും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ വ്യക്തിത്വം വെച്ചുപുലർത്തുന്നത് സാധാരണമാണ്. മനുഷ്യൻറെആവശ്യങ്ങളാണ് അവൻറെ സംസ്കാരം നിർണയിക്കുന്നത് എന്ന് ടാഗോർ പറയുന്നുണ്ട്. സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനുള്ള പരിശ്രമവും ഇച്ഛാശക്തിയും അതിനു പിന്നിലെ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങളുമെല്ലാം ചേർന്നതാണ് യഥാർത്ഥ മനുഷ്യൻ.

കൊമാല, ബിരിയാണി, പന്തിഭോജനം, ഉഭയജീവിതം തുടങ്ങി ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട കഥകളിലൂടെ നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങളെ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിർത്തി ചോദ്യം ചെയ്ത എഴുത്തുകാരനാണ് സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം. ദാരിദ്ര്യം, പട്ടിണി, അരക്ഷിതത്വം, ജാതീയത തുടങ്ങി കാലികപ്രസക്തമായ ഒട്ടേറെ വിഷയങ്ങൾ അർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടെ അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൻറെ , നമ്മുടെ നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയ്ക്കു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ചെറുകഥയാണ് മിസാറു.

അഭിജിത്ത് എന്ന ഏഴാം ക്ലാസുകാരനാണ് മിസാറുവിലെ നായകൻ. വീട്ടുജോലിക്കാരിയായ അമ്മയോടൊത്ത്, ചോർന്നൊലിക്കുന്ന ചെറ്റപ്പുരയിൽ താമസിക്കുന്ന അവൻ, സ്പൈഡർമാനെന്ന കാർട്ടൂൺ കഥാപാത്രത്തിൻറെ ആരാധകനാണ്. അമ്മ ജോലിചെയ്യുന്ന വീട്ടിലെ കുട്ടികളുടെ പഴകിയ വസ്ത്രങ്ങളും അവരുടെ ഔദാര്യം കൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന മറ്റു വസ്തുക്കളും കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്ന അവൻ വായനയും സിനിമയും ഒരുപോലെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന

വ്യക്തിയാണെന്ന് കഥയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. തന്നോട് മറ്റുള്ളവർ കാണിക്കുന്ന ഔദാര്യത്തെ വളരെ പോസിറ്റീവായിട്ടാണവൻ കാണുന്നത്.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അപ്രതീക്ഷിതമായി അമ്മ അവന് വിലപിടിപ്പുള്ള സ്പൈഡർമാൻറെ ചിത്രമുള്ള ഒരുടുപ്പ് സമ്മാനിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല പെട്ടെന്ന് കുളിച്ചൊരുങ്ങി തന്നോടൊപ്പം വരാനും അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അവർ യാത്ര ചെയ്യുന്നത് ഹരി എന്ന മനുഷ്യൻറെ ഇന്നോവ കാറിലാണ്. കാറിനുള്ളിലെ തുളസിമാല ചാർത്തിയ ശ്രീരാമൻറെ ഓട്ടുപ്രതിമ കഥാകൃത്ത് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. പ്രതികളുടെ രാഷ്ട്രീയം വ്യക്തമാക്കുന്ന മറ്റു സൂചകങ്ങളൊന്നും തന്നെ കഥയിലില്ല. വലിയൊരു ഹോട്ടലിൽ നിന്ന് അഭിജിത്തിന് മതിയാവോളം ഭക്ഷണം വാങ്ങിക്കൊടുത്തതിനുശേഷം അവർ നേരെ പോകുന്നത് ജില്ലാ കോടതിയിലേക്കാണ്.

ഇവിടെ വെച്ചാണ് കഥയുടെ അടുത്ത ഘട്ടമാരംഭിക്കുന്നത്. ഒരു കൊലക്കേസിൽ ദൃക്സാക്ഷിയായ അഭിജിത്ത് രണ്ടു വർഷം മുൻപ് പോലീസിനു കൊടുത്ത മൊഴി മാറ്റിപ്പറയണം. അതിനു വേണ്ടിയാണ് അവനു വേണ്ടി ഇത്രയ്ക്ക് രാജകീയമായ പരിചരണം അവരേർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. തന്നോട് വളരെ കാരുണ്യത്തോടെ പെരുമാറിയിട്ടുള്ള ഹബീബ് എന്ന കച്ചവടക്കാരനെ രണ്ട് അക്രമികൾ ചേർന്ന് അവൻറെ കൺമുന്നിലാണ് വെട്ടിക്കൊലപ്പെടുത്തിയതും അയാളുടെ കട പെട്രോളൊഴിച്ച് തീ കൊളുത്തിയതും. രഞ്ജിത്ത്, വിനോദ് എന്നീ കൊലപാതകികളേയും അക്രമത്തിനുപയോഗിച്ച വണ്ടിയും അഭിജിത്ത് പ്രത്യേകം തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. അത്തരം കാര്യങ്ങളാണ് കൃത്യം നടത്തിയവരുടെ താൽപര്യത്തിനനുസരിച്ച് മാറ്റിപ്പറയേണ്ടത്. ഹരിയുടെയും താജുദ്ദീൻ വക്കീലിൻറെ യും പ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ ഒരു നിമിഷം അവൻ പതറിപ്പോകുന്നുണ്ട്. താമസിക്കാൻ നല്ലൊരു വീട്, 10 ലക്ഷം രൂപ, വിദ്യാഭ്യാസം ഇതൊക്കെ അവനെപ്പോലൊരു നിർധനവിദ്യാർത്ഥിക്കു മുന്നിൽ വലിയ പ്രലോഭനങ്ങളാണ്. ആ പ്രലോഭനത്തിലാണ് അതുവരെ സത്യസന്ധ്യയായിരുന്ന അവൻറെ അമ്മ പോലും കാലിടറി വീണത്. തങ്ങൾ ഇരകളാണെന്ന ബോധം അമ്മയുടെയും അഭിജിത്തിൻറെ യും ഉള്ളിൽ ശക്തമാണ്. ഇരകളുടെ സാധ്യത സ്വന്തം ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അമ്മ തെരഞ്ഞെടുത്തത് എന്നെന്നേക്കുമായി അതിൽ നിന്നും കരകയറാനും സ്വന്തം സുരക്ഷിതത്വമുറപ്പാക്കാനുമുള്ള ഒരേയൊരു വഴിയാണ്. പ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ പതറിപ്പോകാത്തവരില്ല എന്നാണ് അവരുടെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ അഭിജിത്തിൻറെ മനസ്സിൽ മായാതെ നിന്നത് മറ്റുള്ളവർ തന്നോട് ചെയ്യുന്ന നന്മയും, നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള

പോരാട്ടത്തിൽ എന്ത് വിലകൊടുത്തും നന്മ ജയിക്കണമെന്ന സ്പൈഡർമാൻറെ നീതിബോധവും, ജാപ്പനീസ് കുരങ്ങന്മാരുടെ കഥയിലെ മിസാറുവാണ് താനെന്ന ബോധവും, ഉള്ളിൽത്തട്ടും വിധം ഹബീബ്ക്ക പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ഖുറാൻ വചനങ്ങളുമാണ്. അതുകൊണ്ട് സ്പൈഡർമാനെപ്പോലെ, മിസാറുവിനെപ്പോലെ നന്മയുടെ പക്ഷത്ത് മാത്രം നിൽക്കാൻ അവൻ തീരുമാനിക്കുന്നു.

പിന്നീട്, കോടതിയിലെ തുറന്നുപറച്ചിലിനു ശേഷം, വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രലോഭനങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടമായതിൻറെ നീരസം പങ്കുവെച്ച അമ്മയോട്, തങ്ങളൊക്കെ ഇരകളാണെന്നും തന്നോട് കാരുണ്യം കാട്ടിയ ഒരു മനുഷ്യന് നീതി കിട്ടാതെ തനിക്കൊരിക്കലും സ്വസ്ഥത കിട്ടില്ലെന്നും ഒരനുഭവകഥയിലൂടെ അഭിജിത്ത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. തൻറെ ജീവിതസാഹചര്യം വെച്ച് തന്നെ ചൂഷണം ചെയ്യാൻ തുനിഞ്ഞവരെ കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കുകയും അവരുടെ കളിപ്പാവയാകാൻ നിന്നു കൊടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നത് ഒരു കുട്ടിയുടെ അസാമാന്യമായ മനസ്സാന്നിധ്യമാണ് കാണിക്കുന്നത്. സ്ഥിരമായി കാർട്ടൂണുകൾ കാണുന്ന, നന്നായി പുസ്തകം വായിക്കുന്ന, അസാധാരണമായ ലോകവീക്ഷണമുള്ള അഭിജിത്തിൻറെ മനസ്സിൽ നന്മയെയും തിന്മയെയും കുറിച്ച് കൃത്യമായ അടയാളപ്പെടുത്തലുകളുണ്ട്. കുട്ടികളെ മാത്രമല്ല മുതിർന്നവരെയും ധാർമികബോധമുള്ള മികച്ച മനുഷ്യരാക്കി മാറ്റിയെടുക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെയും ആനിമേഷൻറെ യും സംഗീതത്തിൻറെയും പുതുസാധ്യതകളാണ് കഥാകൃത്ത് ഇവിടെ ആരായുന്നത്.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വർഗീയ ശക്തികളെ ചെറുക്കാൻ കുട്ടികളിലൂടെ മാത്രമേ സാധ്യമാവൂ എന്ന് ഈ കഥ അടിവരയിടുന്നു. മതബോധനങ്ങളെക്കാളേറെ ജനനന്മയ്ക്കുതകുന്നത് ഇത്തരം പാഠങ്ങൾ ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ ഫലപ്രദമായി കുട്ടികളിലേക്കെത്തിക്കുക എന്നതാണ് എന്നത് വലിയൊരു സന്ദേശമാണ്. സ്വന്തം പ്രവൃത്തിയുടെ കാരുണ്യം കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഹബീബെന്ന മനുഷ്യന് മരണശേഷം നീതി ലഭിക്കുന്നത്. പിഞ്ചുകുട്ടികളെ ആകർഷിക്കുന്ന പഴങ്കഥകളിലൂടെ, ആനിമേഷനുകളിലൂടെ, സാഹിത്യത്തിലൂടെ, സംഗീതത്തിലൂടെ ഒക്കെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ബോധ്യങ്ങൾ പുതുരീതിയിൽ ഫലപ്രദമായി അവരിലേക്കെത്തിക്കുകയെന്നത് .കാലത്തിൻറെ ആവശ്യമാണ്. ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക എന്ന നയത്തിന് വീണ്ടും നമ്മൾ ഇരയാവുകയും തൽപരകക്ഷികൾ ചില്ലറ നാണയങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത് അതിൽ നിന്ന് മുതലെടുപ്പ് നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഭീതിതമായ ഒരു കാലത്തിലൂടെയാണ് നാം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന

ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ ഒരു നടുക്കമായി കഥയിലെമ്പാടുമുണ്ട്.

എല്ലാവരും ബഹുമാനിക്കുന്ന ഒരു ക്രിമിനൽ വക്കീൽ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെ കള്ളം പറയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് വായനക്കാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നില്ല. കാരണം, സമൂഹത്തിൻറെ ഈ രീതി സാധാരണ ജനത്തിന് പരിചിതമായിക്കഴിഞ്ഞു.നമ്മുടെ സമൂഹം ഇങ്ങനെയാണെന്നും ഇതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാൻ സംഘടനകളോ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളോ രംഗത്ത് വരില്ലെന്നും നമുക്ക് നിരവധി അനുഭവങ്ങളുണ്ട്. മറ്റു പലയിടങ്ങളിലും ശബ്ദമുയർത്തുന്നവർ പോലും ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിശ്ശബ്ദരാവുന്നത് പതിവു കാഴ്ചയാണ്. 'ക്രിമിനൽ വക്കീൽ' എന്ന വാക്കിനോടുള്ള പരിഹാസവും കഥയിലുടനീളം നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രൈം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു പകരം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയുള്ള വ്യക്തിതാൽപര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണമെന്നത് സമൂഹത്തിൻറെ ഓരോ മേഖലയിലും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ചൂഷണമനോഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

കൊല്ലപ്പെട്ടവന് നീതി ലഭിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരാൾ പോലും ആ കുട്ടിയെ സമീപിക്കുകയോ പ്രലോഭനങ്ങൾ നിരത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതായി കഥയിൽ കാണുന്നില്ല. ഇവിടെ അദൃശ്യമായ ഒരു ഭീഷണിയുടെ തലം കൂടി ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. അഭിജിത്ത് പ്രലോഭനങ്ങളുടെ തടവിലാണെങ്കിൽ ഹബീബിൻറെ കുടുംബം ഭീഷണിയുടെ തടവിലാണെന്ന് വരികൾക്കിടയിൽ സൂചനയുണ്ട്. ഇത്തരം നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയാണ് കാലങ്ങളായി ഇവിടെ തുടർന്നു വരുന്നത്.

സത്യം പറഞ്ഞതിൻറെ പേരിൽ ഒരാൾ പോലും അവനെ അഭിനന്ദിക്കുകയോ ചേർത്തു നിർത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. കള്ളം പറഞ്ഞാൽ 10 ലക്ഷം രൂപയും സ്വന്തമായൊരു വീടും വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവും സൗജന്യം. ആരോരുമില്ലാത്ത ഒരമ്മയുടെയും കുഞ്ഞിൻറെ യും ദാരിദ്ര്യവും കഷ്ടപ്പാടും തൊഴിലില്ലായ്മയും മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് എന്ത് ക്രൂരതയും ഇവിടെ നടത്താം. അതിന് നമ്മുടെ നിയമ സംഹിതകൾ പോലും കൂട്ടുനിൽക്കുമെന്നൊക്കെയുള്ളതിന് വലിയ ഉദാഹരണമാണിത്. സത്യവും നുണയും രണ്ട് തട്ടുകളിൽ വച്ച് തൂക്കി നോക്കുമ്പോൾ കഥാനായകനായ കുട്ടിയുടെ ഭാവി അതിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്.

നുണ = 10 ലക്ഷം+ വീട് +വിദ്യാഭ്യാസംസത്യം = ചോർന്നൊലിക്കുന്ന വീട് + ജീവിതം മുഴുവനുമുള്ള അരക്ഷിതാവസ്ഥഇവിടെയാണ് സമൂഹത്തോടൊപ്പം വികസിച്ചുവരുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണ് സംസ്കാരം എന്ന പി.പി. രാമചന്ദ്രൻറെ വാക്കുകൾ അന്വർഥമാകുന്നത്.

തനിക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു മൂല്യബോധം എങ്ങനെയുണ്ടായി എന്ന് അഭിജിത്ത്

കൃത്യമായി ഓർമിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഒരിക്കൽ താൻ നടത്തിയ മോഷണം കൈയോടെ പിടിച്ച ഹബീബ്ക്ക ആ തെറ്റുകൾ ഹൃദയപൂർവം ക്ഷമിക്കുകയും ആവർത്തിക്കരുതെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തത് അവൻറെ ഉള്ളിൽ തട്ടിയിരുന്നു. പാവങ്ങളിലെ ഡിയിലെ മെത്രാനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കും വിധത്തിലാണ് ഹബീബ്ക്ക അവനോട് പെരുമാറിയത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഉള്ളിലെ നന്മയും തൻറെ ദാരിദ്ര്യത്തിന് വില പറയാൻ വന്നവരുടെ രാഷ്ട്രീയവും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ പ്രലോഭനങ്ങളേക്കാളുപരി അവൻറെ മൂല്യബോധം ഉണർന്ന് പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് വേണം കരുതാൻ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, കരുത്തരായ എതിരാളികൾക്ക് മേൽ ഇങ്ങനെയൊരു മൂല്യബോധത്തിൻറെ വിജയം കഥാകൃത്ത് സമൂഹത്തിന് കൊടുക്കുന്ന സന്ദേശമാണ്.

ഇത്തരത്തിലുള്ള മൂല്യബോധത്തിൻറെ അഭാവമുള്ള നിരവധി മനുഷ്യരെ കഥയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അമ്മ, ഹരി, താജുദ്ദീൻ, രഞ്ജിത്ത്, വിനോദ് തുടങ്ങിയവരൊക്കെ അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നവരാണ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ ഇവരെല്ലാം സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം പോലും പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ അടിയറ വെച്ചവരാണ്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ അധികാരത്തിൻറെ തലപ്പത്തിരിക്കുന്നവരിലും കുത്തകമുതലാളിമാരിലും സാധാരണ ജനങ്ങളിലുമെല്ലാം ഇവരുടെ പ്രതിനിധികളെ കാണാം. സമൂഹത്തിൻറെ പല മേഖലകളിലും ഒരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ നടക്കുന്ന അഴിമതികളൊക്കെയും ഇത്തരം പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും മൂല്യ ബോധമില്ലായ്മയുടെയും അനന്തരഫലങ്ങളാണ്.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ കഥ ഏറ്റവും പ്രധാനമായടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് പ്രലോഭനത്തിൻറെ ശക്തിയാണ്. ഉള്ളവൻ വീണ്ടും വീണ്ടുമടിപ്പെടുന്ന അത്, ഇല്ലാത്തവനെ നീരാളി പോലെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കഥ ശക്തമായടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

കാർട്ടൂണുകളുടെയും നാടോടിക്കഥകളുടെയും മതബോധനത്തിൻറെ യുമെല്ലാം സമ്മിശ്രചിത്രം മിറാസു എന്ന കഥ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഖുറാൻ വചനങ്ങളും ജാപ്പനീസ് ഐതിഹ്യവും കാർട്ടൂൺ കഥാപാത്രങ്ങളുമൊക്കെച്ചേർന്ന വിശാലഭൂമികയാണ് കഥാകൃത്ത് ഇതിനുവേണ്ടി തെരഞ്ഞെടുത്തത്. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മൂല്യബോധത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഇവയ്ക്ക് കാര്യമായ പങ്കുണ്ട്.

ഈ കഥ ഒരു സന്ദേശമാണ്. സംസ്കാരമാണ് ആഘാതങ്ങളെ ചെറുത്തുനിർത്തുന്നത് എന്ന് സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ പറയുന്നുണ്ട്. ചെറുപ്പം മുതൽ മനുഷ്യനാർജ്ജിച്ചെടുക്കുന്ന സംസ്കാരമാണ് പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ അവൻറെ പ്രതികരണങ്ങളെ നിർണയിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏറെ സങ്കീർണതകൾ നിറഞ്ഞതാണത്.

ഒരു വ്യക്തിക്ക് മറ്റൊരു വ്യക്തിയെപ്പോലെ ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും കഴിയില്ല എന്നതുകൊണ്ട് വിശാലമായിത്തന്നെ പഠിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു മേഖലയാണ് വൈയക്തിക സംസ്കാരത്തിന്റേത്. മനുഷ്യമനസ്സിൽ രൂപപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾ, അതിൻറെ പ്രായോഗികത, വ്യക്തിതാൽപര്യങ്ങൾ, ഇച്ഛാശക്തി, ആത്മവിശ്വാസം, നിരാശ തുടങ്ങിയ നിരവധി ഘടകങ്ങളാണ് വൈയക്തിക സംസ്കാരത്തെ നിർണയിക്കുന്നത് എന്ന് ഈ കഥ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നുണ്ട്.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

പ്രകാശ്.പി, നമ്മെ നിത്യം പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന മഹത്തായ ചിന്തകൾ, രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ, പു.378, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം,2012

റാനഡെ ഏകനാഥ് (സമാഹരണം), ഹരി.ആർ (വിവ:), ഉത്തിഷ്ഠ ഭാരത അഥവാ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻറെ ഹിന്ദു രാഷ്ട്രത്തോടുള്ള ആഹ്വാനം, കുരുക്ഷേത്ര പ്രകാശൻ, കലൂർ

സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, മിസാറു, പു.24, മാതൃഭൂമി ആഴ്ച്ചപ്പതിപ്പ്, 2024 ഓഗസ്റ്റ് 04-1.

പറശ്ശിനിക്കടവ് മുത്തപ്പനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരപരിസരങ്ങൾ: കേരളത്തിന്റെ ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള അന്വേഷണം

ശാലിനി രാമചന്ദ്രൻ
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാള വിഭാഗം
സിഎംസ് കോളേജ് കോട്ടയം (ഓട്ടോണമസ്)

ആമുഖം
പറശ്ശിനിക്കടവ് മുത്തപ്പൻ അമ്പലത്തിലെ ഭക്ഷണരീതിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ഈ പഠനം നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ രാഷ്ട്രീയം, പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ഇടങ്ങൾ, സ്വത്വ സ്ഥിതീകരണത്തിന്റെ ആനന്ദം, സമഭാവനയുടെ സങ്കല്പങ്ങൾ എന്നിവ ഇവിടെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഭക്ഷണ സംസ്കാരത്തെ അവലംബമാക്കികൊണ്ടാണ് ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നത്. 'ഭക്ഷണം' രുചിയുടെയും പങ്കുവയ്ക്കലിന്റെയും മാത്രമിടമല്ലായെന്നും സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ആശയവിനിമയോപാധിയാണ് ഓരോ ഭക്ഷ്യസംസ്കാരമെന്നും ഈ പഠനത്തിലൂടെ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:

തെയ്യം, അന്യവൽക്കരണം, ജാതി

കേരളത്തിലെ കണ്ണൂർ ജില്ലയിൽ തളിപ്പറമ്പ് താലൂക്കിലെ പറശ്ശിനിക്കടവ് എന്ന സ്ഥലത്ത്, വളപട്ടണം നദിക്കരയിലാണ് തീയ്യർ ഊരായ്മയുള്ള പറശ്ശിനിക്കടവ് ശ്രീ മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. തിരുവപ്പൻ (വലിയ മുത്തപ്പൻ) എന്ന പേരിൽ ശിവനേയും വെള്ളാട്ടം (ചെറിയ മുത്തപ്പൻ) എന്ന പേരിൽ മഹാവിഷ്ണുവിനെയും ഇവിടെ തെയ്യം കെട്ടിയാടുന്നു. മുത്തപ്പന്റെ പ്രധാന വഴിപാടുകൾ പയംകുറ്റി, വെള്ളാട്ടം, തിരുവപ്പന എന്നിവയാണ്. കൂടാതെ കരിച്ച ഉണക്കമീനും കള്ളും നൈവേദ്യമായി അർപ്പിക്കാറുണ്ട്. കേരളത്തിൽ മത്സ്യവും കള്ളും ദൈവങ്ങൾക്ക് നേദിക്കുന്നത് ആദിമകാലം മുതൽക്കുള്ള രീതിയാണ്. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണിസത്തിന്റെ ശക്തമായ വളർച്ചയോടുകൂടി ജാതിയിൽ താഴ്ന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരുടെ ദൈവങ്ങൾ പലതും സവർണ്ണവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. മാരിയമ്മൻ ദൈവമൊക്കെ ഉദാഹരണമായി പറയാം. ഇന്ന് കള്ളും മത്സ്യമാംസാദികളും നിവേദിക്കുന്നത് മിക്കവാറും ചില കുടുംബ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. അവയാകട്ടെ വർഷത്തിൽ എല്ലാ ദിവസവും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളുമല്ല. മറ്റിടങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി വർഷത്തിൽ അപൂർവ്വം ചില ദിവസങ്ങൾ ഒഴികെ എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും പറശ്ശിനിക്കടവ്

മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ തെയ്യക്കോലം കെട്ടിയാടുന്നുണ്ട്.

അവർണ്ണമായതെന്ന് കരുതിയവയൊക്കെ സവർണ്ണവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മേൽക്കോയ്മാ അധികാരം രൂപപ്പെട്ടു. ഹിംസയുടെ അളവിനെ ശ്രേണീപരമായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണക്രമം രൂപപ്പെട്ടു. ഓരോ ഭക്ഷണത്തിന്റെയും ഉപഭോക്താക്കളെ അവരവർ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിനനുസരിച്ച് സ്ഥാനപ്പെടുത്തി. സസ്യാഹാരമെന്നാൽ അഹിംസാമാർഗ്ഗമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അതിന്റെ ഉപഭോക്താക്കളെ അഹിംസാവാദികളായി കാണുകയും ചെയ്തു. പശുവിനെ വിശുദ്ധ മൃഗമാക്കി, ആ മാംസത്തിന്റെ ഉപഭോക്താക്കളെ ഹിംസാവാദികളായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യവഹാരപദ്ധതി ശക്തമായി. സസ്യാഹാരം മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഉത്തമമായ സ്വാത്വിക ഭക്ഷണമാണെന്ന ധാരണ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ ചില വൈദ്യശാസ്ത്രമേഖലകളും വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സവർണ ആധിപത്യത്തിനെതിരെ കേരളത്തിൽ ഇന്ന് സജീവമായി നിലനിൽക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് പറശ്ശിനിക്കടവ് മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രം. ഇവിടെ എത്തിച്ചേരുന്ന എല്ലാ ഭക്തർക്കും സ്ത്രീ-പുരുഷ-ദേശ ഭേദമില്ലാതെ ചായയും പുഴുങ്ങിയ മമ്പയറും തേങ്ങാപ്പൂളും ഏത് സമയവും പ്രസാദമായി ലഭിക്കുന്നു. നൂറുവർഷം മുൻപ് വരെ, ചായക്ക് പകരം കള്ളായിരുന്നു ജനങ്ങൾക്ക് നൽകിയിരുന്നത്.

വൈകുണ്ഠസ്വാമികൾ നടത്തിയ മിശ്രഭോജനം, മലബാറിലും സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ നേതൃത്വത്തിലും നടത്തിയ ജാതിചിന്തകൾക്കെതിരായുള്ള പ്രതിഷേധങ്ങൾ, പന്തിഭോജനം എന്നിവയെല്ലാം ജാതിക്കതീതമായ ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തെ മുന്നോട്ട് വെച്ചിരുന്നു. പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിലൂടെ നാം തുല്യരാണെന്ന ആശയവും വിനിമയം ചെയ്യപ്പെട്ടു. എളുപ്പത്തിൽ എല്ലാവിഭാഗത്തിൽ പെട്ട മനുഷ്യരിലേക്കും വിനിമയം ചെയ്യാനാകുന്ന പ്രതിരോധ ആശയങ്ങളെ ഭക്ഷണം രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതേ തീവ്രതയിലും വ്യാപകമായും സമ്മേളിക്കുവാനോ പ്രതിഷേധിക്കുവാനോ ഉതകുന്ന മറ്റൊരു മാധ്യമമില്ല. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടം മുതൽ കോളോണിയൽ ഭരണകൂടം നടത്തിയ സർവേകൾ, പഠനങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ പാശ്ചാത്യർ രൂപപ്പെടുത്തിയ രേഖകളുടെയും ഇതര പുസ്തകങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇന്ത്യയിലെ വ്യത്യസ്ത ജനജാതികളേയും കുറിച്ചുള്ള ആധുനികമായ അറിവുകളുടെ രൂപീകരണം. അതിനെ തുടർന്നാണ് ജനങ്ങളുടെ ആഹാരം, താമസയിടങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, ആചാര രീതികൾ എന്നിവയെ കുറിച്ചുള്ള പൊതുവായ ധാരണ രൂപപ്പെടുന്നത്.

വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ ആധിപത്യസ്വഭാവത്തെ ചോദ്യം ചെയ്ത

ബുദ്ധൻ അഹിംസയുടെ പാതയിൽ ചലിച്ചപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളെ മാംസാഹാരം കഴിക്കുന്നതിൽനിന്ന് വിലക്കിയിരുന്നില്ലയെന്ന് കാണുന്നു. അംബേദ്കർറിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ, ചത്തമൃഗങ്ങളുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നത് അസ്പൃശ്യതയെ രൂപപ്പെടുത്തിയ മുഖ്യഘടകമാണ്. ഭക്ഷണത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിക്കുന്ന നിരവധി നിരീക്ഷണങ്ങളും പഠനങ്ങളുണ്ട്.

1971-ൽ ഫോക് ലോറിസ്റ്റായ ജെയ് ആൻഡേഴ്സൺ ഒരു സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും പങ്കിടുന്ന ഭക്ഷണ സങ്കല്പങ്ങളേയും, അവയുടെ സംഭരണം, സംരക്ഷണം, തയ്യാറാക്കൽ, ഉപഭോഗം, പോഷകമൂല്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഫൂഡ്വേയ്സ് (foodways) എന്ന സിദ്ധാന്തം രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭക്ഷണ പാരമ്പര്യങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഭാഷ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വ്യക്തിത്വത്തെ കുറിക്കുന്ന ധാരണയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഭക്ഷണരീതികൾക്ക് സാധിക്കും. ഭക്ഷണത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെയത്ര തീവ്രതയേറിയ മറ്റൊരു സ്നേഹവുമില്ലായെന്നാണ് ഐറിഷ് നാടകകൃത്തായ ജോർജ് ബെർണർഡ് ഷാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാൻ ആൻഡ് സൂപ്പർമാൻ (Man and Superman) എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നത്.

കണ്ണൂർ, കാസർഗോഡ്, വയനാട്, കോഴിക്കോട് ജില്ലകളിലാണ് മുത്തപ്പൻ തെയ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഐതിഹ്യങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളത്. സമൂഹ സ്വത്വത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിൽ തെയ്യങ്ങൾക്ക് പ്രധാന പങ്കുണ്ട്. കൃത്യമായ ഒരു കാലഘട്ടം മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തിനുമേൽ ആരോപിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. അരിച്ചാന്തും മഞ്ഞളുമാണ് മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തിന്റെ മെയ്യെഴുത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പച്ചയായ ജീവിതത്തെ അലൗകിക തലം വിട്ടുകൊണ്ട് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന ദൈവീക രൂപങ്ങളാണ് തെയ്യക്കോലങ്ങൾ. മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തിന്റെ ഐതിഹ്യകഥയിൽ തന്നെ ജാതിനിഷേധത്തിന്റെ സൂചനകൾ കാണാം.

അയ്യങ്കര ഇല്ലത്ത് ശിവഭക്തിയായ പാടിക്കുറ്റിയമ്മയും (പാർവതിക്കുട്ടി) അവരുടെ ഭർത്താവായ നമ്പൂതിരിയും താമസിച്ചിരുന്നു. പുഴക്കടവിൽ കുളിക്കുവാൻ പോയ പാടിക്കുറ്റി അമ്മയ്ക്ക് ജലത്തിൽ നിന്നും ഒരു കുഞ്ഞിനെ ലഭിക്കുന്നു. മക്കൾഇല്ലാതിരുന്ന ആ സ്ത്രീ കുട്ടിയെ നമ്പൂതിരി ആചാരങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി, തന്റെ മകനായി വളർത്തുന്നു. എന്നാൽ കുട്ടി വളരുന്നതിനനുസരിച്ച് നമ്പൂതിരി ആചാരങ്ങൾക്കെതിരായ രീതികളിലൂടെയാണ് സഞ്ചരിച്ചത്. അവന്റെ കൂട്ട് 'താഴ്ന്ന ജാതിയിൽ'പ്പെട്ടവരോടായിരുന്നു. അവൻ മടികൂടാതെ വേട്ടയാടുകയും മാംസ ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പാടിക്കുറ്റിയമ്മ മകന്റെ ഈ മാറ്റത്തിൽ വേദനിക്കുകയും അവനെ

ഇല്ലത്തുനിന്നും പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സമയത്താണ് മുത്തപ്പൻ തന്റെ വിശ്വരൂപം പാടിക്കുറ്റിയെ കാണിക്കുന്നത്. തന്റെ മകൻ ദൈവാംശം ആണെന്നറിഞ്ഞ പാടിക്കുറ്റിയമ്മ അദ്ദേഹത്തോട് മാപ്പ് ചോദിക്കുന്നു. പിന്നീട് മുത്തപ്പൻ ആ വീടുവിട്ട് ഇറങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

നായ വാഹനമായുള്ള ഭൈരവ മൂർത്തിയാണ് ഈ ക്ഷേത്രത്തിലുള്ളത്. മറ്റ് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ഭിന്നമായി നായയ്ക്ക് വളരെയധികം പ്രാധാന്യം ഇവിടെ നൽകുന്നു. ഭക്തജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ക്ഷേത്ര പരിസരത്താകമാനം നായകൾ ഉണ്ട്. 'നായയൂട്ട്' എന്ന ചടങ്ങ് ഇവിടെ കാണാം. രാവിലെ മൂന്ന് മണി മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന പ്രസാദ നിർമ്മാണ പണികൾ പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ, ആദ്യ പ്രസാദം നൽകുന്നത് ക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു നായയ്ക്കാണ്. പ്രസാദം കഴിക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യർക്കിടയിലും മുത്തപ്പൻ ഉണ്ട് എന്ന വിശ്വാസം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നു. മുത്തപ്പന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ മുത്തപ്പാംശമാണ് വൻപയർ പ്രസാദം. സമഭാവനയോടെ മനുഷ്യനെയും മൃഗത്തെയും കാണുന്നതുകൊണ്ട് തന്നെ അധികാരത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ ഇല്ലാതാകുന്നു. ആത്മീയതയെ ആരോഗ്യവുമായി (/യാഥാർത്ഥ്യം) ബന്ധപ്പെടുത്തി, തന്മയീ ഭാവത്തോടെ പിന്തുടരുന്ന രീതി മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ കാണാം.

പുലർച്ചെ മുതൽ രാത്രി വരെയുള്ള പ്രസാദവിതരണം ഇടതടവില്ലാതെ തുടരുമ്പോൾ വിവിധ ജനങ്ങൾ ഒരേ മനസ്സോടെ ഇരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു. നിറഞ്ഞ വയറോടെ പിരിയുന്നു. അതു കൂടാതെ ക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തുന്നവർക്കായി ഉച്ചയ്ക്കും രാത്രിയും അന്നദാനവുമുണ്ട്. സംസാരത്തിന് നാവ് എത്രത്തോളം പ്രധാനമാണ് എന്നതുപോലെ രുചിക്കും നാവ് പ്രധാനമാണ്. നരവംശശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഭക്ഷണമെന്നാൽ ഒരു ആശയവിനിമയമാണ്. ശുദ്ധം- അശുദ്ധം തുടങ്ങിയ സങ്കൽപ്പങ്ങളെ ഒക്കെ തിരുത്തിക്കുറിക്കുന്ന മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ ജാതിമതഭേദമില്ലാതെ ഏവർക്കും പ്രവേശിക്കുവാനും പ്രസാദം സ്വീകരിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു.

മുത്തപ്പൻ, വിഷ്ണുമൂർത്തി തുടങ്ങിയ തെയ്യങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾ നോക്കിയാൽ അവയിൽ അമ്പ്, വില്ല് മുതലായവ കാണാൻ സാധിക്കും. തുലാം സംക്രമത്തിന് നടക്കുന്ന 'കഴിഞ്ഞുകൂടൽ' എന്ന ചടങ്ങിന്റെ ഭാഗമായി നായാട്ടിനായി ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തെ കാണാം. നായാട്ടിൽ നിന്നാണ് ബലി അല്ലെങ്കിൽ നിവേദ്യം എന്ന അനുഷ്ഠാനത്തിലേക്ക് മനുഷ്യൻ എത്തിയത് തന്നെ. ആദിമകാലത്തെ ജനങ്ങൾ ആയുധങ്ങളുമായിയിട്ടായിരുന്നു ആഹാരത്തിനായുള്ള മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടിയത്. ആദ്യകാലം മുതൽക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയാണ് നായ എന്ന മൃഗം. ഇതിനോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തെ

പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഭൂതകാലത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കാരമാണ് ദൃശ്യമാകുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ അബോധമനസ്ഥിതിയുടെ (Personal Unconscious) ആത്മനിവൃത്തി എന്ന നിലയിൽ നായാട്ടിനെ കാണാം.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മെൽവിൻ സീമാൻ (Melvin Seeman) അന്യവൽക്കരണത്തിന്റെ 5 ലക്ഷണങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ചു. (1) അധികാരമില്ലായ്മ (Powerlessness), (2) അർത്ഥമില്ലായ്മ (Meaninglessness), (3) ആദർശമില്ലായ്മ (Normlessness) (4) ഒറ്റപ്പെടുത്തൽ (Isolation) (5) ആത്മവിദ്വേഷം (Self-Estrangement) എന്നിവയാണവ. പിന്നീട് സാംസ്കാരിക അന്യവൽക്കരണം (Cultural Estrangement) എന്ന ലക്ഷണത്തെകൂടി ഇതോട് കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഗോത്ര ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായ ഒരു ദൈവം സർവലോക സമ്മിതി നേടുകയെന്നത് വിരളമാണ്. അധികാരങ്ങൾ ഇല്ലാതെ, സ്വത്വ ബോധങ്ങൾ ഇല്ലാതെ, അവകാശങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ജീവിച്ച ഒരു ജനതയുടെ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെ ശബ്ദം കൂടിയാണ് മുത്തപ്പൻ തെയ്യം. ഒറ്റപ്പെടുത്തലുകളെ നേരിടുവാൻ തങ്ങളുടെ ജീവിത രീതികൾ തന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ആദർശം എന്ന് സാധാരണക്കാരനിൽ ബോധ്യമുണ്ടാക്കുവാൻ ഈ തെയ്യക്കോലത്തിന് സാധിക്കുന്നു.

തങ്ങളുടേതായതും വിലപിടിച്ചതാണെന്നും, ഇകഴ്ത്തപ്പെട്ടതല്ലായെന്നുമുള്ള സാംസ്കാകാരിക അവബോധത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ രൂപങ്ങളാണ് കള്ളും മീനും ഭസ്മവുമെല്ലാം. ക്ഷേത്ര സങ്കല്പങ്ങൾ ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ ഇടങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, അവ എങ്ങനെയൊക്കെയാകണം, എന്തൊക്കെയാകാൻ പാടില്ല എന്നുള്ള നിഷ്കർഷകൾ ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ ഇവിടെ കള്ളും മീനും ത്യാഗത്തിന്റെയും അധികാരത്തിന്റെയും സൂചനയല്ല നൽകുന്നത്, ആനന്ദത്തിന്റെയും വ്യാവഹാരികതയുടെയും ചിഹ്നങ്ങളാണ്. ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സാധാരണക്കാരായ മനുഷ്യന്റെ നിത്യ ജീവിതത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്ന രണ്ടു വസ്തുക്കളായിരുന്നു കള്ളും മീനും. അവ ഹിംസയേയോ അസന്മാർഗികതയേയോ കുറിക്കുന്ന ബിംബങ്ങളായി ഇന്നത്തെ സാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ വരെ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെ പിന്നാമ്പുറക്കാലത്തിൽ, ഇല്ലായ്മയുടെയും അവഗണനയുടെയും വേദനകളുടെയും ചരിത്രമുണ്ട്. ലാളിത്യത്തിന്റെയും അധ്വാനത്തിന്റെയും ധാർമികതയെ ഉയർത്തികാട്ടുന്നതും, മനുഷ്യചരിത്രപഠനത്തിൽ തന്നെ പ്രാധാന്യത്തോടെ ഉൾചേർന്നിരിക്കുന്നതുമായ രണ്ട് വസ്തുക്കളെന്ന നിലയിൽ മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രത്തിലെ കള്ളിനെയും മീനിനെയും നിരീക്ഷിക്കുവാൻ ആകും. മാനുഷികതയിൽ നിന്നും അകന്ന വിധത്തിൽ, ഭക്തിയെ പവിത്രീകരിക്കുന്ന

നിസഹായതയല്ല മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തിൽ ഉള്ളത്.

ഓരോ ഭക്ഷണത്തിനും കൃത്യമായ ശരീര രാഷ്ട്രീയത്തെക്കൂടി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കാൻ ആകും. ശരീരം എന്നത് ജാതിയെ (cast) കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭക്ഷണം, സാംസ്കാരിക ഘടകങ്ങളോട് മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നതല്ല, വൈദ്യ പാരമ്പര്യങ്ങളെ കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. സാംസ്കാരിക രൂപപ്പെടലിലൂടെ സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിരതയെ സ്വീകരിക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുക എന്ന വശം കൂടിയുണ്ട്. വർഷത്തിൽ മിക്കവാറും എല്ലാ ദിനങ്ങളിലും കെട്ടിയാടുന്ന മുത്തപ്പൻ തെയ്യക്കോലം കെട്ടിയാടുവാൻ അതിനർഹമായ സമുദായത്തിൽ നിന്നും അനവധി ആളുകൾ ഇന്ന് മുന്നോട്ട് വരുന്നുണ്ട്. ഭക്ഷണമെന്നാൽ രുചിമാത്രമല്ല, വിവിധ ആശയമേഖലകളുടെ സമന്വയം കൂടിയാകുന്നു.

എല്ലാ കാലഘട്ടത്തിലും പ്രതിരോധത്തിന്റേതായ ശബ്ദമായിരുന്നു തെയ്യക്കോലങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ആര്യദൈവാംശങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ തന്നെയും ദ്രാവിഡമായ രീതികളോട് ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രം കമ്പോള സംസ്കാര കാലഘട്ടത്തിൽ നിലനിർത്തുന്ന പ്രാദേശികതയുടെ രാഷ്ട്രീയം ശക്തമാണ്. ലാളിത്യത്തിന്റെയും കൂട്ടായ്മയുടെയും പ്രതിരോധമാർഗമെന്ന നിലയിൽ, ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രസാദവിതരണത്തിന് കൃത്യമായ പങ്കുണ്ട്.

ചരിത്രത്തിനും വർത്തമാനകാലത്തിനും വ്യക്തമാവാത്ത യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വെളിവാക്കുന്ന മാജിക്കൽ റിയലിസത്തിന്റേതായ അംശങ്ങളെ മുത്തപ്പൻ തെയ്യത്തിൽ കണ്ടെത്താനാകും. ഉത്തരേന്ത്യയിലും മറ്റും ഭക്ഷണത്തിന്റെ പേരിൽ നടന്ന കൊലപാതകങ്ങളും ആൾക്കൂട്ട വിചാരണകളും ഇന്നത്തെ വാർത്തകളാണ്. ഭക്ഷണത്തിലൂടെയും പ്രതിരോധവും അതിജീവനവും സാധ്യമാണെന്ന ആശയം മുത്തപ്പൻ തെയ്യം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. ഭക്ഷണസംസ്കാരങ്ങൾ കൃത്യമായ സമൂഹരാഷ്ട്രീയത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതോടൊപ്പം സൂക്ഷ്മവും സ്ഥൂലവുമായ വികാരങ്ങളോടും ബന്ധപെട്ടിരിക്കുന്നു.

റഫറൻസ്

നാരായണൻ, അജു. കെ.2011. ഫോക്ലോർ പാഠങ്ങൾ പഠനങ്ങൾ.കോട്ടയം: സാഹിത്യ പ്രവർത്തകസഹാകരണ സംഘം.

പയ്യനാട്,രാഘവൻ.1992. ഫോക്‌ലോർ. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.

വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി, എം.വി. 1998.തെയ്യം. തിരുവനന്തപുരം:കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.

വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി, എം.വി. 2014. പുരാവൃത്ത പഠനം. കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്.

MelvinSeeman.1959.On The Meaning of Alienation, American Sociological Review Vol.24, No.6 (pp. 783-791)

https://theyyamkerala.in/muthappan-theyyam/

ബഹുസാംസ്കാരികത: പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ ഭാഷാസെറ്റിൽമെന്റുകളെ മുൻനിർത്തി ഒരു പഠനം

ലാൽസൺപി.എ)
ഗവേഷകൻ
മലയാളവിഭാഗം
മഹാരാജാസ്കോളേജ്
എറണാകുളം

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രജീവിതത്തിൽ സവിശേഷപ്രാധാന്യമുള്ള ഭൂപ്രദേശമാണ് പശ്ചിമകൊച്ചി. സങ്കീർണമായ സാംസ്കാരികവിനിമയങ്ങളുടെ ഇടമായി പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ ചരിത്രജീവിതം തുടരുന്നു. ലക്ഷ്യവാദപരമായ (Teleological) സമീപനം പിന്തുടരുന്നതും ദേശീയതയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രബലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉരുവമെടുത്തതുമായ സാമ്പ്രദായിക ചരിത്രരചനകൾ പലപ്പോഴും പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ സങ്കീർണ്ണമായ ബഹുസാംസ്കാരികജീവിതത്തെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. ദേശചരിത്രത്തിന്'അനിവാര്യമായ ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ കേവലവും നിസ്സംഗവുമായ പശ്ചാത്തലമായി മാത്രമേ പശ്ചിമകൊച്ചി ഇടം നേടുന്നുള്ളു.ചരിത്രപരമായി തന്നെ 'സംസ്കാരസങ്കലനത്തിന്റെ ഭൂപ്രദേശമായാണ്'പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ നില. അതുകൊണ്ട് തന്നെ 'ബഹുസാംസ്കാരികത'എന്നത് പശ്ചിമകൊച്ചിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനുദിനജീവിതത്തിൽ പടർന്നിരിക്കുന്ന അനുഭവമാണ്.

കേരളത്തിൽബഹുസാംസ്കാരികത ഏറ്റവും പ്രകടമാകുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണ് പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ ഫോർട്ട്കൊച്ചിയും മട്ടാഞ്ചേരിയും. മറ്റുപ്രദേശങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെടാൻ സാധിക്കാത്തത്രയും വൈവിധ്യങ്ങളായ ജാതി-മതസമൂഹങ്ങളും അവരുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരങ്ങളും ഉൾകൊള്ളുന്ന സമൂഹമാണിത്. പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ ബഹുസാംസ്കാരികജീവിതത്തെ അവിടുത്തെ പ്രധാന ഭാഷാസമൂഹങ്ങളെ മുൻനിർത്തി വിശദീകരിക്കുകയാണ് പഠനത്തിൽ.

ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനം (Multicultural Studies)

സംസ്കാരത്തെ ഏകാത്മകവും സത്താപരവുമായാണ് ആധുനികത (Modernity) മനസ്സിലാക്കിയത്. ദേശീയതയുടെ ചരിത്രജീവിതം ഈ സംസ്കാരസങ്കല്പനത്തോട് ബന്ധപ്പെടുന്നു. അനുഭവത്തെ രൂപപ്പെട്ട, ഉറച്ച ഉത്പന്നങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്നതാണ് മനുഷ്യന്റെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ തടസ്സമെന്ന് റെയ്മണ്ട് വില്യംസ്

നിരീക്ഷിക്കുന്നു. സംസ്കാരത്തെ സമഗ്രജീവിതരീതി (Whole way of Living)യായാണ് വില്യംസ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്.സംസ്കാരം അതോടെ സത്താപരമായ മൂല്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഭൗതികവും മൂർത്തവുമായ പ്രക്രിയയായി മാറുന്നു. ഈ സംസ്കാരപ്രക്രിയയുടെ വൈവിധ്യത്തെയാണ് ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നത്.

സമൂഹത്തെയും സാമൂഹികജീവിതത്തെയും അടഞ്ഞവ്യവസ്ഥയായോ സുസ്ഥിരസ്ഥാനമായോ അല്ല ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. വിനിമയങ്ങളുടെ അസംഖ്യം ശൃംഖലാബന്ധങ്ങളിലൂടെ ഉരുവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിലയാണ് സാമൂഹികജീവിതത്തിനുള്ളത്. വ്യത്യസ്തതകളെ സ്വാഭാവികമായി ഉൾക്കൊള്ളുക എന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രേരണയിലാണ് ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനങ്ങൾ വേരുറപ്പിക്കുന്നത്. ബഹുസ്വരത എന്ന കേവലതത്വത്തിലേക്ക് ഇതിനെ ചുരുക്കിക്കാണാൻ കഴിയില്ല. ഉദാരമാനവികതാവാദത്താൽ പ്രചോദിതമായ ബഹുസ്വരവാദങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ പലപ്പോഴും വംശീയ വൈജാത്യങ്ങളെ അടക്കി നിർത്തുകയും മെരുക്കിയെടുക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഗ്ലെൻ ജോർദാനും, ക്രിസ് വീഡനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഇങ്ങനെ ബഹുവർണ്ണചിത്രമായി (Human mosaic) മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനങ്ങൾ. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രകൃതം തന്നെ കലർപ്പിന്റേതാണ്. ജീവിതവഴക്കങ്ങളിലും സമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടോർമ്മയിലും അതിന്റെ മുദ്രകൾ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ വൈജാത്യങ്ങളെ അവയുടെ സ്വാഭാവികതയിലും ചരിത്രപരതയിലും മനസ്സിലാക്കാൻ ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനത്തിന്റെ വഴികൾക്ക് സാധിക്കും. സംസ്കാരത്തിന്റെ പടർച്ചയെ ചില വഴക്കങ്ങളിലേക്ക് മാത്രം വെട്ടിയൊതുക്കുകയും അവയ്ക്കുമാത്രം സാധൂകരണം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന അധികാരപ്രയോഗത്തിന്റെ എതിർ നിലയിലാണ് ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനം നിലകൊള്ളുന്നത്. സംസ്കാരത്തെ ഏകശിലാത്മകമായല്ലാതെ കലർപ്പിന്റെ മണ്ഡലമായി മനസ്സിലാക്കുന്ന സൈദ്ധാന്തികവിചാരങ്ങളെയും ബഹുസംസ്കാരവാദപഠനം സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഇഞ്ചിമാതൃക(Rhizome)

ഫോർട്ട്കൊച്ചി-മട്ടാഞ്ചേരി ദേശങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികതയെ ഇഞ്ചിമാതൃക(Rhizome)യിലാണ് ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. സംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഗിൽ ദെല്യൂസ്സും, ഫെലിക്സ് ഗുത്താരിയും അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഇഞ്ചിമാതൃക. ഒറ്റത്തായ്‌വേരിൽ നിന്നുള്ള പൊടിപ്പുകളായല്ലാതെ എവിടെ നിന്നും മുളപ്പുകളുണ്ടാകുന്നതാണ്

ഇഞ്ചിമാതൃക. വ്യവസ്ഥകളുടെ ഏകശിലാത്മകതയിലോ, കേന്ദ്രിതത്വത്തിലോ(ബഹുകേന്ദ്രിതത്വ ത്തിൽ പോലുമോ) അല്ല ഇഞ്ചിമാതൃക വേരുറപ്പിക്കുന്നത്; പലമകളിലും ബഹുലതകളിലുമാണ്.
മേൽകീഴ്ബന്ധങ്ങളേക്കാൾ ഇടം വലം ബന്ധങ്ങൾക്കാണ് അവിടെ പ്രാധാന്യം (2005:11). സാമൂഹികവ്യവസ്ഥയുടെ സമഗ്രാധിപത്യപരമായ ഉറപ്പുകളെ ഇഞ്ചിമാതൃക അതിവർത്തിക്കുന്നു.അധികാരം സംസ്കാരത്തിന്റെ തായ്വേരായിട്ടായിരിക്കും സ്വയം അവതരിക്കുക. എവിടെ നിന്നും മുളപ്പുകളും, പൊടിപ്പുകളും ഉണ്ടാകുന്ന ഇഞ്ചിമാതൃകയായി സംസ്കാരത്തെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അട്ടിമറിക്കപ്പെടുന്നത് ആധിപത്യത്തിന്റെ ഏകതാനവും, കേന്ദ്രീകൃതവുമായ യുക്തിയാണ്.

പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ ബഹുസാംസ്കാരികജീവിതം

ചരിത്രത്തെയും സമൂഹത്തെയും സാംസ്കാരികപ്രക്രിയയുടെ പശ്ചാത്തലമായി മാത്രം കാണുകയെന്നതായിരുന്നു സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സാമ്പ്രദായികരീതി. എന്നാൽ ഭൗതികവും രാഷ്ട്രീയവും സൈദ്ധാന്തികവുമായ പാഠഭേദങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ബഹുസ്വരമായ സമൂഹങ്ങളുടെ പരിച്ഛേദമായി *സംസ്കാരം* ഇന്നു മാറിക്കഴിഞ്ഞു.പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ ബഹുസാംസ്കാരികജീവിതത്തെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ വൈവിധ്യമാർന്ന നിരവധി കുടിയേറ്റങ്ങളുടെ സ്വാധീനം കാണാം. സ്ഥിരമോ താൽക്കാലികമോ ആയ ജീവനത്തിനായി ഒരു പ്രദേശത്തു നിന്നും മറ്റൊരു പ്രദേശത്തേക്കുള്ള മനുഷ്യൻറെ പ്രയാണമാണ് കുടിയേറ്റം. ഇത്തരത്തിലുള്ള കുടിയേറ്റങ്ങൾ ഒറ്റയ്ക്കോ കൂട്ടമായോ സംഭവിക്കുന്നു. ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ ആരംഭിച്ച സാമൂഹികപ്രക്രിയയാണിത്.
അക്കാലത്ത് സമൂഹമെന്ന ഘടകം വളരെ ചെറുതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹം ഒന്നാകെയാണ് ഒരു പ്രദേശത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് പുതിയ പ്രദേശം തേടിയെത്തുന്നത്. യുദ്ധങ്ങൾ, അക്രമങ്ങൾ, മതപീഡനങ്ങൾ, പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടനവധി കാരണങ്ങൾ കുടിയേറ്റങ്ങൾക്കു പിന്നിലുണ്ട്.മനുഷ്യന് സമൂഹത്തിലുള്ള തന്റെ പദവിയും ജീവിതനിലവാരവും മെച്ചപ്പെടുത്തണമെന്ന ആഗ്രഹമാണ് കുടിയേറ്റത്തിന് പിന്നിലുള്ള സാമൂഹിക കാരണം. ജന്മദേശം ഉപേക്ഷിച്ച് മികച്ച ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ നേടാനുള്ള പ്രേരണയാണ് സാമ്പത്തികമായ കാരണം. പുതിയ പ്രദേശത്തിൻറെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും സ്വീകരണവും പഴയദേശത്തിന്റെ തിരസ്കരണവുമാണ് ഓരോ കുടിയേറ്റവും. ഇത് സാംസ്കാരികമായ സങ്കലനങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നു. ചരിത്രപരമായി തന്നെ അത്തരംസംസ്കാരസങ്കലനത്തിന്റെ ഭൂപ്രദേശമായാണ് പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ നില.

പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ ആദ്യകാല നിവാസികൾ മുക്കുവരായിരുന്നു. കടലോര മത്സ്യബന്ധനത്തിനും കായലോര മത്സ്യബന്ധനത്തിനും ഒരേ പോലെയുണ്ടായിരുന്ന സാധ്യത മുക്കുവരുടെ ആഗമനത്തിന്റെ ഘടകമായി കാണാം. "1403 കാലഘട്ടത്തിൽ കൊച്ചിയിലെത്തിയ മാഹ്വാൻ (1380- 1460) ഇവിടത്തെ അഞ്ചു ജാതിക്കാരായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത് നായന്മാരെ കൂടാതെ നമ്പൂതിരി, മുഹമ്മദീയർ, ചെട്ടികൾ, കൊളിങ്ങന്മാർ മുക്കുവർ എന്നിവരെയാണ്." (കെ.പി പത്മനാഭമേനോൻ, 1996:18.) മലയാളികൾക്ക് പുറമേ തെലുങ്ക്,തമിഴ്, ഗുജറാത്തി, മറാഠി, കന്നട, തുളു, കാശ്മീരി, കൊങ്കണി, ഹരിയാണ്വി, മാർവാടി, രാജസ്ഥാനി, ഹിന്ദി, കച്ചി, ദഖ്നി, ഹലായി, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങി ഇരുപത്തഞ്ചോളം ഭാഷാ സെറ്റിൽമെൻ്റുകൾ ഇന്ന് കൊച്ചിയിലുണ്ട്.

തെലുങ്കർ

തെലുങ്ക് സംസാരിക്കുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷസമൂഹം കേരളത്തിലുണ്ട്. ഗജലൂ, 24മനൈ തെലുങ്ക് ചെട്ടി, സാധുചെട്ടി, അരുന്തതിയാർ, ബലീജ, ആന്ധ്രാബ്രാഹ്മണർ, ദൊമ്പൻ, നായ്ക്കൻ, ആണ്ടിപ്പണ്ടാരം, റെഡ്ഡിയാർ, കുശവർ, ക്ഷത്രിയരാജു എന്നിങ്ങനെ 12 സമുദായക്കാർ തെലുങ്ക് ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നു. ഇതിൽ 24മനൈ തെലുങ്ക് ചെട്ടി, തെലുങ്ക് നായിഡു, അരുന്തതിയാർ(ചാക്ലിയാർ) എന്നീ മൂന്നു വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവരാണ് പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ തെലുങ്കർ.തെലുങ്കിന്റെ ഗ്രാമ്യഭേദമാണ് ഇവരുടെ വ്യവഹാര ഭാഷയെങ്കിലും മലയാളഭാഷയുടെ കലർപ്പ് ഇവരുടെ ഭാഷയിൽ പ്രകടമായി കാണാം.പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ തെലുങ്കരിൽ കൂടുതലും **ചെട്ടി** വിഭാഗക്കാരാണ്. തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ചെട്ടി എന്ന പദം വ്യവഹരിക്കുന്നത്. ഉദാ: പപ്പടചെട്ടി, വളച്ചെട്ടി, എരുമച്ചെട്ടി, എണ്ണച്ചെട്ടി, കപ്പലണ്ടിച്ചെട്ടി. എരുമച്ചെട്ടി, കപ്പലണ്ടി ചെട്ടി എന്നീ രണ്ട് വിഭാഗമാണ് പശ്ചിമകൊച്ചിയിലുള്ളത്. കപ്പലണ്ടി ചെട്ടിമാർ കുടിയേറിയ പ്രദേശമാണ് ഇന്നത്തെ കപ്പലണ്ടിമുക്ക്. പശ്ചിമകൊച്ചിയിലെ പുതുവത്സര ആഘോഷങ്ങൾക്കു പുറമേ ദീപാവലി, പൊങ്കൽ, കാർത്തിക, ആടിപതിനെട്ട് എന്നിവയാണ് ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രധാനാഘോഷങ്ങൾ. മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ തെലുങ്കരിൽ വളരെ ന്യൂനപക്ഷം വരുന്ന ഒരു വിഭാഗമാണ് **തെലുങ്ക് നായിഡു**. നായിഡു വിഭാഗം കൊച്ചിയിലെത്തിയത് ടിപ്പുസുൽത്താനോടൊപ്പമാണെന്നും ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈനികസേവനത്തിനായി വന്നവരാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ചെട്ടിമാരിൽ പ്രകടമാകുന്ന തമിഴ് സ്വാധീനം നായിഡുമാരിൽ കാണാൻ കഴിയില്ല.

മറ്റൊരു വിഭാഗം അരുന്തതിയാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന **ചാക്ലിയർമാരാണ്**. തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും കുടിയേറിയ ഇവരുടെ പൂർവികർ ആന്ധ്രാസ്വദേശികൾ ആയിരുന്നു. തുകൽ

പണിയാണ് വിഭാഗത്തിന്റെ കുലത്തൊഴിലെങ്കിലും ഇവർ പശ്ചിമ കൊച്ചിയിൽ എത്തിയതിന് പിന്നിൽ മറ്റൊരു രാഷ്ട്രീയകാരണമുണ്ട്. അക്കാലത്തെ തോട്ടിത്തൊഴിലാളികൾ കൂലി വർദ്ധനവിന് വേണ്ടി നടത്തിയ പ്രതിഷേധസമരത്തെ അടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട് അന്നത്തെ മുനിസിപ്പൽ ചെയർമാൻ ശ്രീ കെ ജെ ഹർഷലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്ന് ഫോർട്ടുകൊച്ചി വെളിയിൽ സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കി താമസിപ്പിച്ച പത്തു കുടുംബങ്ങളാണ് കൊച്ചിയിലെ ചാക്ലിയാന്മാർ.

കൊങ്കണികൾ

ഗുജറാത്ത് മുതൽ കർണാടക വരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന തീരപ്രദേശമാണ് കൊങ്കൺ മേഖല. കൊങ്കൺ പ്രദേശം പ്രധാനമായും ഗുജറാത്തി, മറാഠി, കന്നട എന്നീ ഭാഷകൾ ഉൾപ്പെടുന്ന മേഖലയാണ്. കൊങ്കൺ എന്ന ദേശത്തു നിന്ന് വന്ന കൊങ്കിണി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന വിഭാഗത്തെ കൊങ്കണികൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഗോവയിലെ ഔദ്യോഗികഭാഷ കൂടിയാണ് കൊങ്കണി.കൊച്ചിയിൽ കൊങ്കണി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നത് അഞ്ച് വിഭാഗങ്ങളാണ്.

ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ, വൈശ്യർ, സോനാർ, സാരസ്വതർ, കുഡുംബികൾ. ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായുള്ള ശ്രേണീകരണം കൊച്ചിയിലെ കൊങ്കിണികളിൽ കാണാം. കൊങ്കണിയാണ് ഇവരുടെയെല്ലാം ഭാഷയെങ്കിലും സംസ്കാരം, സാമൂഹികാവസ്ഥ, ജാതീയമായ ഘടകങ്ങൾ എല്ലാം വ്യത്യസ്തമാണ്. ഏറ്റവും ഉയർന്ന ശ്രേണിയിൽ പെട്ട **ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ** ഗോവയിൽ നിന്നും കുടിയേറിയവരാണ്. കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരുടെ വലിയ സ്വീകാര്യത ഇവരുടെ ധനാഢ്യത്തെ പ്രബലമാക്കി. തിരുമലദേവസ്വം ഇന്നും പശ്ചിമകൊച്ചിലെ പ്രധാന ഭൂവുടമകളാണ്. പ്രഭു, പൈ, ഷേണായി, മല്യ തുടങ്ങി 12-ലധികം കുടുംബപ്പേരുകളുള്ള ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ട്. പശ്ചിമകൊച്ചിയിൽ ഗോസംരക്ഷണം സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി കരുതുന്ന ചുരുക്കം വിഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇവരാണ്. ആചാരങ്ങളും ക്ഷേത്രവിശ്വാസവും പ്രഥമമായി പരിഗണിക്കുന്ന ഇവർ പ്രകടനകലകളോട് താൽപര്യം പുലർത്തിയിരുന്നില്ല.

വാണിജ്യനിപുണരായിരുന്ന വൈശ്യർ കൂടുതലായി തിങ്ങിപ്പാർത്തിരുന്നത് അമരാവതിയിലായിരുന്നു. ഗോത്രാധിഷ്ഠിതസംസ്കാരം പുലർത്തുന്നുവെന്നതാണ് ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണരിൽ നിന്നും വൈശ്യരെ വേറിട്ടുനിർത്തുന്ന മുഖ്യഘടകം. അന്നക്കളിതീണ്ടിപ്പടയണി, ഗൊഡേ, ഹോളി പൂജ, മേളൂ എന്നിവ പ്രധാന ആഘോഷങ്ങളാണ്.ദൈവജ്ഞബ്രാഹ്മണർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന **സോനാർ** വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രധാന തൊഴിൽ

സ്വർണ്ണപ്പണിയായിരുന്നു. രാജഭരണകാലത്ത് കൊച്ചിയുടെ നാണയം ആയിരുന്ന *പുത്തൻ* അടിക്കുന്നതിൽ ഈ വിഭാഗത്തിനും നിർണായക സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊരു വിഭാഗമായ **സാരസ്വതർ** ക്ഷേത്ര തൊഴിലുകൾ ആയ അടിച്ചുതളി, മാല കെട്ടൽ, വൃത്തമാടൽ എന്നിവ ചെയ്തിരുന്നവരായിരുന്നു. ദേവദാസി സമ്പ്രദായവുമായി ഈ സമൂഹത്തിന് ബന്ധമുണ്ട്. സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി നാട്യ-സംഗീത-വാദ്യമേഖലകളിൽ അതിനിപുണരായിരുന്നു ഈ വിഭാഗക്കാർ. 1559-ൽ പോർച്ചുഗീസ് ഗവൺമെൻറ് നിർബന്ധിതമതപരിവർത്തനം പാസാക്കിയതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചിയിൽ എത്തിയവിഭാഗമാണ് **കുഡുംബികൾ**. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭൃത്യവൃത്തി ചെയ്യുകയും അവരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ പാർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ആശ്രിത വിഭാഗമായിരുന്ന കുഡുംബികൾ കൃഷിയും മത്സ്യബന്ധനവും ഉപജീവനമാക്കിയിരുന്നു.

തമിഴർ

തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും വണ്ണാൻ, തമിഴ് വിശ്വകർമ്മ, വണികർ, യാദവർ, തമിഴ് ബ്രാഹ്മണർ എന്നീ 5 വിഭാഗക്കാരാണ് പലകാലങ്ങളിലായി കേരളത്തിലേക്ക് കുടിയേറിയത്. ഇതിൽ കൊച്ചിരാജാവിൻറെ ആവശ്യപ്രകാരം ഇവിടെ കുടിയേറിയ വിഭാഗമാണ് **വണിയസമൂഹം**.കൊച്ചിയിൽ ഭക്ഷ്യ എണ്ണ ഉൽപാദനത്തിന് പാണ്ഡ്യദേശത്തുനിന്നും എത്തിയ ഇവർക്ക് കൊച്ചിരാജാവ് താമസത്തിനായി അനുവദിച്ചു നൽകിയ പ്രദേശമാണ് ഇന്നത്തെ പാണ്ടിക്കുടി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ തമിഴ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും പുതുതലമുറ പൂർണമായും മലയാളമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തമിഴ്നാട്ടിലെ കന്യാകുമാരി തിരുനെൽവേലി പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് കൊച്ചിയിലേക്ക് കുടിയേറിയ തമിഴ് വിശ്വകർമ്മജർ കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിന് വേണ്ടി ആഭരണങ്ങളും ക്ഷേത്രവിഭവങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി പലകാലഘട്ടങ്ങളിലായി കൊച്ചിയിലേക്ക് കുടിയേറിയവരാണ്.കൊച്ചിയിലെ തമിഴ് വിഭാഗക്കാരിൽ ന്യൂനപക്ഷമാണ് **യാദവർ**. മറ്റു തമിഴ് വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി തമിഴ് ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നവരാണ് യാദവർ. അലക്കുജോലി കുലത്തൊഴിലായുള്ളവരാണ് **വണ്ണാൻ** സമുദായം. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ കൊട്ടാരങ്ങളിലെ വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കിയിരുന്ന വെളുത്തേടന്മാർ 1663ൽ സൈനികരുടെ വസ്ത്രം അലക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഇതിനു പരിഹാരമായി 1720 ൽ ഡച്ച് സർക്കാർ തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും അലക്ക് ജോലിക്കായി കൊണ്ടുവന്ന 15 കുടുംബങ്ങളാണ് കൊച്ചിയിലെ ആദ്യത്തെ വണ്ണാൻ സമുദായം.

ഫോർട്ടുകൊച്ചിയിൽ ഇവർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലമാണ് പിന്നീട് ഡോബി സ്ട്രീറ്റ് എന്നറിയപ്പെട്ടത്. 1976- അലക്കുകാർക്ക് വേണ്ടി ജിസിഡിഎ ഡോബി ഖാന നിർമ്മിച്ചു. വീട്ടിലും പുറത്തും തമിഴ് സംസാരിക്കുകയും തമിഴ് സംസ്കാരം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിഭാഗമാണ് തമിഴ് ബ്രാഹ്മണർ. പലിശയ്ക്ക് പണം കൊടുക്കുന്നത് ഇവർ തൊഴിലാക്കിയിരുന്നു.

ഗുജറാത്തികൾ

പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ സാമ്പത്തികമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിർണായക സ്വാധീനമുള്ള കുടിയേറ്റസമൂഹമാണ് ഗുജറാത്തികൾ. ഗുജറാത്ത്, ഹരിയാന, രാജസ്ഥാൻ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും കൊച്ചിയിൽ എത്തിയവരെ ഗുജറാത്തികൾ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചു. മട്ടാഞ്ചേരി-ഫോർട്ടുകൊച്ചി മേഖലയിൽ എഴുന്നൂറിലധികം കുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ട്. ദസ്സ സോറത്തിയ, വിസ സോറത്തിയ, കപോൽ, പട്ടേൽ, മഹേശ്വരി, മാർവാഡി, വൈഷ്ണവ, ഭാട്ടിയ, ലോഹാന, ശ്രീമാളി, മോഡ്-ബിനിയ എന്നീ ഗുജറാത്തി വിഭാഗങ്ങളും അഗർവാൾ, ജൈനർ എന്നിവരും ചേരുന്നതാണ് പശ്ചിമ കൊച്ചിയെ ഗുജറാത്തി സമൂഹം. 1295ൽ ഗുജറാത്തികൾ ആദ്യമായി കേരളത്തിലെത്തിയെങ്കിലും ഒരു സമൂഹമായി വികാസം പ്രാപിക്കുന്നത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. വ്യാപാരമായിരുന്നു ഈ വിഭാഗത്തിൻറെ തൊഴിൽ. നവനീതകൃഷ്ണക്ഷേത്രം ഉൾപ്പെടെ 8 ആരാധനാലയങ്ങൾ ഗുജറാത്തി വിഭാഗത്തിന്റേതായി മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഉണ്ട്.

കന്നഡക്കാർ

കൊച്ചിയിലെ കന്നട സമൂഹമാണ് ഹെഗ്ഡേ. പശ്ചിമകൊച്ചിയിൽ ശേയർവാടി, മഹാജൻവാടി, കൂവപ്പാടം അമരാവതി എന്ന പ്രദേശങ്ങളിലാണ് വിഭാഗം അധിവസിക്കുന്നത്.ഈ വിഭാഗത്തിൽ തന്നെ ജാതിശ്രേണി നിലനിന്നിരുന്നു. ഗണേശചതുർത്ഥി ഈ വിഭാഗത്തിൻറെ പ്രധാന ആഘോഷമാണ്.

ഇസ്ലാമുകൾ

പശ്ചിമകൊച്ചിയിൽ ലത്തീൻ ക്രൈസ്തവവിഭാഗം കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും വലിയ ജനസമൂഹമാണ് ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസികൾ. പ്രാചീനകാലം മുതൽ തന്നെ കേരളത്തിന് അറബിനാടുകളുമായി കച്ചവടബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അക്കാലം മുതൽ കൊച്ചിയിൽ ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസികളുടെ കുടിയേറ്റം നടന്നിരുന്നുവെന്ന് കരുതാം.തദ്ദേശീയ മുസ്ലീങ്ങൾക്ക് ഒപ്പം കുടിയേറ്റമുസ്ലിം വിഭാഗവും കൊച്ചിയുടെ ഭാഗമാണ്. കച്ചിമേമൻ, ഹലായി മേമൻ, ദഖ്നികൾ, ദാവൂദി ബോഹ്റകൾ, കാശ്മീരികൾ എന്നീ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളും പശ്ചിമകൊച്ചിയിലുണ്ട്. ഗുജറാത്തിലെ കച്ചിൽ നിന്നും കൊച്ചിയിലെത്തിയ വിഭാഗമാണ് കച്ചിമേമൻ. ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശകാലത്ത് കടൽവാണിജ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്

അധിനിവേശകർക്ക് ഇന്ത്യൻ കച്ചവട സംഘങ്ങളുടെ സഹായം ആവശ്യമായി വന്നു. ഇത് ഈ വിഭാഗത്തിന് ഉണർവേകി. ബ്രിട്ടീഷ് വാണിജ്യത്തിൽ പങ്കാളികളായി. ഈ കൂട്ടുകെട്ടാണ് ഇവരെ കൊച്ചിയിൽ എത്തിച്ചത്.

കച്ചിക്കാരുടെ അങ്ങാടിയാണ് പിന്നീട് കൊച്ചങ്ങാടി ആയത്. മട്ടാഞ്ചേരിയിലെയും കൊച്ചങ്ങാടിയിലെയും വ്യാപാരശാലകൾ ഈ വിഭാഗത്തിൻറെ വാണിജ്യപ്രതാപത്തിന്റെ അടയാളമാണ്. ഗുജറാത്തിലെ ഹലായി ദേശത്തുനിന്നും കുടിയേറിയ മേമൻ വിഭാഗമാണ് ഹലായി മേമൻ. ഹലായി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ വിഭാഗത്തെ ഇങ്ങനെ വിളിക്കുന്നത്. ഡെക്കാൻ പ്രദേശത്തു നിന്നും കുടിയേറി പാർത്തവരാണ് ദഖ്നികൾ. പശ്ചിമ കൊച്ചിയിൽ ഇവർ ന്യൂനപക്ഷ സമൂഹമാണ്. കൊച്ചിയിലെ മുസ്ലിം വിഭാഗത്തിൽ യമൻ സ്വാധീനമുള്ള വിഭാഗമാണ് ദാവൂദ് ബോറകൾ. ഈ വിഭാഗവും ഗുജറാത്തിൽ നിന്ന് കുടിയേറിവരാണ്.

പശ്ചിമകൊച്ചിയിലേക്ക് കുടിയേറിയ അവസാന കണ്ണികളാണ് **കാശ്മീരികൾ**. 1990 ആണ് ഇവർ കൊച്ചിയിലെത്തുന്നത്. കാശ്മീർ പ്രശ്നവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള സൈനിക നടപടികൾ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന ടൂറിസ്റ്റ് കേന്ദ്രമായിരുന്ന കാശ്മീരിനെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചതിന്റെ ഭാഗമായി പ്രധാന വരുമാനമായ കൃഷിയും ടൂറിസവും നശിച്ച പുതിയ വിപണി അന്വേഷിച്ചാണ് കാശ്മീരികൾ കൊച്ചിയിലെത്തുന്നത്. കൊച്ചിയുടെ സംസ്കാരമോ ഭാഷയോ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ വിമുഖത കാണിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം കൂടിയാണ് കാശ്മീരികൾ.

ജൂതർ

കേരളത്തിലെ ജൂതരുടെ ആദ്യ കേന്ദ്രം കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ജൂതർ കൊച്ചിയിലേക്ക് ആദ്യംകുടിയേറുന്നത്. പോർച്ചുഗീസ് മതനയത്തിന്റെ ഭാഗമായി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിലയുറപ്പിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ട ജൂതർക്ക് കൊച്ചിരാജാവ് അഭയം നൽകിയതോടുകൂടി ഇവരുടെ പ്രധാന കേന്ദ്രമായി കൊച്ചി മാറി. ഡച്ച് ഭരണകാലം ജൂതരുടെ സുവർണകാലഘട്ടമായിരുന്നു പോർച്ചുഗീസുകാർ തകർത്തെറിഞ്ഞ ജൂതപ്പള്ളിയും ജൂതത്തെരുവുംഅവർ മുൻകൈയെടുത്തു പുനർനിർമിച്ചു നൽകി. പൊതുസമൂഹത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ സാംസ്കാരിക സവിശേഷതകളാണ് ജൂത സമൂഹത്തിന്റേത്. ഹിബ്രൂം നിയമപ്രകാരം അനുസരിച്ചുള്ള ഭക്ഷണക്രമം ഇവർ പാലിച്ചു. ഇറച്ചിയും പാലും ഒന്നിച്ചവർ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. നാലു മണിക്കൂറിന്റെ ഇടവേള കൃത്യമായി സൂക്ഷിക്കും. കറുത്ത ജൂതർ വെളുത്ത ജൂതർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് തരം വിഭാഗം കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നു. രാജഭരണകാലത്ത് വലിയ സ്വീകാര്യതയും പരിഗണനയും ലഭിച്ച വിഭാഗമായിരുന്നു ഇവർ. കൊച്ചിയിലെ ജൂതരിൽ കുറെ പേര് ഇസ്രയേലിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി. കുറച്ചുപേർ ഇപ്പോഴും

വേറിട്ട സംസ്കാരവുമായി കൊച്ചിയിൽ അവശേഷിക്കുന്നു.

നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള കുടിയേറ്റങ്ങളിലൂടെ പരുവപ്പെട്ടതാണ് പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെ ബഹുസാംസ്കാരികജീവിതം. ഭാഷയിലും, ജീവിതരീതിയിലും, വേഷത്തിലും, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും, തീവ്രത ഏറിയും കുറഞ്ഞും പ്രകടമാകുന്ന മതവിശ്വാസത്തിലും, ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തിലും എന്നിങ്ങനെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത മേഖലകളിൽ വൈവിധ്യം പുലർത്തുന്ന നിരവധി വിഭാഗങ്ങളുടെ കൂടിപ്പുലർച്ചയിലാണ് പശ്ചിമകൊച്ചിയുടെബഹുസാംസ്കാരി കജീവിതം വേരൂന്നുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

കരീം, സി കെ,1996,*ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനന്റെ കേരളം*, കേരള ഭാഷഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

ഗണേഷ്, കെ.എൻ.,1997*കേരളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ*, സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്,തിരുവനന്തപുരം

ഗണേഷ്,കെ.എൻ.,2016*ചരിത്രം ഉണ്ടാകുന്നത്*, കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്,തൃശൂർ.

ഗണേഷ്, കെ.എൻ.,2010, *കേരള സമൂഹപഠനങ്ങൾ*, പ്രസക്തി ബുക്ക്സ്, പത്തനംതിട്ട.

ഗോപാലകൃഷ്ണൻ,നടുവട്ടം.,2003,*കേരള ചരിത്രധാരകൾ*, മാളുബൻ പബ്ലിക്കേഷൻ, തിരുവനന്തരം.

ഗോപി, പി.കെ.,2013, *കൊച്ചിയുംപൈതൃകസംസ്കാരങ്ങളും*, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

ജമാൽ, കൊച്ചങ്ങാടി.,2018,*ഇതെന്റെ കൊച്ചി*, ബാംബൂ ബുക്ക്സ്, തൃശൂർ.

ദിവാകരൻ,കെ.ജി.2015*കൊച്ചി യുടെചരിത്രവാടങ്ങൾ*,ശ്രീനാരായണജ്യോതിഷ അക്കാദമി,കൊച്ചി.

നിർമല,എൻ.2015*കേരളത്തിലെകുഡുംബിൾ(ഒരു ചരിത്രപഠനം)*, ഭാരതീയ കൊങ്കണിഭാഷാവികാസ് സഭ, കൊച്ചി.

പത്മനാഭമേനോൻ,കെ.പി. 1996,*കൊച്ചീ രാജ്യചരിത്രം*, മാതൃഭൂമിബുക്ക്സ്,കോഴിക്കോട്.

പീതാംബരൻ,പി.കെ.2014,*കേരളയഹൂദരുടെ സാംസ്കാരികചരിത്രം*, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

തോമസ്,ബോണി.2018,*കൊച്ചിക്കാർ*, പ്രണതാ ബുക്ക്സ്, എറണാകുളം.

മൻസൂർ, നൈന.,2020,*നൈനാചരിത്രം നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ*, നൈന അസോസിയേഷൻ, കൊച്ചി.

രാഘവവാര്യർ,എം.ആർ.2012*ജൈനമതം കേരളത്തിൽ*,സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം,കോട്ടയം.

രാഘവൻ,ടി.ആർ2016,*ഇന്ത്യൻ കപ്പലോട്ടത്തിന്റെചരിത്രം*,കേരള ഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

ലക്ഷ്മണമല്യ,ബി.2011*മഹാജൻ: കൊങ്കിണി സാംസ്കാരികനിറച്ചാർത്തുംപൈതൃകവും*, ജി.എസ്.ബി മഹാസമ്മേളനം, കൊച്ചി.

വസന്തൻ, എസ്.കെ. 2016,*നമ്മൾ നടന്ന*

വഴികൾ, മലയാളപഠനഗവേഷണ-കേന്ദ്രം തൃശൂർ.

വാലത്ത്, വി.വി.കെ.**2006** *കേരളത്തിലെ സ്ഥലചരിത്രങ്ങൾ-എറണാകുളം ല്ല*.കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി,തൃശൂർ.

വിനി,എ).**2016,** *കുഡുംബികൾ രളത്തിൽ: ചരിത്രവും രവും,*സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

വിനി,എ)**2016,** *ഗൗഢസാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ പൂർവവർത്തമാനചരിത്രം,* സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

വേലായുധൻ, പണിക്കശ്ശേരി. **2009** *പോർച്ചുഗീസ്-ഡച്ച് ആധിപത്യം കേരളത്തിൽ,* കറന്റ്ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം.

വേലായുധൻ, പണിക്കശ്ശേരി.**2017**, *സഞ്ചാരികൾ കണ്ട കേരളം*, കറന്റ് ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം.

Deleuze, Gill &Guttari, Felix. **2005,***A Thousand Plateous*, University of Minnesota, Minneapolies.

Dunaway D.K.& Baum W.K(eds), **1996***Oral History An Interdisciplinary Anthology,* AltamirPress, London.

Homi K Bhabha.**2004***The Location of Culture*, Routeledge, London.

Jordan, Glenn &Weeden, Chris. **1995**, *Cultural Politics: Class, Gender, Race and the Post Modern World*, Wiley Blackwud, USA.

Williams, Raymond.**2017***Culture and Society,* Vintage, Penguin Random House, UK.

Williams, Raymond. **2016***Marxism and Literature*, Oxford University Press,New Delhi.

പ്രവാസി ജീവിതം: ബെന്യാമിൻറെ ആടു ജീവിതം നോവലിൽ

സ്വയംപ്രഭ.സി.ടി
ഗവേഷക
മഹാരാജാസ് കോളേജ്
എറണാകുളം

ആമുഖം ഇസ്രയേലിൽ നിന്ന് മറ്റു നാടുകളിലേക്കു ചിതറിപ്പാർത്ത ജൂതരെ കുറിക്കാനാണ് 'ഡയസ്പോറ 'എന്ന സംജ്ഞ ഉപയോഗിച്ചത്. 1971 ഡിസംബർ രണ്ടാം തീയതിയാണ് ബ്രിട്ടൻ്റെ ടുനീഷ്യൻ സ്റ്റേറ്റായിരുന്ന ഐക്യ അറബ് നാട് അവരിൽ നിന്ന് മോചിതരാകുന്നത്. അതിൻ്റെ ഒരു സ്വതന്ത്ര നാടായി ഇന്നത്തെ യു.എ.ഇ മാറിയതാണ് കേരളത്തിൻ്റെ ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിൻ്റെ വേഗതയ്ക്ക്കാരണമായത്.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ജോലിക്കെത്തുന്ന സാധാരണ തൊഴിലാളികൾക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിതം ഒരു സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയായി കൊണ്ടുവരാൻ അവരുടെ കൈയ്യിൽ ഒരു സാഹിത്യഭാഷയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അവിടുത്തെ കർശന നിയമങ്ങൾക്ക് നിയന്ത്രിതമായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം.1990കൾക്കുശേഷം വിദ്യാസമ്പന്നരുടെ ഒരു പുതു തലമുറ അവിടെ എത്തപ്പെട്ടു. ലോകസാഹിത്യത്തിൽ തന്നെ പ്രവാസികളുടേയും കുടിയേറ്റക്കാരുടേയും ജീവിതങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്ന ഒരു വിചാരം ഉണ്ടായി. ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രവാസസാഹിത്യം ശക്തി പ്രാപിച്ചു. ഓയിൽ ബ്ലൂവാണ് ബൃഹത്തായൊരു മലയാളി പ്രവാസ സമൂഹം സൃഷ്ടിച്ചത്. രമണനു ശേഷം സാഹിത്യത്തിലെ നാഴികകല്ല്' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണ് 'ബെന്യാമിൻറെ ആടു ജീവിതം. ഉത്തമമായി എഴുതപ്പെട്ട ഏതൊരു കൃതിക്കും അതിൻ്റേതായഒരു സാമൂഹ്യ പശ്ചാത്തലമുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രവാസി എഴുത്തുകാർ വിദേശങ്ങളിലിരുന്ന് നിരന്തരം നാടിനെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ച പ്പോൾ, നാടിനെക്കുറിച്ചെഴുതിയപ്പോൾ പ്രവാസജീവതത്തോട് നീതി പുലർത്തിക്കൊണ്ട് പ്രവാസജീവിതത്തെ തന്നെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയായിരുന്നു ബെന്യാമിൻ്റെ ആടു ജീവിതത്തിൽ .നാം അനുഭവിക്കാത്ത ജീവിതങ്ങളെല്ലാം നമുക്ക് വെറും കെട്ടുകഥകൾ മാത്രമാണ് എന്ന മുദ്രയും പേറി ഇറങ്ങിയ ആടുജീവിതം വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വായനക്ക് വിധേയമായി. പ്രവാസത്തെയും പ്രവാസ സാഹിത്യത്തെയും കുറിച്ച് നിലവിലുള്ള തത്വങ്ങളെ ആടുജീവിതം പ്രശ്നവല്ക്കരിക്കുന്നു.

സുരക്ഷിതത്വത്തിൻ്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് അരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കു വീഴുന്ന പ്രവാസത്തിൻ്റെ കഥയാണ് ബെന്യാമിൻ പറയുന്നത്. ജീവിതം,

മരണം, അസ്തിത്വം, വിധി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനവിധേയമാക്കിയ നോവലാണ് ആടുജീവിതം.

നിരന്തരമായ പീഡനങ്ങളും ആടുകളുമൊത്തുള്ള മരുഭൂമിയിലെ ജീവിതവും ഭാഷാശൂന്യതയും നജീബിനെ ഒരു തരം ആടുമനുഷ്യനായി പരിവർത്തിപ്പിച്ചു. 'എൻ്റെ ഉപ്പ ചത്തു പോയി' എന്നാണ് നോവലിൽ കഥാപാത്രം പറയുന്നത്. മരിക്കാനും അന്തരിക്കാനും ദിവംഗതനാകാനും കാലം ചെയ്യുവാനും വിധിക്കപ്പെട്ട അനേകം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഇതിനൊന്നിനും വിധിയില്ലാതെ വെറുതെ ചത്തു പോകാൻ മാത്രം വിധിക്കപ്പെടുന്ന അനേകം ഉപ്പമാരുടേതു കൂടിയാണ് ഈ ലോകം എന്ന ഓർമ്മപ്പെടുത്തലിൻ്റെ സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയം ആവാചകത്തിലുണ്ട്.

ദേശത്തിനും സ്വത്വത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള തൃഷ്ണയുടെ ആവിഷ്ക്കാരമായി എഴുത്തു മാറുന്നു. കടയുടെ മുന്നിൽ ഒരു ബോർഡ് 'മലബാർ റെസ്റ്റോറൻ്റ് 'അതും മലയാളത്തിൽ എനിക്കാശ്വാസമായി എൻ്റെ ഭാഷ അറിയാവുന്ന ഞാൻ പറയുന്നത് മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരാൾ അവിടെയുണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പ് (പേജ് 168)

സംഘടിത മതങ്ങൾക്കും അവയുടെ ശാസനാ പൂർവ്വമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും അത് ലംഘിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പാപബോധത്തിനപ്പുറം പീഡിതനായ മനുഷ്യനും സർവ്വശക്തനായ ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ആധേയാധാര ബന്ധത്തിൻ്റെ ആവിഷ്ക്കാരമാണീ നോവൽ

ഇതുവരെ നാം കേട്ട /വായിച്ച ഇടയ ജീവിതം മനോഹരവും കാല്പനികവുമായിരുന്നു.

പഴയ ആരണ്യകാവ്യമായ ഇടയ ജീവിതസങ്കല്പത്തിൽ നിന്നും അതിലെ കാല്പനികതക്കുപകരം പൊള്ളിക്കുന്ന വിജനമായ മരുഭൂമിയും കഠിനമായ അടിമജീവിതവും അതിൻ്റെ യാഥാർത്ഥ്യവുമാണ് ആടുജീവിതത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

ചാർളിചാപ്ലിൻ്റെ 'മോഡേൺ ടൈംസി'ൻ്റെ ആദ്യ രംഗത്തിൽ തന്നെ ഫാക്ടറി തൊഴിലാളികളുടെ ദയനീയാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന തിക്കിത്തിരക്കി പോകുന്ന ആടുകളുടെ ദൃശ്യം തന്നെ മനുഷ്യജീവിതം ആടുജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമല്ലെന്ന പരികല്പന അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ആടുജീവിതത്തിലെ സാമൂഹ്യ നിർമ്മിതി അപഗ്രഥന വിധേയമാകുമ്പോൾ അത് നാംcivilization, culture എന്നീ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യ സംസ്ക്കാരം രൂപപ്പെട്ടു വന്ന കാലഘട്ടത്തെക്കാളും പ്രാകൃതമാണെന്നു കാണാം. ആധുനിക നാഗരികതയും സംസ്കാരസമ്പന്നമായ ആധുനിക ജീവിതവുമെല്ലാംമിന്നലായി ആടുജീവിതത്തിൽ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. സിവിൽ നിയമനിർമാണങ്ങളും പൗരാവകാശ ബോധവും ജനാധിപത്യ സംവിധാനവുമെല്ലാം രൂപപ്പെട്ടു വരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള അടിമ ജീവിതമാണ് ആടുജീവിതത്തിൽ നാം

കാണുന്നത്.

നരജീവിതവും മൃഗജീവിതവും രണ്ടല്ലാതെ ഒന്നായി തീരുന്നതു തന്നെയാന്ന് ആടുജീവിതത്തിൽകാണുന്നത്.ഞങ്ങൾ രണ്ടുനായ്ക്കളെ പ്പോലെ ചുരുണ്ടു കൂടി കിടന്നു(പേജ്192,)യൂഫ്രട്ടീസ്, ടൈഗ്രീസ് നദികൾ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്ത മെസപ്പൊട്ടോ മ്യൻ സംസ്കാരം രൂപപ്പെട്ടതും വികസിച്ചതും ഇവിടെയാണെങ്കിലും അതു പറയുന്നില്ല. കാരണം ആടുജീവിതത്തിൻ്റെ കഥ അത്ര മാത്രം ഏകദിശാകേന്ദ്രികൃതമാണ്. അറേബ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായ രചനകളിലെ ആത്മീയ സാന്നിധ്യത്തെ തിരസ്ക്കരിച്ചു കൊണ്ട് ദൈവികസാന്നിധ്യം ആടുജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇബ്രാഹിം ഖാദരിയെ നമുക്ക് പല വിധത്തിൽ വായിക്കാം. അത് വായനക്കാരൻ്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ബഹുവ്യാഖ്യാന സ്വഭാവമുള്ള കഥാപാത്രം തൻ്റെ ദൗത്യം പൂർത്തിയായി എന്ന കൃത്യതയോടെ ബോധ്യത്തോടെയാണ് നോവലിൽ നിന്നും മടങ്ങുന്നത്.

റിയാദ്മാനത്താവളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ട പർദ്ദധാരികളായ സ്ത്രീയേയും അറബിയേയും കണ്ടപ്പോൾ അൻറാർട്ടിക്കയിലെ കുറെ പെൻഗ്വിനുകളാണ് ഇവയെന്നോർത്ത് നജീബ് ചിരിക്കുന്നു. വേദനാനിർഭരമായ ജീവിതത്തിൽ ഒരു കറുത്ത ഹാസ്യത്തെ(Black humar). കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

നജീബിന് ബാഹ്യമായും ആന്തരികമായാ സ്വത്വപരിണാമം സംഭവിക്കുന്നു.

വിലങ്ങണിഞ്ഞ എൺപത് ആടുകളെ ഒരു മസറയിലേക്ക് ആട്ടിത്തെളിച്ചു കയറ്റുന്നതായിട്ടാണ് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നിയത്. അതിൽ ഒരാട് ഞാനായിരുന്നു.(പേജ്175,)

ആത്യന്തികമായി ചൂഷണവ്യവസ്ഥകളാണ് വ്യക്തിയിൽ സ്വത്വശിഥിലീകരണം നടത്തുന്നത് എന്ന രാഷ്ട്രീയവായന കൂടി ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ട്.

മനുഷ്യന് സംഭവിക്കാവുന്ന പതനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലുതാണ് അപമാനവീകരണം(De-humnization) ഭക്ഷണം പാർപ്പിടം, ശുചിത്വ സംവിധാനം, ആശയവിനിമയസ്വാതന്ത്ര്യം സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങൾ ഈ നിഷേധങ്ങളെല്ലാം അപമാനവീകരണത്തിൽ പെടുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ അപമാന വീകരണത്തെക്കുറിച്ച് മലയാളത്തിലുണ്ടാകുന്നകൃതികളിൽ ഏറ്റവും ഗംഭീരമാണ് ആടുജീവിതം

ചെത്ത്, അടിപൊളി ,ബ്രൊ, കത്തി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ന്യൂജനറേഷൻ പദങ്ങൾക്കൊപ്പം ആടുജീവിതവും ഒരു ന്യൂജനറേഷൻ പദമായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നു.മലയാളത്തിൽ ആടുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുണ്ടാകുന്ന വിഖ്യാതരചന 'ബഷീറിൻ്റെ പാത്തുമ്മയുടെ ആടാണ്'(1959) രണ്ട് കൃതികൾക്കിടയിലെ അമ്പതു വർഷം കേരളിയരുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങളുടെ നേർചിത്രം കൂടിയാണ് ബെന്യാമിൻ്റെ ആടുജീവിതം

'ഇത് നജീബിൻ്റെ കഥയല്ല; ജീവിതമാണ്''എന്ന് ബെന്യാമിൻ തുറന്നെഴുതിയതിനെ മുൻനിർത്തിയായിരുന്നു അടുത്ത കാലത്ത് ആനുകാലികങ്ങളിലും പുസ്തകപ്രസാധനരംഗത്തും സജീവമായ ജീവിതമെഴുത്തിൻ്റെ വർഗീകരണത്തിലേക്ക് ആടുജീവിതത്തെ എളുപ്പത്തിൻ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ അതിൻ്റെ വിമർശകർക്ക് സാധിച്ചത്. ആഗോളീകരണം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നത് ഇത്തരത്തിൽ ജീവിതവും ഭാവനയും ഒന്നായി തീരുന്ന ഒരു വ്യവഹാരത്തെയാണ്.

ഉപസംഹാരം

മലയാളിയുടെ വർത്തമാനത്തിൻ്റെ സാംസ്കാരിക തീർച്ചകളെ മുഴുവനായോ അല്ലാതെയോ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണ് ഈ നോവലിൻ്റെ വിജയം ആടുജീവിതത്തിന് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കുന്നത് അത് അറബികൾ വായിക്കുമ്പോഴാണ്.എല്ലാവർഷവും ജനുവരി ഒൻപതാം തീയതി പ്രവാസിദിനമായി ആചരിക്കുന്നു. 2024 എത്തിനില്ക്കുമ്പോൾ ആ ദിനം എങ്ങനെ ആചരിക്കുന്നുവെന്നോ പ്രവാസികൾക്കു വേണ്ടി എന്തു ചെയ്യുന്നുവെന്നോ നാം അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ അറ്റകുറ്റപണികൾ നടത്തുവാൻ മാത്രമല്ല സാഹിത്യത്തിന് കഴിയുന്നത്. മനുഷ്യ സമൂഹത്തെ അപ്പാടെ മാറ്റിയെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം കൂടിയാണ് സാഹിത്യം.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ആടുജീവിതം നോവൽബെന്യാമിൻ, ഗ്രീൻ ബുക്സ്,2015.

ആടുജീവിതം കഥ പറയുമ്പോൾ ,ഗ്രീൻ ബുക്സ് ,2015.

പ്രവാസത്തിൻറെ വർത്തമാനം, ഇ.കെ.ദിനേശൻ, ലോഗോസ് ബുക്സ്,2019.

പ്രവാസം ദേശവും സ്വത്വവും ആടുജീവിത പഠനങ്ങൾ, അജേഷ്കടന്നപ്പള്ളി, പുസ്തകഭവൻ,കണ്ണൂർ, 2014

Vol. 8 Special Issue 3 August 2024 E-ISSN: 2456-5571

ദളിത് സാന്നിധ്യം എം.ബി മനോജിന്റെ കവിതകളിൽ

ഡോ.മോളിക്കുട്ടിതോമസ്
അസി.പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
എസ്. എച്ച്. കോളേജ്,തേവര

ദളിത്സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെവ്യത്യസ്തങ്ങളായ ജീവിതരീതികളുംവ്യവഹാരങ്ങളുംഅതിജീവനഅനുഭവങ്ങളും വേദനിപ്പിക്കുന്നഓർമ്മകളുംമറനീക്കിയെത്തുന്നമൗനങ്ങളുംനിഷേധിക്കാനാവാത്തവിധംകലയിലുംസാഹിത്യത്തിലുംഇന്ന്പ്രകാശിതമായിരിക്കുന്നു.അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവന്റെസ്വയംപ്രകാശിതമായജീവിതമാണ്സാഹിത്യരചനകളിൽഉള്ളത്.

"കാണുന്നിലോരക്ഷരവുംഎന്റെവംശത്തെപ്പറ്റി '"എന്നുള്ളപൂർവ്വകാലസങ്കടം മാറി "കാണുന്നുണ്ടനേകംഅക്ഷരങ്ങൾ" എന്ന അവസ്ഥയിൽഎത്തിയിരിക്കുന്നു ദളിത് രചനകൾ. അടിമത്തത്തിന്റെ മുറിപ്പാടുകളും ജ്ഞാന രൂപങ്ങളും ചേർന്ന ആവിഷ്കാരത്തിലൂടെ പുത്തൻഅവബോധത്തിലേക്ക്ഭാഷാസാഹിത്യസങ്കല്പങ്ങൾഉണർന്നു. ചരിത്രനിർമ്മിതികളിലും സാമൂഹികഭാവനയിലും ഇടം കിട്ടാതെ പോയ ദളിതരെ പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്ര നിർമിതിയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന് കഴിഞ്ഞു.

പുറമ്പോക്കുകളിൽ ആയിരുന്നവർക്ക് സമൂഹ ധാരയിൽ ഒരിടംസൃഷ്ടിക്കാൻഎം.ബി.മനോജിന്റെ കവിതകൾക്ക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലമത്രയുംഅടക്കിവെച്ചിരുന്നനിസ്വന്റെസ്വരം പുറം ലോകത്തെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ചത് ഇത്തരം രചനകളിലൂടെ ആയിരുന്നു. എം. ബി.മനോജിന്റെകവിതകൾഇതിൽഒരു പ്രധാനപങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ദളിത് പദനിഷ്പത്തിയും ചരിത്രവും

ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുതുവരെയും കേടുവരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നപ്രക്രിയഎന്നഅർത്ഥത്തിൽ ക്രിയാപദമായി “ദെൽ” എന്ന വാക്ക്ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ചരിത്രത്തിലെമഹത്വ്യക്തികളായ ജ്യോതിറാവുഫുലെ, ബി.ആർ. അംബേദ്കർ എന്നിവർ അസ്പൃശ്യർ അനുഭവിക്കുന്ന കടുത്ത പീഡനങ്ങളെ വിവരിക്കാൻ വേണ്ടി നാമമായുംനാമവിശേഷണമായും ദൽ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചു. എന്നാൽ അസ്പൃശ്യർ എന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ട ഇവർ സ്വയം നാമകരണം ചെയ്ത പദമാണ് 'ദളിത് '. ദലനം ചെയ്യപ്പെട്ടത് മുറിച്ചുമാറ്റപ്പെട്ടത് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സമൂഹ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജനവിഭാഗം തങ്ങളുടെ സ്വത്വബോധവും പ്രതിഷേധവും രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ് ദളിത് രചനകളിലൂടെ .

ദളിത് സാഹിത്യം

അനുഭവങ്ങളുടെ തീച്ചൂളയിൽ വിരിഞ്ഞ ദളിത് ജീവിതത്തെഅക്ഷരങ്ങളിലേക്ക്ആവാഹിക്കുകയാണ്ദളിത് സാഹിത്യം. തങ്ങൾഅനുഭവിക്കുന്നഅവഗണനകളും ചൂഷണങ്ങളും പീഡനങ്ങളും തങ്ങളുടെ തന്നെ ഭാഷയിലാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ ഭാഷ അങ്ങേയറ്റം മൂർച്ചയുള്ളതായിരിക്കുന്നു. തകർക്കപ്പെട്ട സ്വത്വത്തെ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ പുനർനിർമ്മിക്കുകയാണ് ഈ സാഹിത്യത്തിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ മിക്ക ഭാഷകളിലും ദളിത് സാഹിത്യ രചനകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് മറാട്ടിയിൽ ആണ് ഏറ്റവുംകൂടുതൽകണ്ടുവരുന്നത്. ഓംപ്രകാശവാത്മീകിയുടെ "ജൂഡൻ" എന്ന നോവൽ ആ ശീർഷകം കൊണ്ടുതന്നെ ഏറെശ്രദ്ധേയമാണ്. "മധ്യവർഗ കുടുംബങ്ങളിൽ ഭക്ഷണത്തളികയിൽ ബാക്കിയാവുകയും സാധാരണ ചവറ്റുകുട്ടയിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണ അവശിഷ്ടമാണ് ജൂഡൻ"എന്നഹിന്ദിപദംകൊണ്ട്അർത്ഥമാക്കിയിരുന്നത്. നിന്ദിക്കപ്പെട്ട, വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടഒരുജനവിഭാഗത്തിന്റെആത്മരോദനമാണ് ഇവിടെ മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നത്. ദളിതർക്ക് വേണ്ടി ദളിതർ അല്ലാത്തവർ എഴുതുന്ന രചനകൾ ദളിതപക്ഷ രചനകൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഉദാഹരണത്തിന്കുമാരനാശാന്റെ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വാഴക്കുല, തകഴിയുടെരണ്ടിടങ്ങഴി തുടങ്ങിയവ.

ദളിത് സാഹിത്യത്തിന് കറുത്തവരുടെ, ബ്ലാക്ക് ലിറ്ററേച്ചർ(കറുത്തസാഹിത്യ)ത്തോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. നീഗ്രോ എന്ന പദത്തിനുപകരംകറുത്തവർബ്ലാക്ക്സ്എന്ന പേര് സ്വീകരിച്ചതുപോലെ ഇന്ത്യയിൽ അയിത്തം അനുഭവിച്ചിരുന്നവർ "ഹരിജൻ" എന്ന പേര് നിരാകരിച്ച് ദളിത് എന്ന വാക്ക് സ്വയം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ അപമാനവും ദാരിദ്ര്യവും എങ്ങനെ ഒരുദളിതനെവേട്ടയാടുന്നുഎന്നതിന്റെ ഏറ്റവുംവലിയഉദാഹരണമാണ് നാസിക്കിലെ ഓപ്പൺ യൂണിവേഴ്സിറ്റി അംഗമായ ശരൺകുമാർ ലിംബാലയുടെജീവിതം.പാട്ടീൽ വംശജനായഅച്ഛനും മഹർ(തോട്ടി)വംശജയായ അമ്മയുമായിരുന്നു മാതാപിതാക്കൾ. ജാതിയിൽ താണവനായതുകൊണ്ട് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നകൊടും യാതനകൾ മറാട്ടിഭാഷയിൽഎഴുതിയലിംബാലയുടെ ആത്മകഥയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. 'അക്കർമാശി' (ദി ഔട്ട് കാസ്റ്റ്) എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റആത്മകഥ.

1980കളുടെഅവസാനത്തിലാണ്ദളിതുകവിത മലയാളസാഹിത്യത്തിൽഒരുവ്യതിരിക്ത രൂപമായിതീർന്നത്. എറണാകുളം ജില്ലയിലെ ചേരാനല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ധീവരസു എന്ന മത്സ്യത്തൊഴിലാളി

സമൂഹത്തിനുള്ളവ്യക്തിയാണ് പണ്ഡിറ്റ് കറുപ്പൻ.അദ്ദേഹത്തിന്റെകൃതിയാണ്ജാതിക്കുമ്മി.(ജാതിപാട്ടുകൾ). അടിച്ചമർത്തലിന്റെയുംപീഡനത്തിന്റെയുംരംഗങ്ങൾവികസിക്കുന്നഅസാധാരണമായ ഒരു കവിതയാണ് ബിനു പള്ളിപ്പാടിന്റെ 'പ്രണയത്തിന്റെ നാഗരികത'. എസ്.ജോസഫ്, പവിത്രൻതിക്കുനി എന്നിവരുടെയും കവിതകളും രൂക്ഷമായ അനുഭവങ്ങളുടെ നേർ ചിത്രങ്ങളാണ്.

ദളിത് സാന്നിധ്യംഎം.ബി മനോജിന്റെ കവിതകളിൽ

തനിക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ഒരുഅക്കാദമിക് സംസ്കാരത്തെ ഓർത്ത് ഓർമ്മകളിലൂടെ വേട്ടയാടപ്പെടുന്ന ദളിത് ബുദ്ധിജീവിയുടെതിരിച്ചറിവാണ്പരീക്ഷയെഴുതുന്നകുട്ടികൾ, സർവകലാശാല ഒരു പാഠം'', എന്നീ കവിതകൾ. രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ദളിതർ മൃഗതുല്യമായ ജീവിതമാണ് അനുഭവിക്കുന്നത് എന്നും അവരുടെ ജീവിതം എന്നും മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു കഥ മാത്രമാണ് എന്നും പരിഹസിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വേദനയുടെആധിക്യത്തെയാണ്ഇവർതങ്ങളുടെകവിതകളിലൂടെ പുറം ലോകത്തേക്ക് എത്തിക്കുന്നത്. 'സർവ്വേ ഓഫ് ഇന്ത്യ' എന്ന കവിതയിൽ എം. ബി മനോജ് എഴുതുന്നു.

"ഒരു ഗോവിനോ ഒരു ചണ്ഡാലനോ
കൂടുതൽ തൂക്കം
പേടിക്കേണ്ട ഒരു ചത്തഗോവിന്
ജീവനുള്ള 5 ചണ്ഡാളന്റെതൂക്കം
ജീവനുള്ള ഒരു ഗോവിന്
25 കോടി ചണ്ഡാള മാരുടെ തൂക്കം''.

ഇന്ത്യൻസാഹചര്യത്തിൽ ദളിതർ നേരിടുന്ന ദുരന്തത്തിന്റെ നേർ ചിത്രമാണ് ഈവരികളിലൂടെഎം.ബി മനോജ്പ്രകടമാക്കിയിരിക്കുന്നത്..ചാതുർവർണ്യവുംഅതിന്റെതുടർച്ചയായി ഉള്ള ജാതിവ്യവസ്ഥയും ജാതിക്കുള്ളിലെ ജാതിയും ദളിതരുടെ കൂട്ടായ്മയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്തു. കീഴാളന്റെഈ കൂട്ടായ്മയെ വരേണ്യ പ്രത്യേയ ശാസ്ത്രം ബുദ്ധിപരമായി എങ്ങനെ നേരിട്ടുവെന്നത് ദളിത് വായനയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രമേയങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്.

എം. ബി മനോജിന്റെ ' നസ്യം ' എന്ന കവിതയിലെ കേന്ദ്ര ആശയം പരിശോധിക്കാം.

" ഞങ്ങളും ഞങ്ങൾ
എന്നു പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോൾ
നിങ്ങൾ നമ്മൾ എന്ന് തുടങ്ങി.
ഞങ്ങൾ നമ്മൾ എന്ന് തിരുത്തി
മുഴുവൻ മനുഷ്യരും എന്ന് നിങ്ങൾ. "

സമൂഹത്തിലെ തങ്ങളുടെ ഇടപെടലുകളും സാന്നിധ്യവുംഅടയാളപ്പെടുത്തലുകളും കൊണ്ട്അസ്വസ്ഥമാകുന്നവരേണ്യ ചിന്താധാരകൾഈവരികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളും നിങ്ങൾ നിങ്ങളും ആണ്. ഈ അകലം അകലം തന്നെയാണ്. മാറ്റപ്പെടാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല എന്ന വരേണ്യ വിഭാഗത്തിന്റെ ഉറച്ച നിലപാടുകൾ ആവാം ഈ വരികൾ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നത്.
ഒരിക്കലുംതങ്ങളുടെഒപ്പമാകാനോ തങ്ങളുടെ

അടുക്കലെത്താനോ അനുവദിക്കാത്ത വരേണ്യ മനോഭാവത്തെ ഇവരികളിൽ തുറന്നുവയ്ക്കുന്നു.

'ത്രിസന്ധ്യാ സമയത്തെ പാട്ടുകൾ' എന്ന കവിതയിൽ

"പള്ളിപ്പറമ്പിലെ തെങ്ങുകളെ

സിനിമാ കൊട്ടക മുറ്റത്തെ

വലിയ പ്ലാവേ

അതിനു പൊക്കത്തിൽ കെട്ടിയ കോളാമ്പിയേ ...... എന്ന് തുടങ്ങുന്ന വരികൾ പരിശോധിക്കാം. പകലന്ത്യോളം പണിയെടുത്ത ശേഷം വൈകുന്നേരംമടങ്ങിയെത്തുന്നവർ "പൊന്തക്കാട്ടിനുള്ളിലെ ചെറിയതോട്ടിൽകുളിക്കുമ്പോൾസ്വപ്നങ്ങളെഅഴിച്ചുവിടുന്നു" എന്നാണ് ഇതിൽ പറയുന്നത്. ഒരു പുതപ്പിനു കീഴിൽ കിടന്ന് സന്ധ്യാസമയത്ത് കേൾക്കുന്ന പാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ കുട്ടികൾ പരസ്പരംപിച്ചുകയുംഉന്തുകയുംചെയ്യുന്നു." എന്ന്പറയുമ്പോൾ എത്രമാത്രം നൈസർഗികതയും സ്വാഭാവികതയും ആണ് ഈ വരികളിലുള്ളത്. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ മറനീക്കി അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വരേണ്യ ഭാഷയല്ല ഇവിടെ കവി ഉപയോഗിക്കുന്നത് പച്ച മനുഷ്യന്റെ പൊള്ളുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ നേർക്കാഴ്ചകളെ സ്വതസിദ്ധമായി തന്നെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെ ഭാഷ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ട് മാറുന്നു.

"കൂട്ടാന്തതയുടെ 70 വർഷങ്ങൾ" എന്ന കവിത നോക്കുക

" വീട് എവിടെയാ എന്ന് ചോദിക്കുന്നവരോട്

വീട്ടിലേക്ക് ഉള്ള വഴി തെറ്റിച്ചു പറയാൻ മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന മുറിവേറ്റ അനുഭവവും

ജീവിതപരിസരവുംതുറന്നുകാട്ടുന്നു ഈ കവിതയിൽ. ബാല്യത്തിൽ കിട്ടിയ മുറിവേറ്റ അനുഭവം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും കാലം മാറിയിട്ടും സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയിട്ടും മനസ്സിൽ നിന്നും മാറിയിട്ടില്ല. പേടിപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിൽ ഇന്നും വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിതെറ്റിച്ചു പറയുന്നു. മുറിവേറ്റ മനസ്സിന്റെ പാർശ്വ വൽക്കരിക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥ ഇന്നും ഒരു തീരാനൊമ്പരമായി അവരെ ചൂഴ്ന്നുനിൽക്കുന്നുഎന്നകാര്യംഇവിടെ അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഒരാൾ തന്റെ വീടും സ്വകാര്യതകളും ആരും അറിയരുതേ എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു കാരണമുണ്ട്. സമൂഹം രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നഅന്തസ്സിന്റെയുംഅഭിമാനത്തിന്റെയുംനിർവ്വചനങ്ങളിൽ ഒരുപൊളിച്ചെഴുത്ത് അനിവാര്യമാണെന്നല്ലേ ഈ വരികൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒപ്പം നിൽക്കാനും പ്രതിരോധിക്കാനും കഴിയാത്തവന്റെ തകർക്കപ്പെട്ട സ്വത്വമാണ് ഇവിടെ പ്രകാശിതമാകുന്നത്. ജാതിയുടെപേരിൽമാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവന്റെപരാധീനതകളും അതിലേറെതകർക്കപ്പെട്ടസ്വപ്നങ്ങളും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടമനുഷ്യത്വവും ഈ കവിതയിൽപ്രകാശിതമാണ്.ചരിത്രനിർമ്മിതിയിലും സാമൂഹ്യഭാവനയിലും ഇടംകെട്ടാതെ പോയ പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്ര

നിർമ്മിതിയിൽ നിസ്വർ ഒരു നിർണ്ണായക ഘടകമായി
മാറുന്നതിന്റെ തെളിവുകളാണ്ഈകവി തകളിലൂടെവിവരിക്കുന്നത്. വരേണ്യ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രം പ്രതിരോധിച്ച കീഴാളന്റെ ബൗദ്ധിക ചേതനയെസമൂഹത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന് കഴിഞ്ഞു. തങ്ങളുടെസ്വത്വബോധത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന ശക്തികളെ എഴുത്തിന്റെ വഴികളിലൂടെ തന്നെ നേരിടുകയാണ് ദളിതുകവികൾ ചെയ്യുന്നത്ദളിതന് മാത്രമായിനിഷേധിക്കപ്പെടുന്നസാമൂഹ്യ ഘടനയിലെ അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽ ചാലിച്ചെടുത്ത സാഹിത്യ രചനകൾക്കാകും.

ഉപസംഹാരംനിസ്വന്റെ രോദനങ്ങളുംനിഷേധിക്കപ്പെട്ട അവകാശങ്ങളും തകർത്തെറിയപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യവും മനുഷ്യത്വവും മനസ്സിന്റെ നന്മകളും എല്ലാം ഈ കവിതകളിൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വരേണ്യ പീഠങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു നൽകിയ പുറംതോട് പൊട്ടിച്ച് പൊതു സമൂഹത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങി വരാൻ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട വരെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കൈപിടിച്ച് നടത്താൻ ശബ്ദമില്ലാത്തവർക്ക്ശബ്ദമായിമാറാൻ എം.ബി മനോജിന്റെ കവിതകൾക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്. സ്വന്തം വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിതെറ്റിച്ചു പറയുന്നു എന്ന വരികളിലൂടെ അരികുവത്ക്കരി ക്കപ്പെടുന്ന വന്റെ ഹൃദയ നൊമ്പരം എത്ര ആഴം ഉള്ളതാണ് എന്ന് വരച്ചു കാണിക്കുന്നു. അഗ്നിശുദ്ധി വരുത്തിയ വരികളാണ് എം. ബി മനോജിന്റെതൂലികയിൽനിന്നും സാഹിത്യലോകത്തിന് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്.സമ്പത്തുംഅധികാര വുംഉള്ളവരുടെഅടിച്ചമർത്തലുകളെയും അധിനിവേശങ്ങളെയുംസ്വത്വബോധത്തി ന്റെതിരിച്ചറിവിലൂടെ പ്രതിരോധിച്ച ഒരു വിഭാഗമാണ് ദളിതർ.

'ബാർബർഷോപ്പ്സംഭാഷണം" എന്നക വിതയുംഏറെശ്രദ്ധ നേടിയതാണ്. സ്ഥിരമായിലോട്ടറിഎടു ത്ത്പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ പറയുന്നു.

"മൊത്തം പോയാൽ ഒരു വീടിനുള്ളത് കാണും. ഓ കോപ്പാ "

ഇവിടെ എം.ബി.മനോജിന്റെ കവിതകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് ജൈവസാന്നിധ്യം നിറഞ്ഞഭാഷയുടെലാവണ്യമാണ്. വർണ്ണനകളും അലങ്കാരങ്ങളും വരേണ്യപദങ്ങളും ഇല്ലാതെ സ്വയം അനാവരണം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം കവിതകൾ പൊള്ളിക്കുന്ന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്. തകർന്നു പോയമനുഷ്യരെമാത്രമല്ലഅവരുടെ സ്വത്വബോധവും ഭാഷയുംവീണ്ടെടുക്കുന്നഅപൂർവ്വ ചാരുതയുള്ള കവിതകളാണ് എം. ബി. മനോജിന്റെ കവിതകൾ.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ജൂഡൻ(ഒരുദളിതന്റെ ജീവിതം)ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകി, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്,

ദളിത്പോപ്പ്, ജോണിഎം.എൻ. സൈൻബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം. 2022.

ആഖ്യാനം,സാന്നിധ്യം, സൗന്ദര്യംഎഡിറ്റർ. എം.ബി. മനോജ്, വിദ്യാർത്ഥി മിത്രം പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 2013.

പപ്പീലിയോ ബുദ്ധ. ജയൻ ചെറിയാൻ, ഗ്രീൻ ബുക്സ്, 2017.

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ കീഴാള പരിപ്രേഷ്യം. ടി. കെ അനിൽകുമാർ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി തൃശൂർ. 2004.

അപരചിന്തനം: ഴാളവിമർശനത്തിന്റെ അറിവ് അനുഭവങ്ങൾ. കെ. കെ ബാബുരാജ്, ഡി. സി ബുക്സ്. കോട്ടയം. 2021.

കീഴാളൻ, പെരുമാൾ മുരുകൻ ഡി. സി. ബുക്സ്കോട്ടയം. 2018.

ഒരു ദളിത് യുവതിയുടെ കഥന കഥ,എം. മുകുന്ദൻ, ഡി.സി. ബുക്സ് കോട്ടയം, 2013 .

മലയാളത്തിലെ ദളിത് പെൺ കവിതകൾ എം.ബി. മനോജ് വിദ്യാർത്ഥി പബ്ലിക്കേഷൻസ് കോഴിക്കോട്, 2014.

മാതൃഭാഷയും വിജ്ഞാനനിർമ്മിതിയിലെ ഇടപെടലുകളും; അടിമാലി ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിലെ മുതുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം

അനൂപ്ഷാകല്ലയ്യം
റിസർച്ച്സ്കോളർ ഡിപ്പാർട്മെന്റ്ഓഫ്പൊളിറ്റിക്കൽസയൻസ്
മഹാരാജാസ്കോളേജ്, എറണാകുളം

മനുഷ്യന്റെ സംസ്കാരവും സർവ്വവികാരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഇടമാണ് ഭാഷ. പരസ്പരം ആശയവിനിമയം നടത്താനുള്ള മാധ്യമം എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് ഭാഷ നിറവേറ്റുന്നത്. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലെയും മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മാറ്റങ്ങൾ ഭാഷയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. വേട്ടയാടി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് നിന്നും ഇന്ന് നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന പൊതുഭാഷയിലേക്ക് എത്തുമ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നിരവധിയായ പരിവർത്തനങ്ങൾ അതിന് ഉദാഹരണമാണ്.കേരളത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷ മലയാളമാണെങ്കിലും അത് ഏതു മലയാളമാണെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കാരണം അത്രയേറെ പ്രാദേശികഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഓരോ പ്രദേശത്തിനനുസരിച്ച് ശൈലിയിലും പ്രയോഗത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നു. ഇതേ ഭാഷാഭേദം ആദിവാദിസികളുടെ ജീവിതത്തിലും ഉണ്ട്. മലയാളവും തമിഴും കലർന്ന തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായൊരു വാമൊഴി ഭാഷയാണ് അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പൊതുമലയാളത്തെ ഒരു അന്യഭാഷയായി അവർ പരിഗണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ഭാഷയിൽ നിർബന്ധമായി ഇടപെടേണ്ടി വരുന്നതും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കാത്ത ചരിത്ര പഠനവും ആദിവാസി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള കൊഴിഞ്ഞു പോക്കിന് കാരണമാകുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ : *വിജ്ഞാനഭാഷ ,പ്രാദേശികഭാഷ ,മുതുവാൻഭാഷ ,സിലബസ്.*

മാനവികമലയാളത്തിലൂടെയാണ് നമ്മുടെ വിജ്ഞാനനിർമിതി നടത്തുന്നതെങ്കിലും പ്രാദേശിക ഭാഷയുടെ സ്ഥാനവും സ്വാധീനവും എങ്ങനെയെന്നത് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നിലയിലാണ് ആദിവാസിവിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൊഴിഞ്ഞു പോകലിന് സിലബസിലും മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലും പ്രാദേശികഭാഷയെയും എഴുത്തുകാരെയും അടയാളപ്പെടുത്തിയതിൻ്റെ ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതിന്റെ പ്രസക്തി. പ്രാദേശികമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മലയാളഭാഷഭേദങ്ങൾ വിവിധ കാലങ്ങളിൽ സിലബസിലും

മലയാളസാഹിത്യത്തിലും എങ്ങനെ അടയാളപ്പെടുത്തിയെന്ന് അന്വേഷിക്കുന്ന ചരിത്രപരമായ ലക്ഷ്യമാണ് ഈ പഠനത്തിന് പിന്നിലുള്ളത്.ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ അടിമാലി ഗ്രാപഞ്ചായത്തിന് കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മൂന്ന് ഹോസ്റ്റലിലെ മുതുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൊഴിഞ്ഞുപോക്ക് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള പഠനമാണ്.

മുതുവാൻവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹാജർ നിലവാരത്തിനും കൊഴിഞ്ഞുപോക്കിനും കാരണം ഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന അവരുടെ അപരിചിതത്വം ആണോ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നതാണ് പഠന മേഖല. മനുഷ്യന് പരസ്പരം ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള മാധ്യമം എന്ന കർത്തവ്യമാണ് ഭാഷ നിറവേറ്റുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ 22 ദേശീയഭാഷയിൽ ശ്രേഷ്ഠഭാഷപദവി അലങ്കരിക്കുന്ന തമിഴ് (2004), സംസ്കൃതം (2005), തെലുങ്ക് (2008),കന്നഡ(2008), മലയാളം(2014), ഒഡിഷ (2014) തുടങ്ങിയ അഞ്ച് ഭാഷയിൽ ഒന്നാണെന്ന പ്രത്യേകത മലയാളത്തിനുണ്ട് 1953 ഒക്ടോബർ 1 ന് ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ ആന്ധ്രാപ്രദേശ് രൂപപ്പെടുന്നതിന് ശേഷം ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ ഓരോന്നും ഭാഷ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ സംസ്ഥാപിതമായി. ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന് പൊതുവായൊരു ഭാഷ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഭരണനിർവഹണവും ജനങ്ങളുടെ സുതാര്യമായ ഇടപെടലും എളുപ്പത്തിലാക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉപരി വ്യക്തികളുടെ സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിനും സഹായകമാകുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഭാഷ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നതിലേക്ക് എത്തിച്ചത്.പൊതുഭാഷ ഉണ്ടാകുന്നത് കേന്ദ്രീകൃതമായ ഗവണ്മെൻ്റ് സംവിധാനം നിലനിന്നുപോകുന്നതിനു സഹായകമാണ്.

ദിനംപ്രതി ഒരു ഭാഷയിൽ മാത്രം ഇടപെടുന്നതും പഠിക്കുന്നതും പരിശീലിക്കുന്നതുമാണ് ഓരോ വ്യക്തിക്കും ആ ഭാഷ മനസിലാക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും സാധ്യമാക്കുന്നത്, അതിന് വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ സിലബസിലും സാഹിത്യത്തിലും കൂടി ലഭിക്കുന്നു. ദേശീയ ഭാഷയായ ഹിന്ദിയും ഇംഗ്ലീഷും മലയാളം പോലെ നമുക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയാത്തത് ഇത്തരത്തിലുള്ളൊരു സാധ്യത ഇല്ലാത്തതിനാലാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ മലയാളിയുടെയും മാതൃഭാഷ മാനകീകരിക്കപ്പെട്ട എന്ന ചോദ്യത്തിൻ്റെ പ്രസക്തി ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇത്തരത്തിലൊരു അന്വേഷണമാണ് കേരളത്തിലെ ഗോത്രവർഗത്തിൻ്റെ ഭാഷയിലേക്കും ജീവിതത്തിലേക്കും കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ 36 വ്യത്യസ്ത ഗോത്രങ്ങളാണ് ഉള്ളത്, അവർ മലയാളവും തമിഴും കലർന്ന വാമൊഴി ഭാഷയിലാണ് ഇടപെടുന്നത്. ഓരോ പ്രദേശത്തിനനുസരിച്ചു അതിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അവർക്ക് മാനവികമലയാളം ഹിന്ദിയും ഇംഗ്ലീഷും പോലെ തന്നെ അന്യഭാഷയാണ്. ഒരു മനുഷ്യൻ്റെ

പ്രാഥമിക ചിന്ത അവനവന്റെ പ്രാദേശിക ഭാഷയിലായിരിക്കും ആയതിനാൽ തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായൊരു സാമൂഹിക സാഹചര്യത്തിൽ നിന്നാണ് ആദിവാസികൾ വരുന്നത്.

നമ്മുടെ സാഹിത്യവും സിലബസും നമ്മളോട് ഇടപെടുന്നത് പത്രമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മാനവിക മലയാളത്തിലാണ്, ഇത് ഉൾക്കൊള്ളാൻ ആദിവാസി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മറ്റ് കുട്ടികളെക്കാൾ ബുദ്ധിമുട്ട് നേരിടേണ്ടി വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വിജ്ഞാന നിർമ്മിതിയിൽ പ്രാദേശികമായ മൂല്യങ്ങൾ നിലനിർത്തേണ്ടത് ജനാധിപത്യപരമായ ആവശ്യമാണ്. അപരിചിതമായൊരു സാമൂഹികചുറ്റുപാടിൽ പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നത് കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനെയും കൊഴിഞ്ഞു പോക്കിനും കാരണമാകുന്നുണ്ട്.

കേരളത്തിലൂടെ നീളം വ്യത്യസ്തമായ വാമൊഴി ഭാഷകളുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരം, എറണാകുളം, കോട്ടയം, തൃശ്ശൂർ, കോഴിക്കോട്, കാസർഗോഡ് തുടങ്ങിയ ഇടങ്ങളിലെ ഉച്ചാരണ ഭേദങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആണ്. പ്രാദേശികഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ചേനകൾക്കും എഴുത്തുകാർക്കും മലയാള സാഹിത്യത്തിലും സിലബസിലും പ്രത്യേക സ്ഥാനം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബഷീർ (ൻ്റെ ഉപ്പു പ്പാരക്കാരാനെണ്ടാർന്നു). ഒവി വിജയൻ(ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം) ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.പ്രാദേശിക ചിഹ്നങ്ങളുടെ സഹായത്തിൽ മാനവിക മലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ കൃതികൾ വലിയൊരു ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ഉൾക്കൊള്ളാൻകഴിയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ആദിവാസിഭാഷയിലെ രചനകൾക്കും തങ്ങളുടേതായ ഇടം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാനാവും.

പ്രാദേശികഭാഷ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഉണ്ടാകുന്ന ആധുനികസിനിമകൾ ഭാഷയുടെ വളർച്ചക്ക് പ്രതീക്ഷ ആകുന്നുണ്ട്. നായകൻ്റെ ഭാഷയും പ്രതിനായകൻ്റെ ഭാഷയും രണ്ടായിരുന്ന കാലത്തുനിന്നും രണ്ട് കഥാപാത്രങ്ങളെയും ഒര സാമൂഹിക സാഹചര്യത്തിൽ ഒരേ ഭാഷയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് വലിയ മാറ്റങ്ങൾ തുടങ്ങിവക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നണി ഗായികക്കുള്ള കേരള ഫിലിം അവാർഡ് നേടിയ നഞ്ചിയമ്മ, എഴുത്തുകാരയ ബിന്ദു ഇരുളം, സുകുമാരൻ ചാലിഗദ്ധ, അശോകൻ മറയൂർ തുടങ്ങിയവർ ഈ മാറ്റങ്ങളിൽ പ്രോത്സാഹനം ഉൾക്കൊണ്ടവരാണ്.ഇറ്റാലിയൻ രാഷ്ട്രീയചിന്തകനായ അൻറോണിയോ ഗ്രാംസി അവതരിപ്പിച്ച സാമൂഹിക സിദ്ധന്തമാണ് ഹെജിമണി. ഒരു ഫാസിസ്റ്റ് ഭരണകൂടം പൗരസമൂഹത്തിലെ സ്ഥാപനങ്ങളായ സർവകലാശാല, വിദ്യാലയങ്ങൾ, പള്ളികൾ, മാധ്യമങ്ങൾ എന്നിവയെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ സാംസ് കാരിക മേൽകോയ്മ നേടിയെടുക്കുന്ന സാമൂഹിക സാഹചര്യമാണിത്.

ഹെജിമണി പ്രധാനമായും ഇടപെടുന്നത് ഭാഷയിലൂടെയാണ്. കേരളത്തിലെ ആദിവാസി ജീവിതം മാനവിക മലയാളം എന്ന ഹെജിമണിക്ക് കിഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. സിലബസിൽ അടക്കംമുഖ്യധാരാഭാഷാവ്യവാഹങ്ങൾക്ക് മുൻകരുതൽ നൽകണമെന്ന് പറയുമ്പോൾ ആദിവാസിയുടെ ചരിത്രവും സാഹിത്യവും ഭാഷയും അവഗണിക്കുപ്പെടുകയാണ്. ഈ സാഹചര്യം അവർക്ക് നഷ്ട്ടപ്പെടുത്തുന്നത് പാരമ്പര്യ സംസ്കാരത്തിലൂന്നിയ ലോകബോധമാണ്.

ആദിവാസി ജീവിതം,ചരിത്രത്തിലും സിലബസിലും

കേരളചരിത്രനിർമ്മിതി

ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തിയുടെയോ സംഘടനയുടെയോ മാത്രം പ്രയത്നമല്ല, ഇവിടെ ജീവിച്ചിരുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയ ഇടപെടലുകൾ അതിനുപിന്നിലുണ്ട്. അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളുടെ സമരവും ചെറുത്തുനിൽപ്പും തന്നെയാണ് ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു സാമൂഹിക സംവിധാനം കെട്ടിപ്പെടുക്കുന്നതിനു കാരണമായത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ സാമൂഹിക നീതി നിലനിർത്തുന്നതിന് സർവരുടെയും തുല്യവും ജനാധിപത്യപരവുമായ പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്താൻ നമ്മെ ഭരണഘടന നിർബന്ധിക്കുന്നു.

നവോത്ഥാനനത്തിൻ്റെ ഭാഗമായ സാമൂഹികനേതാക്കളെയും സംഘടനകളെയും സിലബസിലും സാഹിത്യത്തിലും നിരന്തരം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ആ വിഭാഗത്തിലെ പിന്മുറക്കാർക്ക് തങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഇടം കണ്ടെത്തുന്നതിനും അഭിമാനിക്കുന്നതിനും സഹായകമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു സാധ്യത ഇല്ലാതെപോയത് ആദിവാസി വിഭാഗത്തെ ചരിത്ര നിർമിതിയിൽ നിശബ്ദരാക്കുകയാണ്. പാശ്ചാത്യമേധാവിത്യത്തിനെതിരെ പഴശ്ശിരാജയുടെ ചെറുത്തുനിൽപ്പിന് പിന്തുണനൽകിയ വയനാട്ടിലെ കുറിച്യർ, കുറുമ്പൻ ആദിവാസികളുടെ സമരവും ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യ കമ്പനിയുടെ ജനവിരുദ്ധ നികുതിക്ക് എതിരെ രാമനമ്പിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 1812 ൽ കറിച്യർ വയനാട്ടിൽ നടത്തിയ ചെറുത്തുനിൽപ്പും ആദ്യകാല സ്വാതന്ത്ര്യ സമരങ്ങളുടെ ഭാഗമാണ്. 2003 ൽ ഭൂരഹിതരായ ആദിവാസികൾക്ക് സ്വന്തമായി ഭൂമി നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് സി.കെ.ജാനുവിൻ്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന മുത്തങ്ങ സമരവും 2004 ൽ ഭൂപ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ നടന്ന നിൽപ്പ് സമരവും, 2007ൽ ഭൂമിയും പാർപ്പിടവും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ചെങ്ങറയിലെ

ആദിവാസികൾ നടത്തിയ സമരവും നമ്മുടെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ അടയാളപ്പെടുത്താതെപോയ കേരള ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ഏടുകളാണ്. ഇവയൊക്കെ സിലബസിൻ്റെ ഭാഗമാക്കുന്നതിലൂടെ ചരിത്രം തങ്ങളുടെ കൂടെ ആണെന്ന് ആദിവാസി

വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കും അത് അവർക്ക് തങ്ങളുടേതായൊരു ഇടം പൊതു സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാക്കും. ഇത്തരത്തിലുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആദിവാസിക്ക് ഇടപെടാനുള്ള അവസരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനോടൊപ്പം ഭാഷയ്ക്ക് പിന്തുണ നൽകുന്നതുകൂടെയാണ്. പ്രാദേശിക ചുറ്റുപാടിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാഹിത്യ നിർമ്മിതികൾ തങ്ങളുടെ എഴുത്തുകാരെയും ചരിത്രത്തെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ ഭാഷ വളരുകയാണ്.ഇത്തരത്തിലൊരു ശ്രമം മറ്റ് പദ്ധതികളെക്കളെക്കാൾ ഉപയോഗപ്രദമാകുന്നു..

സിലബസ് ചർച്ചകളിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടാത്ത ആദിവാസി ജീവിതം

"ഗുണമേന്മയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കുട്ടികളുടെ അവകാശം"എന്ന 2009 ലെ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിൻ്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആയിരുന്നു 2017 ലെ പാഠ്യപദ്ധതി പരിഷ്കരണം. പ്രൈമറി മുതൽ പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസ് വരെയുള്ള പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ സാമൂഹികനീതി, അവസരതുല്യത, ഗുണമേന്മ എന്നിവ പരിശോധിച്ച് മെച്ചപ്പെടുത്താൻ പദ്ധതി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളെയും ഉൾപ്പെടുത്തും എന്ന് പറയുമ്പോളും പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതി ഗോത്രസമൂഹത്തിൻ്റെ വിദ്യാഭ്യാസ സാദ്ധ്യതകളെ എത്രത്തോളം പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന ചോദ്യത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിൽ ആവണമെന്ന് പറയുമ്പോൾ ആദിവാസിയുടെ മാതൃഭാഷ മലയാളം അല്ല എന്നത് തിരിച്ചറിയാൻ സർക്കാർ മറക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയൊരു അന്യഭാഷാപഠനം ആദിവാസിയുടെ പഠന നിലവാരത്തെയും ബാധിക്കുന്നു. വിദ്യാഭാസത്തിലെ ഈ പ്രശ്നം തിരിച്ചറിയേണ്ടതും പരിഹാരം കണ്ടെത്തേണ്ടതായുമുണ്ട്. ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നല്ല പ്രവർത്തനത്തിന് പൊതു ഭാഷ ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും പൊതു ഭാഷ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്തൊരു സമൂഹത്തെ ബോധപൂർവം മറക്കാൻ ഒരു സർക്കാരിന് കഴില്ല. 2011 ലെ സെൻസസ് പ്രകാരം കേരള ജനസംഖ്യയുടെ 1.45ശതമാനം ആദിവാസികളാണ്. അവർ ഇതുവരെ പഠിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായത് തീർത്തും പരിചയം ഇല്ലാത്തൊരു ഭാഷയിൽ പരിചയം ഇല്ലാത്തൊരു സമൂഹത്തേക്കുറിച്ചാണ്. ഇത് ആദിവാസി സമൂഹത്തിൻ്റെ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന് തുല്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ആദിവാസിയുടെ വായിത്താരികളും നാട്ടറിവും ചികിത്സാരീതിയും സംസ്കാരവും പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ഭാഗം ആക്കുന്നതിലൂടെ അവർക്ക് കേരള പൊതുസമൂഹത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ഊരുകളിൽ നിന്നും മെച്ചപ്പെട്ട പഠനത്തിന് വേണ്ടി നഗരത്തിലേക്ക് പറിച്ചു നടപ്പെടുന്ന ആദിവാസി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്

സിലബസിലെ സ്ഥാനം പോലെ തന്നെ സ്കൂളിൽ അധ്യാപകരായും മറ്റ് ജീവനക്കാരായും തങ്ങളുടെ കൂടെ ആൾക്കാർ ഉണ്ടാകുന്നത് മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹിക സാഹചര്യം ഒരുക്കലാകും.

ഭാഷാസംരക്ഷണം നൽകുന്ന സർക്കാർ പദ്ധതികൾ

കേരളത്തിൽ വനങ്ങളോട് ചേർന്നപ്രദേശങ്ങളിൽ ഗോത്രങ്ങളായി താമസിക്കുന്ന ആദിവാസി വിഭാഗത്തിന് അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനായി 1997ൽ ആരംഭിച്ചതാണ് ഏകാധ്യാപക വിദ്യാലയങ്ങൾ. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് തങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ സ്വന്തം ഭാഷ സ്വന്തം ചുറ്റുപാടിൽ പഠിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത് വലിയ മാറ്റത്തിനുള്ള തുടക്കമായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാഥമികസൗകര്യങ്ങളുടെ കുറവും അധ്യാപനത്തിന് ആവശ്യമായൊരു സാമൂഹിക ചുറ്റുപാടില്ലാത്തതും പദ്ധതിയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചു. 1997 ലെ 484 സ്കൂളിൽ നിന്നും 2007 ആയപ്പോൾ 290 ആയി കുറഞ്ഞു. ഒന്നുമുതൽ നാലാം ക്ലാസ്സ് വരെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒരുമിച്ചിരുത്തി പഠിപ്പിക്കുന്ന ഏകാധ്യാപക സ്കൂളുകൾ 2009 ആയപ്പോഴേക്കും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുകയും പുതിയ പ്രതിവിധികൾ ഇല്ലാതാവുകയുമായിരുന്നു.

അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളുടെ പരിമിതിയും വികസനങ്ങളിലെ പോരായ്മയും ഊരുകളിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പഠനം ബുദ്ധിമുട്ടാക്കി, അതിന് പരിഹാരമായി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഊരിന് പുറത്തേക്ക് പഠന സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിയത് പ്രീ മെട്രിക് ഹോസ്റ്റൽ, പോസ്റ്റ്മെട്രിക് ഹോസ്റ്റൽ, എം. ആർ. എസ്,, സ്കോളർഷിപ്പുകൾ തുടങ്ങിയ പദ്ധതിയിലൂടെ ആയിരുന്നു. ഇതിലൂടെ നഗരത്തിൽ തങ്ങളുടേതായൊരു സാമൂഹികാവസ്ഥയിൽ ജീവിക്കാനും, പ്രദേശികഭാഷയിൽ ഇടപെടാനും അവസരം ഉണ്ടായി. പൊതുസമൂഹത്തിൽ ആദിവാസിയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്ന സ്വീകാര്യത ആ സമൂഹത്തിന്റെ തന്നെ പുരോഗതിക്കും അവരുടെ ഭാഷവളരുന്നതിനും പിന്തുണ നൽകുന്നുണ്ട്. പുതിയ പദ്ധതികൾ അതിനുള്ള അവസരം ആയിരുന്നു.ഇടുക്കി പട്ടികവർഗ്ഗ ഡിപ്പാർട്മെൻ്റിൻ്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അടിമാലി ഗവണ്മെന്റ് പ്രീമെട്രിക് ഹോസ്റ്റലിൽ ജില്ലയുടെ വിവിധ ഊരുകളിൽ താമസിക്കുന്ന 61 വിദ്യാർഥികൾക്കാണ് അഡ്മിഷൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ 2021 അധ്യയന വർഷത്തിൽ 51 വിദ്യാർത്ഥികൾ മാത്രമാണ് ഈ സൗകര്യം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.ഹോസ്റ്റൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നടത്തിയ സർവേയിൽ അഡ്മിഷൻ എടുത്ത 51 വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 30 പേർ മുതുവാൻ സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരാണ് , അവർ ജില്ലയിലെ വിവിധ എയ്ഡഡ്, ഗവണ്മെന്റ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നു . 2023 ലെ കണക്കുപ്രകാരം 17 വിദ്യാർഥികൾ മാത്രമാണ് ഹോസ്റ്റലിൽ തുടരുന്നത്. അഡ്മിഷൻ എടുത്ത് രണ്ടാം വർഷം

ആയപ്പോളേക്കും 13 കുട്ടികൾ പാതിവഴിക്ക് പഠനം ഉപേക്ഷിച്ചു.

ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്ന് കൊഴിഞ്ഞുപോയ 17 വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 6 വിദ്യാർത്ഥികൾ ജില്ലയിലെ വിവിധ എയ്ഡഡ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നവരാണ്, ബാക്കി 11 വിദ്യാർത്ഥികൾ ഗവണ്മെന്റ് സ്കൂളിലാണ്.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൊഴിഞ്ഞു പോകലിന്റെ കാരണങ്ങൾ

2000 ൽ ഇടുക്കി പട്ടിക വർഗ്ഗ ഡിപ്പാർട് മെൻ്റ്റ്ന് കീഴിൽ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ച അടിമാലി പ്രീമെട്രിക് ഹോസ്റ്റലിൽ 61 വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് താമസിച്ചു പഠിക്കാനുള്ള അവസരം നൽകുന്നുണ്ട്. പഠനത്തിനും താമസത്തിനും ആവശ്യമായ പ്രാഥമിക സൗകര്യങ്ങൾ നൽകുന്നതിനുകൂടെ നഗരത്തിൽ തങ്ങളുടേതായൊരു സാമൂഹിക ചുറ്റുപാടിൽ ജീവിക്കാൻ അവസരം ഉണ്ടാവുകയാണ്. എന്നാൽ രക്ഷിതാക്കളുടെ വാത്സല്യവും സംരക്ഷണവും ലഭിക്കേണ്ട ബാല്യകാലത്ത് വീട്ടിൽ നിന്നും മാറി പുതിയൊരു സാമൂഹികചുറ്റുപാടിനോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നത് വലിയ വെല്ലുവിളിയാകുന്നുണ്ട്. ഹോസ്റ്റലുകൾ തങ്ങളുടേതായ പ്രദേശികഭാഷയിൽ ഇടപെടാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും സ്കൂളിൽ മറ്റ് കുട്ടികളുടെ പരിഹാസത്തിനും മാറ്റിനിർത്തലിനും ഭാഷയൊരു കാരണമാകുന്നത് പരിഹാരം ഇല്ലാത്ത പ്രശ്നമാണ്.അതുകൊണ്ട് തന്നെ സ്കൂളിൽ തങ്ങളുടെ മാത്രം ചെറുകൂട്ടങ്ങളിലേക്ക് ഒതുങ്ങാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ നിർബന്ധിതരാവുന്നു.പഠനത്തിൽ മികവുപുലർത്തുന്ന കട്ടികൾക്കുപോലും പൊതുമലയാളം മനസിലാക്കതെ വരുന്നത് പഠനമികവിനെയും പരസ്പര ഇടപെടലുകളെയും ബാധിക്കുന്നതായി വാർഡൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്.അപരിചിതമായൊരു സാമൂഹികസാഹചര്യത്തിൽ പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ചെറിയ ശതമാനം മാത്രമാണ് അവധിക്ക് ശേഷം ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് മടങ്ങിവരാൻ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

ജനതയ്ക്ക് തങ്ങളുടെ ചരിത്ര ബോധവും സംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രയവുമായ തിരിച്ചറിവുകളും രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് ഓരോരുത്തരുടെയും മാതൃഭാഷയിലാണ്. ഭാഷ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതിനു പിന്നിൽ കേരള സാമൂഹിക ചരിത്രത്തിന് കൃത്യമായ പങ്ക് ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ചരിത്ര നിർമിതിയുടെ ഭാഗമായ എല്ലാവർക്കും അവസരം ഉണ്ടാക്കാൻ ഭാഷയ്ക്ക് കഴിയേണ്ടതായുമുണ്ട്. അതിന് അവസരം ഉണ്ടാകുന്നത് സാഹിത്യത്തിലൂടെയും സിലബസിലൂടെയുമാണ്. അത്തരമൊരു പൊതുനീതി ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഭാഷയ്ക്ക് കഴിയേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യൻ സ്വതന്ത്ര സമരം,, കുറിച്യർ ലഹള, പഴശ്ശിവിപ്ലവം, മുത്തങ്ങ സമരം

എന്നിങ്ങനെ കേരള ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിൽ ആദിവാസിയുടെ പങ്ക് വിസ്മരിക്കാനാവാത്ത വിധം കണ്ടെത്താനാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും സിലബസിലും സാഹിത്യത്തിലും വിപുലമായി ഉൾക്കൊള്ളാത്തതും ഉൾപ്പെടുത്തതുമാണ് ഭാഷയുടെ ജനാധിപത്യപരമായ ഇടപെടലിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ആദിവാസിയോടുള്ള ചരിത്രപരമായ ചൂഷണമാണ്.

കേരളഗവൺമെന്റ് ആദിവാസി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നൽകുന്ന പഠനപദ്ധതികൾ പൂർണമായി ഉപയോഗപ്പെടാതെ പോകുന്നത് ഈ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെയാണ്. തങ്ങളുടെ ചരിത്രവും സാഹിത്യവും അടയാളപ്പെടുത്താത്ത സാമൂഹിക ചുറ്റുപാട് എന്നും ഒരു അപരിചിതത്വം നിലനിർത്തും. അതിന് പരിഹാരമെന്നോണം അവരുടെ ചരിത്രം പഠനവിഷയമാക്കേണ്ടതുണ്ട് അവരുടെ എഴുത്തുകാർക്ക് പിന്തുണ കിട്ടേണ്ടതുണ്ട് തങ്ങളുടെ കൂടെയാണി ഭാഷയെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളാൻ അവസരം ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്.മാതൃഭാഷ നിഷേധിക്കുക എന്നാൽ ജനങ്ങളുടെ ജീവിത അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുക എന്നതുതന്നെയാണ്.

1. പൊതുസമൂഹം തങ്ങളുടെത്കൂടെ ആണെന്ന് സ്വയം വിശ്വസിക്കാനുള്ള സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ അവസരങ്ങളുടെ പരിമിതി
2. മാനവിക ഭാഷയോടുള്ള അപരിചിതത്വം പൊതു ഇടപെടുലകളിൽ ബുദ്ധിമുട്ട് ഉണ്ടാക്കുന്നു
3. പ്രദേശിക ഭാഷയിൽ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാത്തത് പഠനനിലവാരത്തെ ബാധിക്കുന്നുണ്ട്.
5. കേരള ചരിത്ര നിർമ്മിതിൽ ആദിവാസിയുടെ പങ്ക് സിലബസിൽ അടയാളപ്പെടുത്താതെ പോകുന്നത് ചരിത്രത്തിൽ ആദിവാസിയെ നിശബ്ദരാക്കുന്നു
6. പൊതു ഇടങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെടാൻ അനുവദിക്കാത്ത സംസ്കാരവും ആചാരങ്ങളും
7. അപരിചിതമായൊരു സാമൂഹിക ചുറ്റുപാടിൽ പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നത് കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും കൊഴിഞ്ഞു പോക്കിനും കാരണമാകുന്നുണ്ട്.
8. ആശയ വിനിമയത്തിനുള്ള ഉപാധി എന്നതിനപ്പുറം സംസ്കാരത്തിൻ്റെ വാഹിനി എന്ന നിലയിൽ ഭാഷക്ക് ലഭിക്കാതെ പോകുന്ന പരിഗണന.

നിർദ്ദേശങ്ങൾ

1. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം പ്രാദേശികമായി, പ്രാദേശികഭാഷയുടെ സഹായത്തിൽ തന്നെ ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്
2. ടെക്നോളജിയോട് അടുത്ത് ഇടപെടാനുള്ള അവസരം ഉണ്ടാകണം
3. ആദിവാസി ചരിത്രവും സംസ്കാരവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പാഠഭാഗങ്ങൾ സിലബസിൻ്റെ ഭാഗമാകണം
4. അധ്യാപകരും, സ്റ്റാഫുകളും ആദിവാസികൾകൂടെ ആകുന്നത്

മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹിക ഇടപെടലിന് സഹായകമാകുന്നു.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്രസമരവും ആദിവാസികളും, കെ. സഹദേവൻ, കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2018

ഭാഷ സാഹിത്യ പഠനം സൗധര്യവും രാഷ്ട്രീയവും, ഡോ. പി പി പ്രകാശൻ, കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, മാർച്ച് 2019

വാമൊഴിയുടെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം' - ഡോ.അജിത് കുമാർ എൻ. കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം,2006.

സംസാരഭാഷ തെക്കും വടക്കും' - ഫിലിപ്പ് മണിമല, നാഷണൽ ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1970.

കേരളത്തിലെ പ്രാദേശികമൊഴികൾ' - നാരായണൻ അകവൂർ, ഭാഷാപോഷിണി, 2003 സെപ്റ്റംബർ 4, പുറം 58.

സംസാരഭാഷയും മാനക ഭാഷയും' - നമ്പൂതിരി ഇ.പി.എൻ വാരാന്ത്യ കൗമുദി, 2003 ഏപ്രിൽ 6 പുറം 4.

പരിഷ്കാരിക്കുന്ന പദ്ധതിയിൽ ഗോത്രവർഗത്തിൻ്റെ ഇടമെന്ത്, പി ശിവലിംഗൻ, കേരളീയംമാസിക 2022

വിനോദനാടകങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക പരിപ്രേക്ഷ്യം പടയണിയിൽ

Dr. VISHNURAJ P
Assistant Professor and Head
Department of Malayalam
Sacred Heart College, Thevara

നാടോടിസംസ്കൃതിയിൽ വേരുകളുള്ള പടയണിയുടെ സാമൂഹികനിലയിൽ സാംസ്കാരികമായ പ്രതിഫലനങ്ങൾ ഉണ്ട്. സംസ്കാരികവിനിമയങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നത് വിശേഷിച്ചുംവിനോദനാടകങ്ങളിലാണ് ദൃശ്യമാകുന്നത്. സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പൊരുത്തക്കേടുകളെചൂണ്ടികാണിച്ചു കൊണ്ടാണ്വിനോദപ്രകടനങ്ങൾ വെളിപ്പെടുന്നത്. പടയണിയിലെ ഹാസ്യാത്മക സാമൂഹികവിമർശനങ്ങളാണ് ഇവ. വിനോദനാടകങ്ങൾ പ്രധാനമായും രണ്ടുതരത്തിലാണ് പടയണിയിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. അനുഷ്ഠാനപരമായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനേതരസ്വഭാവമുള്ള നാടകങ്ങൾ എന്നിവയാണവ. ഓരോ ദേശത്തിന്റെയും സവിശേഷമായ ചിട്ടകൾ അനുസരിച്ച് പടയണിയിൽ ഇവ പലനിലകളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നു. പടയണിയിലെ ഈ വിനോദസമ്പ്രദായങ്ങൾ നാടോടികലാരൂപമായ പടയണിക്ക് നൽകുന്ന സംഭാവനയും സാംസ്കാരികസാംഗത്യവുമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യസമൂഹം കടന്നു വന്ന വ്യത്യസ്ത ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിലെ സാമൂഹികചരിത്രത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ സഞ്ചയമാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം. പാട്ടും ആട്ടവുമൊക്കെ അടങ്ങുന്ന ഈ ധാരയിൽ അനുഷ്ഠാനവും വിശ്വാസസ്വരൂപങ്ങളും വളരെ പ്രധാനമായി വർത്തിക്കുന്നു. സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുകയും ഓരോ കാലഘട്ടത്തിന്റെയും പ്രവണതകളെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് തലമുറകളിലേക്ക് കൈമാറുകയും ചെയ്ത അറിവുകളെയാണ് ഫോക് ലോർ അഥവാ നാട്ടറിവെന്ന് പറയുന്നത്. (കുമാരൻ വയലേരി,2013:08). മധ്യതിരുവിതാംക്കൂറിന്റെസമീപപ്രദേശത്തുള്ള ദേവീക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഭദ്രകാളി സേവയുള്ള കാവുകളിലും അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്ന കലാരൂപമാണ് പടയണി. ഭക്തിയിലും വിശ്വാസത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായി വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ ആവിഷ്കാരത്തിൽ പലതരം കലാപ്രകടനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളിൽ, ജാതിയും ലിംഗപദവികളും കോയ്മാരൂപങ്ങളും അടക്കം സാമൂഹികമായ

ശ്രേണീകരണബന്ധങ്ങളും യുക്തികളും വിശദമാക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ചിത്രം കാണാം.

പടയണി - പുരാവൃത്തവും അനുഷ്ഠാനപരതയും

പടയണിയുടെ കാലഗണന കൃത്യമായി നിർണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

ഗോത്രസംസ്കൃതിയുടെ കാലം മുതൽ തന്നെ പടയണിയുടെ വേരുകൾ കാണാം. സംഘകാലസാഹിത്യത്തിലെ സമരദേവതയായ കൊറ്റവൈയുടെ ആരാധനയുമായി പടയണികോലങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തിലും പ്രകടനത്തിലും സങ്കൽപ്പത്തിലും സാമ്യതകൾ ഉണ്ട്. ഈ കൊറ്റവൈയായിരിക്കാം ഒരുപക്ഷേ കാളിയായി പരിണമിക്കുന്നത്. "അമ്മ ദൈവങ്ങൾ പലതും ഗ്രാമദേവതകളായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമീണജീവിതത്തിന്റെ പൊതുവിശ്വാസമായി മാതൃസങ്കല്പം മാറിയതിന് തെളിവാണിത്" (എം.വി.വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി,1990:92).ഗോത്രസംസ്കൃതിയുടെ വേരുകളിൽ ഊന്നിയ പടയണി വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളിൽ നിലയുറപ്പിച്ച ആവിഷ്ക്കാരമാണ്. ദാരികനിഗ്രഹം കഴിഞ്ഞ് കലിയടങ്ങാതെ നിൽക്കുന്ന കാളിയെ അനുനയിപ്പിച്ച് കലിദോഷം മാറ്റിയെടുക്കുന്നതാണ് പടയണിയുടെ പുരാവൃത്തം. കേരളത്തിലെ ഇതര സ്ഥലങ്ങളിലെ വിവിധ അനുഷ്ഠാനകലാരൂപങ്ങളുടെയും സങ്കൽപം കാളിദാരികകഥ തന്നെയാണ്. കേരളത്തിലെ നാടോടിപാരമ്പര്യത്തിലും അമ്മദൈവാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഷ്ഠാനിക പാരമ്പര്യത്തിലും കാളിദാരിക പരാമർശം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുണ്ട്. മുടിയേറ്റ്, മുടിയെടുപ്പ്, കാളിയൂട്ട് തുടങ്ങിയ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഉദാഹരണം.

ദേശവാസികളുടെ നിലനിൽപ്പിനും പരിപാലനത്തിനും ദേശദേവതയുടെ അനുഗ്രഹം കൂടി വേണമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുമാണ് പടയണിയിലെ ആരാധനാസമ്പ്രദായം നിലകൊള്ളുന്നത്. വസൂരി പോലെയുള്ള രോഗങ്ങളും ദാരിദ്ര്യവും കാർഷിക സംബന്ധമായ പ്രശ്നങ്ങളും എല്ലാം മാറ്റി നാടിനെ രക്ഷിക്കുന്നവളാണ് ദേവി എന്ന വിളിച്ചോതുന്ന പാട്ടുകളും ചുവടുകളുമാണ് പടയണിയുടെ ജീവതാളം. "ഭദ്രകാളിയെ വസൂരിയുടെ അധിദേവതയായി കരുതി ആരാധിച്ചു പോരുന്ന സങ്കല്പവും ഇവിടെ വളരെ ശക്തമായി നിലനിന്നിരുന്നുവെന്ന്"കടമ്മനിട്ട വാസുദേവൻപിള്ള (2022:167)സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു നാടിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന പങ്കാളിത്തം പടയണിയിൽ ദൃശ്യമാണ്. കവുങ്ങിൻപാളകൾ ചെത്തിയെടുത്ത് മഷികൂട്ടുകൾ കൊണ്ട് വരച്ചെടുത്ത വലുതും ചെറുതുമായ അനേകം കോലങ്ങൾ കളം നിറഞ്ഞ് ഉറയുന്ന കലയാണ് പടയണി. സംഹാരരുദ്രയായ കാളിയുടെ പ്രതിരൂപമാണ് കമുകിൻപാളയിൽ എഴുതി തുള്ളുന്നത്. വിവിധ കോലങ്ങൾ കെട്ടിയാടിക്കൊണ്ടാണ് കാളിയുടെ കോപം അടക്കുവാനായി ഭൂതഗണങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. തപ്പ്, കൈമണി, ചെണ്ട

തുടങ്ങിയ വാദ്യങ്ങളുടെയും പാട്ടുശീലുകളുടെയും തീച്ചൂട്ടുകറ്റകളുടെയും വെളിച്ചത്തിലാണ് പടയണിയുടെ അവതരണരീതി. അതായത്, നൃത്തവും പാട്ടും വാദ്യമേളങ്ങളും വിനോദവും അടക്കമുള്ള വിവിധതാളക്രമങ്ങൾ സമന്വയിക്കുന്ന ആവിഷ്കാരപ്രക്രിയ പടയണിയിൽ ഉണ്ട്. പടയണിപാട്ടുകൾ നാടോടിഗാനസംസ്കൃതിയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ പ്രധാനമാണ്. തപ്പിന്റെ താളത്തിൽ അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ വാമൊഴി വഴക്കങ്ങളാണ് പാട്ടിനാധാരം. ചൂട്ടുവെപ്പോടെ കൂടി പടയണിയുടെ ചടങ്ങുകൾ ആരംഭിക്കുന്നു. പടയണി വാദ്യങ്ങളായ തപ്പും കൈമണിയും കൊട്ടി ദേവിയെ കളത്തിലേക്ക് ആനയിച്ച് പടയണിതാളം ഉണരുന്നു. ശ്രീകോവിലിൽ നിന്ന് ചൂട്ടുവെട്ടത്തിലാണ് ദേവി കളത്തിലേക്ക് എത്തുന്നത്. ഓരോ കരയിലും അഥവാ ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഓരോ ചിട്ടകളാണ് പടയണിക്കുള്ളത്. കോലങ്ങളുടെ എണ്ണം, വിനോദരൂപങ്ങളുടെ വ്യതിരിക്തത, സ്തുതികളുടെയും പാട്ടിന്റെയും മൂർത്തിസ്ഥാനങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനപരതയിലെ വൈവിധ്യം, തദ്ദേശീയമായ സാമൂഹികതയുടെമാനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പ്രാദേശികവ്യത്യാസങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം പടയണിയുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന വിതാനങ്ങളെ വിപുലമാക്കുന്നു.

വിവിധ ജാതിവിഭാഗങ്ങളുടെ കഠിനമായ അധ്വാനത്തിലൂടെയാണ് പടയണി എന്ന കലാരൂപം ആവിഷ്കൃതമാകുന്നത്. ഓരോ പടയണി കളത്തിലും കോലം തുള്ളുന്നതിനോട് അനുബന്ധിച്ചുള്ള ദിവസം മാത്രമാണ് ചമയങ്ങളും ഒരുക്കങ്ങളും നടത്തുക. വേഷത്തിനും ഒരുക്കിനുള്ള സാധനങ്ങൾ സമാഹരിക്കാനും വേഷപ്പകർച്ചകളിലേക്ക് എത്തിക്കുവാനും ശാരീരിക അധ്വാനവും കലാപരമായ കഴിവും ആവശ്യമാണ്. ഈ അധ്വാനം പടയണി ഗ്രാമങ്ങളിലെ വിവിധ കരയിലുള്ള മനുഷ്യർ ഒരുമിച്ചാണ് നടത്തുന്നത്. തപ്പ് പൊതിയുവാനുള്ള തോല് പറയൻ ഒരുക്കുമ്പോൾ കോലത്തിന് ആവശ്യമായ പാളയും ചൂട്ടും എടുക്കുന്നത് തണ്ടാൻ വിഭാഗത്തിൽ ഉള്ളവരാകും. കോലം എഴുതുകയും പാട്ടുകൾ പാടുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നത് ഗണക വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടയാളുകളായിരിക്കും. കോലം കെട്ടാനുള്ള ചട്ടം ഒരുക്കുന്നത് തച്ചനും ചൂട്ടുകത്തിച്ച് വെളിച്ചം പകരുന്നത് കുറവനും ഭഗവതിയുടെ ഉടയാട, തീവെട്ടി, പന്തം ഇവയ്ക്ക് ആവശ്യമായ തുണി അലക്കുന്നത് പതിയാനും തീ വെട്ടിയും പന്തവും ഒരുക്കി എണ്ണ കോരി ഒഴിച്ച് തെളിച്ചുനിർത്തുന്നത് മാരാനുമാണ്. ഇതുമാത്രമല്ല, വിവിധ ജാതിസമൂഹങ്ങളുടെ പ്രതിനിധാനത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന നിരവധി തുള്ളൽ ക്രിയകളും പടയണിയുടെ ഭാഗമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രമേണ അഭിരുചിയും സമർപ്പണബോധവും അനുസരിച്ച് പടയണിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജോലികൾ ജാതി കള്ളികൾക്ക് പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന കാഴ്ചയും

സുലഭമാണ്. ഓരോ ദേശത്തിന്റെയും അഥവാ ദേശത്ത് പാർക്കുന്ന കരവാസികളുടെ കൂട്ടായ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് പടയണി പോലെയുള്ള നാടോടി ആവിഷ്കാരങ്ങൾ രൂപമെടുക്കുന്നത് എന്ന് ചുരുക്കം.

വിനോദനാടകങ്ങൾ സാമാന്യവിശകലനം

പടയണിയുടെ കലാവ്യവഹാരത്തിൽ അവിഭാജ്യഘടകമാണ് വിനോദരൂപങ്ങൾ. ഈനാടോടിയാവിഷ്ക്കാരത്തിൽപലതരത്തിലുള്ള വിനോദപ്രകടനങ്ങൾ കാണാം. അടിസ്ഥാനപരമായി അനുഷ്ഠാനപരതയിൽ പടയണി നിലയുറപ്പിക്കുമ്പോഴും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങകൾക്ക് പുറത്ത് നിൽക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന വിനോദരൂപങ്ങൾ പടയണിക്കൊപ്പം കളത്തിൽ എത്തുന്നു. അതായത്, ഒരേസമയം വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ സ്വീകരിച്ചും വിമർശിച്ചും വിപുലമാകുന്ന ഗോത്രജീവിതത്തിന്റെ അലയൊലികൾ വിനോദനാടകങ്ങളുടെ ആധാരശിലയാണ്. ഫലിതവും പരിഹാസവും നിറഞ്ഞ വർത്തമാനങ്ങൾ, ഹാസ്യപ്രധാനമായ പ്രവൃർത്തികൾ, വേഷത്തിലും ഭാഷയിലും പ്രകടമാകുന്ന സ്വാഭാവികതയും നർമ്മവും, സംഭാഷണങ്ങളിൽ പുലർത്തുന്ന ചടുലമായ പ്രതികരണങ്ങൾ (കൗണ്ടർ ഡയലോഗ്സ്) എന്നിങ്ങനെ വിനോദനാടകങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ ഏറെയാണ്. ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്ന നീതികേടുകൾക്കെതിരെ പ്രതികരിക്കാൻ ഉള്ള ഉപാധി കൂടിയായി ഇത്തരം ആവിഷ്കാരങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ജാതി കേന്ദ്രീകൃതമായ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥയെയും ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെയും പരിഹാസരൂപേണ വിമർശിക്കുന്ന പാഠമാണ് വിനോദനാടകങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്. പടയണിയിലെ രൗദ്രഭക്തിഭയഭാവതീവ്രതകൾ തുള്ളിയുറയുന്ന അന്തരീക്ഷത്തെ ഭയപ്പെടുത്താനും കോലങ്ങളുടെ അവതരണത്തിന് ഇടയിലുള്ള സമയത്ത് വിനോദാഭിമുഖ്യമുള്ളതാക്കി മാറ്റാനും ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ടാവാം പടയണി വേളയിൽ വിനോദ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ ഉള്ളത്.പടയണിക്കളരികളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിനോദവേഷങ്ങൾ കെട്ടിയാടുന്നത് കുരമ്പാല പടയണിയിലാണ്. 28 ഓളം വിനോദസമ്പ്രദായങ്ങൾ കുരമ്പാലപടയണിയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നു. തലമുറകളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച്, കാലത്തിൻറെ ആഖ്യാനങ്ങൾ കൊണ്ട് നവീകരിച്ചാനാണ് വിനോദരൂപങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുന്നത്.

വിനോദനാടകങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികരാഷ്ട്രീയം

നാടകങ്ങളുടെ സാമൂഹികപ്രതിഫലനശേഷി ഏറ്റവും പ്രകടമാകുന്നത് വിനോദ നാടകങ്ങളിലാണ്. സാംസ്കാരികമായ വ്യതിരിക്തതകളും സമാനതകളും

ശ്രേണീകരണ യുക്തികളും സവിശേഷമായി ഇവിടെ വിന്യസിക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോ നാടകങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ തട്ടിലുള്ള മനുഷ്യരെയും അനുഭവങ്ങളെയും സ്ഥാപനവത്കൃതമായ ആശയങ്ങളെയും പരിശോധിക്കുന്നു. ഓരോ നാടകങ്ങളുടെയും പ്രമേയാഖ്യാന വിതാനങ്ങൾ അതുകൊണ്ടുതന്നെ പലനിലകളിൽ സാമൂഹിക അവബോധത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രതികരണങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

ശർക്കരകുടം നാടകത്തിൽ, ശർക്കരക്കുടം ചുമക്കുന്ന തൊഴിലാളിയും ശർക്കര വ്യാപാരിയായ മുതലാളിയുമാണ് കേന്ദ്രകഥാപാത്രങ്ങൾ. ഇരുവരുടെയും വ്യാപാരസഞ്ചാരങ്ങളും പരസ്പരവിനിമയങ്ങളും നാടകത്തിന്റെ ഗതി നിർണയിക്കുന്നു. കൃത്യസമയത്ത് ശർക്കര എത്തിക്കാത്തതിൽ വ്യാപാരിയെ അധികാരികൾ ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ വ്യാപാരി ചുമട്ടുകാരനെ വിളിക്കുകയും ചുമട്ടുകാരൻ ഹാസ്യത്മകമായി ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ നിന്നും കളത്തിൽ എത്തി ശർക്കര നൽകാൻ പറ്റാത്തതിന്റെ കാരണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിശദീകരണങ്ങൾ ഹാസ്യത്തിന്റെ മേമ്പൊടിയിലാണുള്ളത്. ചുമടുമായി വരുന്ന വഴിയിൽ കണ്ട രാജ്യം 'മനോരാജ്യം' ആണെന്നും കണ്ട ദേശം 'ഉദ്ദേശം' ആണെന്നും കണ്ടകര 'മാവേലിക്കര'യാണെന്നും തുടങ്ങി ചീവിടെന്ന 'വീട്ടി'ൽ പോയെന്നും അച്ചിയെ കണ്ടെന്നും അടക്കമുള്ള ഭാഷയുടെ സാധ്യതകളെ ഹാസ്യത്തിന്റെ അടവ് നയങ്ങൾ കൊണ്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ശൈലി കാണികളിൽ ചിരി പടർത്തുന്നു. സാമൂഹികസാംസ്കാരികവ്യവഹാര ങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുകയും ഫലിതത്തിന്റെ മേമ്പൊടിയോടെ വിമർശനങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുതലാളി തൊഴിലാളി ബന്ധത്തിന്റെ ശ്രേണീകൃത സ്വഭാവത്തെ ഹാസ്യാത്മകമായി ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണപൗരോഹിത്യത്തെ വിമർശനാത്മകമായി നേരിടുന്ന നമ്പൂതിരിയും വാല്യക്കാരനും, ഊട്ടുപട്ടർ, ബലിപട്ടർ എന്നീ നാടകസമ്പ്രദായങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. പരദേശികളുടെ വരവോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിന്റെ സൂചനകൾ കാണാം. നമ്പൂതിരി വാല്യക്കാരനും എന്ന നാടകത്തിൽ വടക്കുനിന്നു വന്ന നമ്പൂതിരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാല്യക്കാരനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയാണ് പുരോഗമിക്കുന്നത്. വടക്കുനിന്നും എഴുതള്ളി (എഴുന്നള്ളി)വന്ന പണ്ഡിതനായ നമ്പൂതിരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നമ്പൂതിരിഭാഷയെ സാധാരണക്കാർക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ തന്റേതായ ശൈലിയിൽ പൊരുളുതിരിക്കുന്ന വാല്യക്കാരനുമാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. പുറത്തുനിന്നും വരുന്നുള്ള ആട്ടമാണ് പൊറാട്ട് നാടകങ്ങൾ. ശർക്കരക്കുടം

വിൽക്കാൻ വരുന്നവർ, പരദേശികൾ, (വെളുപ്പും കറുപ്പും ഉണ്ട്), കൂട്ടപരദേശികൾ (ചുമപ്പ് പട്ടണിഞ്ഞ്), വെള്ളയും കരിയും നാടകത്തോട് വിനോദനാടകങ്ങൾ ആരംഭിക്കും.

പുലയൻപുറപ്പാട് എന്ന വിനോദവേഷം പുലയനും ചോദ്യക്കാരനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയാണ് വികസിക്കുന്നത്.

പുലയസമുദായത്തിന്റെ വേഷവും ഭാഷയും സമൂഹത്തിൽ അവർക്കുള്ള സ്ഥാനവും ഒക്കെ വ്യക്തമാക്കുന്ന മട്ടിലാണ് കഥാപാത്രത്തെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. തമ്പ്രാന്റെ സ്ഥാനത്തുനിന്നാണ് ചോദ്യക്കാരൻ സംസാരിക്കുന്നത്. ചോദ്യക്കാരന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുനയുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് പുലയൻ തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൊടിയേറ്റ് നടന്നിരിക്കുന്ന കാഴ്ച നേരിടുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. പുലയൻ - ഉള്ള പഴങ്കോണകം എല്ലാം കെട്ടിത്തൂക്കിരിക്കണ്.. എന്തിനാ ഏമ്പ്രാനെ... ചോദ്യക്കാരൻ - അത് പഴങ്കോണമല്ലടാ കൊടിക്കൂറയാ കൊടിക്കൂറ പുലയൻ -കൂറ ഏടെ മാടത്തിലാ...കൊടിയേറ്റ് ഉത്സവത്തിന്റെ അടയാളമായ കൊടിക്കൂറ ബ്രാഹ്മണിക്കലായ ക്ഷേത്രോത്സവസങ്കൽപ്പങ്ങളുടെ വിമർശസ്ഥാനമാണ് പുലയന്റെ വാക്കുകളിൽ ഹാസ്യാത്മക മേമ്പൊടിയോടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണാധികാരത്തിനെതിരെയും സവർണാഭിമുഖ്യത്തിനെതിരെയുള്ള സൂക്ഷ്മമായ ചോദ്യങ്ങൾ പുലയഭാഷണങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

പടയണിയിലെ വിവിധവിഭാഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ പരമ്പരാഗതമായി പലതരം ജാതിവിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നവരായിരുന്നു. "ചട്ടമൊരുക്കുന്ന ആശാരിയും പാള കുരുത്തോല എന്നിവ എത്തിക്കുന്നത് പതിയാനും തണ്ടാനുമാണ്. ഗണകനാണ് കോലം എഴുതുവാനുള്ള അധികാരം. കോലമെടുത്ത് തുള്ളുന്നതാകട്ടെ നായരും"എന്ന് പടയണിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിൽ എസ്.ഗിരീഷ്കുമാർ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. കാലാന്തരത്തിൽ അഭിരുചിയും കഴിവുമനുസരിച്ച് പടയണിമേഖലയിൽ ജാതികലർപ്പുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ഭാഗികമായി മാത്രമാണ് പലകകളിലും നായർ മേധാവിത്വവും അതേപോലെതന്നെ സാമ്പത്തികവും അധികാരപരവുമായ സ്ഥാനങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ജാതി സമവാക്യങ്ങൾ ചെറിയ രീതിയിൽ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നുണ്ട്. ഈ മാറ്റങ്ങൾ പറയനിലേക്കോ പുലയനിലേക്കോ അധികാരശ്രേണിയുടെ ഉന്നതിയെ എത്തിക്കുന്നതല്ല എന്നതാണ് ശ്രദ്ധേയം.

വൈരാവി, അമ്പലവും വിളക്കും തുടങ്ങി പല നാടക സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ട്. അമ്പലം വിളക്കും എന്ന നാടകത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിലേക്ക് പ്രതിഷ്ഠ നടത്താൻ

ശ്രമിക്കുന്ന ആളുകളുടെ ചിത്രമാണ്. മുസ്ലീങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം കാണിക്കുന്ന തങ്ങളും പടയും എന്ന വിശേഷനാടകവും പടയണിയിലുണ്ട്. ക്ഷേത്രമുറ്റത്ത് നിസ്കരിക്കുന്ന മുസ്ലിംകഥാപാത്രങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്ന നാടകം ആണിത്. പന്തളം കുരമ്പാലയിൽ തങ്ങളും പടയും നാടകത്തിൽ പ്രായമായ തങ്ങൾ വിവാഹം കഴിക്കാനായി പോകുന്നതിന്റെ ദൃശ്യങ്ങളാണ് കാണിക്കുന്നത്.

ക്രൈസ്തവസാന്നിധ്യമുള്ള അന്തോണി മരക്കാർ.കടത്തുകാരനായി അന്തോണി എത്തുന്ന നാടകമാണിത്. നൽകണം നദിയുടെ മധ്യത്തിൽ എത്തി തോണിക്കാരിൽ നിന്നും പൈസ ചോദിക്കുന്ന അന്തോണിയും ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ദൃശ്യങ്ങളുമൊക്കെ അടങ്ങിയ തമാശയും പരിഹാസവും കലർന്ന രീതിയിലുള്ള നാടകം. അക്കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ ക്രൈസ്തവ പ്രാഥമിക ഉറപ്പാക്കാൻ സമൂഹം ശ്രമിച്ചിരുന്നു എന്നതിൻ്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. കാക്കാന്റെ കാക്കാരിശ്ശിനാടകം, അമ്മൂമ്മയും അപ്പൂപ്പനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ തുടങ്ങി വൈവിധ്യമാർന്ന അനേകം നാടകരൂപങ്ങളും പടയണിക്കൊപ്പമുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

കാണികളുമായുള്ള ഇടപെടലുകളിലൂടെയാണ് പടയണിയിലെ നാടോടിനാടകം വികസിക്കുന്നത്. ദേശവാസികളായ ആളുകൾ കൂടെപ്പാടിയും ആസ്വദിച്ചും നാടോടിനാടകങ്ങളുടെ ഭാഗമാകുന്നു. ആരാധനസമ്പ്രദായത്തെയും അധികാരത്തെയും പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വേഷമായി തന്നെ 'വെളിച്ചപ്പാട് ' കടന്നുവരുന്ന കാഴ്ച കാണാം. സമൂഹത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ വിലാസപ്പെടുത്തി കൊണ്ടാണ് 'പൂപ്പട ' എന്ന സമ്പ്രദായം നിൽക്കുന്നത്. അവതരണത്തിൽ നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിലെ മനുഷ്യരുടെ പരസ്പരമുള്ള വർത്തമാനങ്ങൾ സാമൂഹികബന്ധങ്ങൾ വിഹിതാവിഹിതങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് മുന്നോട്ടു പോകുന്നത് പുലയൻ പാട്ട്, പുലവൃത്തം തുടങ്ങിയ ചടങ്ങുകളിലും ജാതിവിമർശനവും കാർഷിക സംസ്കൃതിയും സാമുദായികമായ സൂചനകളും കൃത്യമായി കാണാൻ കഴിയും.

അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ആചാരത്തിന്റെ ക്രമങ്ങളെയും അന്ധമായ വിശ്വാസരീതികളെയും വിമർശിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സാധ്യതകളും അനുഷ്ഠാന വിനോദനാടകങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത്, വിനോദനാടകങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനപരതയിൽ കൃത്യമായ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ വ്യവഹാരം മാത്രമല്ല; കുറച്ചു കൂടി അയഞ്ഞ ഒരു സമീപനവും കാണാം. അവിടെ വിശ്വാസവും വിമർശനവും സാമൂഹികമായ അവബോധത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള നവീകരണവും സാധ്യമാകുന്നു. വിനോദനാടകങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഊന്നലുകൾ ഫലിത പരിഹാസ

പ്രയോഗങ്ങൾക്കാണ്. നമ്പൂതിരിയും പരികർമ്മിയും, അപ്പൂപ്പനും അമ്മൂമ്മയും, വള്ളക്കാരൻ അന്തോണി, ശർക്കരക്കുടക്കാരൻ, തങ്ങളും പടയും അടക്കം വിവിധ ജാതി സമൂഹങ്ങളെയും മതവിഭാഗങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് അഥവാ വ്യത്യസ്തസമൂഹത്തിൻ്റെ വിതാനങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ട് സങ്കലിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നാട്ടുകൂട്ടത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയുടെ ബഹുസ്വരത അനുഷ്ഠാനേതര വിനോദ പ്രകടനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയമായി നിൽക്കുന്നു. ഭാഷ, ക്രിയ, വേഷം,കഥാപാത്രങ്ങൾ, ഇതിവൃത്തം എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത വഴികളിലൂടെ സാമൂഹികവിമർശനങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമായി വിനോദനാടകങ്ങളുടെ ഇടപെടലുകളെ ചുരുക്കി കാണേണ്ടതല്ല. മറിച്ച് സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമായും കലാപരമായും സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയ അവബോധത്തോടെയും മനസ്സിലാക്കേണ്ട ക്രിയകൾ കൂടിയാണിത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

കുമാരൻ വയലേരി, 2013, ഫോക് ലോർ വീക്ഷണവും പ്രസക്തിയും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

രാഘവൻ പയ്യനാട്, 1998, ഫോക് ലോറിനൊരു പഠനപദ്ധതി, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി തൃശൂർ.

രവികുമാർ ബി.,2011, ഭൈരവിക്കോലം, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം കോട്ടയം.

വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി എം.വി., 1990, തോറ്റം പാട്ടുകൾ. ഒരു പഠനം നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ. കോട്ടയം.

വാസുദേവൻപിള്ള കടമ്മനിട്ട, 1997, പടയണിയുടെ ജീവതാളം, കേരള ഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

കഞ്ഞിയുടെ സാംസ്കാരിക പ്രതിനിധാനങ്ങൾ

അഞ്ജന മേനോൻ
ഗവേഷക, ചരിത്ര വിഭാഗം
മഹാരാജാസ് കോളേജ്, എറണാകുളം

കേരളത്തിന്‍്റെ സാംസ്കാരിക ഭൂപ്രകൃതിയിൽ കഞ്ഞിക്ക് സവിശേഷമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. കേരളത്തിന്‍്റെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിന്‍്റെ വിശാലമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കഞ്ഞിയുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ആമുഖ അന്വേഷണമാണിത്. "പാവപ്പെട്ടവന്‍്റെ ഭക്ഷണം" എന്ന് പലപ്പോഴും വിളിക്കപ്പെടുന്ന കഞ്ഞി, നൂറ്റാണ്ടുകളായി കേരളത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള ലളിതവും എന്നാൽ പോഷകപ്രദവുമായ ഒരു വിഭവമാണ്. വ്യത്യസ്ത സാമൂഹിക തലങ്ങളിലുള്ള വ്യക്തികളുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ കഞ്ഞിയുടെ പങ്ക് പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് കഞ്ഞിയുടെ ചരിത്രപരമായ വേരുകൾ അന്വേഷിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. കേരളത്തിന്‍്റെ വിശാലമായ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ കഞ്ഞിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു പ്രദേശത്തിന്‍്റെ ചരിത്രത്തിന്‍്റെയും സംസ്കാരത്തിന്‍്റെയും സ്വത്വത്തിന്‍്റെയും സത്തയെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഒരു എളിയ ഭക്ഷ്യവസ്തുവിന് എങ്ങനെ കഴിയുമെന്ന് ഈ പഠനം അന്വേഷിക്കുന്നു.

കേരളത്തിന്‍്റെ സാംസ്കാരികവും അനുഷ്ഠാനപരവുമായ ആചാരങ്ങളുമായി കഞ്ഞിക്ക് സവിശേഷമായ ബന്ധമുണ്ട്. മലയാളമാസമായ കർക്കിടകത്തിൽ കർക്കിടക കഞ്ഞി കഴിക്കുന്നത് അറിയപ്പെടുന്ന ആചാരമാണ്. ആയുർവേദ ഔഷധങ്ങളാൽ സമ്പുഷ്ടമായ കഞ്ഞിയുടെ ഈ ഔഷധ പതിപ്പ് കാലാനുസൃതമായ മഴക്കാല രോഗങ്ങൾക്കെതിരെ ശരീരത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുമെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. മതപരമായ ചടങ്ങുകളിലും ഉത്സവങ്ങളിലും, കഞ്ഞി പലപ്പോഴും ഒരു പ്രതീകാത്മക വഴിപാടായി വർത്തിക്കുന്നു, ഇത് വിശുദ്ധിയെയും വിനയത്തെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.
വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും കഞ്ഞി ഒരു പ്രധാന ഭക്ഷണമാണ്, ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ ശുദ്ധീകരണം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് അനുയോജ്യമായ ഭക്ഷണമായി ഇത് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. വിവിധ പ്രാദേശിക പഴഞ്ചൊല്ലുകളിലും നാടോടിക്കഥകളിലും കഞ്ഞിയുടെ സാംസ്കാരിക പ്രാധാന്യം കൂടുതൽ എടുത്തുകാണിക്കുന്നുണ്ട്.

കേരളത്തിന്‍്റെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക ചുറ്റുപാടുകൾക്കുള്ളിലെ കഞ്ഞിയുടെ സാമൂഹിക

ലോകത്തേക്കുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ, മനുഷ്യൻ്റെ പെരുമാറ്റത്തിൻ്റെയും സാമൂഹിക മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിൻ്റെയും വിശാലമായ പാറ്റേണുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ലെൻസ് നൽകുന്നു. ഈ വിശകലനം ഘടനാപരമായ വീക്ഷണങ്ങളാൽ സമ്പന്നമാണ്. സൂസറിൻ്റെ അടയാളങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയം, അർത്ഥവും സൂചകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥം, കഞ്ഞിയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകിച്ചും പ്രസക്തമാണ്.

കഞ്ഞി, ഒരു സൂചകമെന്ന നിലയിൽ, ഉപജീവനത്തിൻ്റെ ഒരു രൂപത്തെ മാത്രമല്ല, സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ നിരവധി അർത്ഥങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൻ്റെ വിവിധ തലങ്ങളിലുള്ള കഞ്ഞിയുടെ ഉപഭോഗം - ദരിദ്രർ മുതൽ വരേണ്യവർഗം വരെ - സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക നില, സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങൾ, സ്വത്വം എന്നിവയുടെ കവലകളെ പ്രതീകപ്പെടുത്തുന്നു. കേരളത്തിലെ കുടിലുകളുടെ എളിയ ക്രമീകരണങ്ങളിൽ, കഞ്ഞി ലാളിത്യത്തെയും മിതവ്യയത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതിൻ്റെ നഗ്നമായ അവതരണം സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയുടെ അടയാളമാണ്. നേരെമറിച്ച്, കേരളത്തിലെ വരേണ്യവർഗത്തിൻ്റെ ആഡംബര ക്രമീകരണങ്ങളിൽ, നിരവധി അലങ്കാരങ്ങളോടെ കഞ്ഞി കഴിക്കുന്നത് സമൃദ്ധിയും വ്യത്യസ്തമായ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക ചുറ്റുപാടും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ദ്വന്ദ പ്രതീകാത്മകത ഒരു സാമൂഹിക വ്യതിരിക്തതയ്ക്കുള്ളിൽ ഭക്ഷണം എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് അടിവരയിടുന്നു. ഒരേ വിഭവത്തിന് വ്യത്യസ്ത അളവിലുള്ള സമ്പത്തിലേക്കും സാംസ്കാരിക ട്യൂണിംഗിലേക്കും ആശയവിനിമയം നടത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ക്ലോഡ് ലെവി-സ്ട്രോസിൻ്റെ ഘടനാപരമായ നരവംശശാസ്ത്രം ഈ ധാരണയെ കൂടുതൽ ആഴത്തിലാക്കുന്നു. ഭക്ഷണം ജീവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു ആവശ്യം മാത്രമല്ല, സാമൂഹിക ഘടനകളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക നിർമ്മിതി കൂടിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പുരാണങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ബൈനറി എതിർപ്പുകൾ പാചകരീതികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുവെന്ന് ലെവി-സ്ട്രോസ് നിർദ്ദേശിച്ചു. അസംസ്കൃതവും വേവിച്ചതും; സാധാരണവും പ്രത്യേകം രുചിയുള്ളതും, സമൂഹങ്ങളെ അവരുടെ പാചക പ്രപഞ്ചം രൂപപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുന്ന എല്ലാ ദ്വിമുഖങ്ങളുമാണ്. ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, കേരളത്തിൻ്റെ സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ കോഡുകളെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക പുരാവസ്തു എന്ന നിലയിൽ കഞ്ഞി ഈ സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂടിലേക്ക് യോജിക്കുന്നു. ഇത്

പ്രകൃതിദത്തവും സാംസ്കാരികവുമായ ലോകങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ഒരു പാലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, പോഷണത്തിനായുള്ള ശാരീരിക ആവശ്യവും സാമൂഹിക ക്രമത്തിനും തുടർച്ചയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള സാംസ്കാരിക ആവശ്യവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

വ്യത്യസ്ത ജാതികളിൽ നിന്നും മതങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള വ്യക്തികൾ ഭക്ഷണം പങ്കിട്ട വിപ്ലവകരമായ "പന്തിഭോജനം" പോലുള്ള സാമുദായിക ഭക്ഷണരീതി, സാമൂഹിക ശ്രേണികളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതിനും പുനർരൂപകൽപ്പന ചെയ്യുന്നതിനും ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ പരിവർത്തന ശക്തിയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഈ വിപ്ലവകരമായ ശ്രമങ്ങൾ സാമൂഹിക ഐക്യവും സമത്വവും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ പങ്ക് എടുത്തുകാണിക്കുന്നു, ഇത് സാമൂഹിക മാറ്റത്തിന് ഉത്തേജകമായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള പാചക രീതികളുടെ സാധ്യതയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ കഞ്ഞി പങ്കുവയ്ക്കുന്നത് വേലിക്കെട്ടുകൾ തകർത്ത് വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഐക്യബോധവും പങ്കുവയ്ക്കപ്പെട്ട സ്വത്വബോധവും വളർത്തുന്നതിനുള്ള പ്രതീകാത്മകമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായി മാറുന്നു.

ബുദ്ധ, ജൈന, ബ്രാഹ്മണ, ഗോത്ര ആചാരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിവിധ സാംസ്കാരിക-മത പാരമ്പര്യങ്ങളാലും അറബ്, യൂറോപ്യൻ വ്യാപാരികളിൽ നിന്നുള്ള ബാഹ്യ സ്വാധീനങ്ങളാലും രൂപപ്പെട്ട കേരളത്തിലെ ഭക്ഷണ ശീലങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ പരിണാമം പാചക സംസ്കാരത്തിൻ്റെ ചലനാത്മക സ്വഭാവം കാണിക്കുന്നു. ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന സ്വാധീനങ്ങളുടെ അനുരൂപീകരണവും സംയോജനവും ഈ പ്രദേശത്തെ പാചകരീതിയിൽ സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിൻ്റെ ദ്രവ്യതയ്ക്കും പാരമ്പര്യത്തിൻ്റെയും ആധുനികതയുടെയും നിരന്തരമായ ചർച്ചകൾക്കും വേദിയൊരുക്കുന്നു. കേരളത്തിൻ്റെ തീരദേശ ഭൂമിശാസ്ത്രം, അതിൻ്റെ സമൃദ്ധമായ സമുദ്രവിഭവങ്ങൾ, ഈ പാചക മൊസൈക്കിനെ കൂടുതൽ സമ്പന്നമാക്കുന്നു, പ്രദേശത്തിൻ്റെ ഭക്ഷ്യ സംസ്കാരത്തിന് സങ്കീർണ്ണതയുടെ മറ്റൊരു പാളി ചേർക്കുന്നു.

ഭക്ഷണം കേവലം നിലനിൽപ്പിൻ്റെ പ്രശ്നമായിരുന്നെങ്കിൽ, പോഷകാഹാര കാര്യക്ഷമതയ്ക്കായി ഒപ്റ്റിമൈസ് ചെയ്ത ഏകീകൃത ഭക്ഷ്യ സംസ്കാരത്തിലേക്ക് മനുഷ്യ സമൂഹം ഒത്തുചേരുമായിരുന്നു. സമൂഹങ്ങളിലുടനീളമുള്ള ഭക്ഷണരീതികളുടെ സമ്പന്നമായ വൈവിധ്യം, ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ അർത്ഥം ഉപജീവനത്തേക്കാൾ വളരെ കൂടുതലാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു; അത് സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിൻ്റെയും സാമൂഹിക ഘടനയുടെയും സുപ്രധാന പ്രകടനമാണ്. ഈ വൈവിധ്യത്തിൻ്റെ അടിസ്ഥാനം കേവലം ഭക്ഷണ ലഭ്യതയോ പോഷക മൂല്യമോ മാത്രമല്ല, അഭിരുചികൾ, മുൻഗണനകൾ, സാംസ്കാരിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ

എന്നിവയുടെ സങ്കീർണ്ണമായ പരസ്പരബന്ധം കൂടിയാണ്. ഈ ഘടകങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു പാചക ഭൂപ്രകൃതി രൂപപ്പെടുത്തുന്നു, അത് അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണ്.

മലയാളികളുടെ പ്രധാന ഭക്ഷണമായ കഞ്ഞി ഈ വൈവിധ്യത്തിൻ്റെ പ്രതീകമാണ്. ഏറ്റവും എളിമയുള്ള കുടിലുകൾ മുതൽ മഹത്തായ കൊട്ടാരങ്ങൾ വരെ ഉപഭോഗം ചെയ്യുന്ന സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക അതിരുകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള ഒരു വിഭവമാണിത്. കൊട്ടാരങ്ങളുടെ സമൃദ്ധമായ ക്രമീകരണങ്ങളിൽ, കഞ്ഞി അതിൻ്റെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഐശ്വര്യവും ശുദ്ധീകരണവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പരിപ്പ്, പപ്പടം, ചമ്മന്തി എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്ന വിപുലമായ ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ ഭാഗമാണ്. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായി, ഒരു കുടിലിനുള്ളിൽ, കഞ്ഞി പലപ്പോഴും യാതൊരു അലങ്കാരങ്ങളുമില്ലാതെ വിളമ്പുന്നു, ഇത് ദാരിദ്ര്യത്തിൻ്റെയും ദൗർലഭ്യത്തിൻ്റെയും കഠിനമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പ്രതീകപ്പെടുത്തുന്നു. കുടിലുകളിൽ കഴിക്കുന്ന കഞ്ഞിയിൽ അകമ്പടി ഇല്ലെന്നത് മുൻഗണന മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ടിൻ്റെ വ്യക്തമായ സൂചകമാണ്. സാമൂഹിക നിലയുടെയും സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിൻ്റെയും ശക്തമായ സൂചകങ്ങളായി ഭക്ഷണരീതികൾ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ വൈരുദ്ധ്യം എടുത്തുകാണിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൻ്റെ സാമൂഹിക ഘടനയിൽ കഞ്ഞിയുടെ പ്രതീകാത്മക ഭാരം കൂടുതൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് "അവൻ ഒരു കഞ്ഞിയാണ്" എന്ന പ്രാദേശിക പഴഞ്ചൊല്ല്, 'താഴ്ന്ന നിലയിലുള്ള' അല്ലെങ്കിൽ 'കാലഹരണപ്പെട്ട വീക്ഷണങ്ങൾ' ഉള്ള ഒരാളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പരിഹാസപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഒരു പ്രധാന ഭക്ഷണം ഒരേസമയം പോഷകാഹാരത്തിൻ്റെ ഉറവിടവും സാമൂഹിക പരിഹാസത്തിൻ്റെ അടയാളവുമാകുമെന്നതിൻ്റെ വിരോധാഭാസത്തെ ഈ ചൊല്ല് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഒരു ലളിതമായ വിഭവത്തെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക സ്ട്രാറ്റിഫിക്കേഷൻ്റെ സങ്കീർണ്ണ പ്രതീകമാക്കി മാറ്റുന്ന സാംസ്കാരിക സൂക്ഷ്മതകളെ ഇത് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

ഭക്ഷണം, സാംസ്കാരിക സ്വത്വങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചർച്ച ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സന്ദർഭം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ പങ്ക് ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ, ഭക്ഷണരീതികളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന സാംസ്കാരിക മാനദണ്ഡങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കണം. സമകാലിക കാലഘട്ടത്തിൽ, ഭക്ഷ്യ ഉൽപ്പാദനത്തിൻ്റെ വ്യാവസായികവൽക്കരണത്തോടൊപ്പം പാചകമേഖലയിലെ ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾക്ക് ഉയർന്ന ഊന്നൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ടെലിവിഷൻ പരിപാടികൾ, പത്രങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയ

സംവാദങ്ങൾ എന്നിവയുൾപ്പെടെ വിവിധ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ ഈ പ്രവണത വ്യാപകമായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു, സമകാലിക സമൂഹങ്ങളിലും സംസ്കാരങ്ങളിലും ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ കേന്ദ്രീകരണത്തിന് അടിവരയിടുന്നു. ഇന്നത്തെ ലോകത്ത് ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന പ്രാധാന്യം ഭക്ഷണ സംസ്കാരത്തിൻ്റെ സമഗ്രമായ വിശകലനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അത്തരമൊരു വിശകലനം ഒരു സമൂഹത്തിൻ്റെ സാംസ്കാരിക സത്തയെയും ആത്മാവിനെയും കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകുന്നു, സാമൂഹിക ഇടപെടലുകളെയും സാംസ്കാരിക പ്രകടനങ്ങളെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്ന അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളും മാനദണ്ഡങ്ങളും അധികാര ഘടനകളും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കേരളത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ പങ്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അതിൻ്റെ പാചകരീതികളെ അറിയിക്കുന്ന ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ സന്ദർഭങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ലെൻസിലൂടെ, കഞ്ഞിയുടെ അഗാധമായ പ്രാധാന്യത്തെയും കേരളത്തിൻ്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൻ്റെ സമ്പന്നമായ പാത്രത്തിൽ അതിൻ്റെ സ്ഥാനത്തെയും നമുക്ക് വിലമതിക്കാം. ഈ ധാരണ അക്കാദമികമായി സമ്പന്നമാക്കുക മാത്രമല്ല, സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിൻ്റെയും സാമൂഹിക ഐക്യത്തിൻ്റെയും നട്ടെല്ലായി രൂപപ്പെടുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന പാചക പാരമ്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രധാനമാണ്.

സാമൂഹിക മൂല്യങ്ങളും മാനദണ്ഡങ്ങളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനും രൂപപ്പെടുത്താനുമുള്ള കഴിവിൽ ഭാഷയ്ക്കും വസ്ത്രധാരണത്തിനും തുല്യമായി ഒരു ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തിൻ്റെ അടിസ്ഥാന വശമാണ് ഭക്ഷണം. എല്ലാ സാംസ്കാരിക ഘടകങ്ങളെയും പോലെ, ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ അളവുകളും മൂല്യവും നിശ്ചലമല്ല; അവ കാലക്രമേണ പരിണമിക്കുന്നു, സാമൂഹിക ഘടനകളിലെ വ്യതിയാനങ്ങൾ, സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക ഇടപെടലുകൾ എന്നിവയെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. സമകാലിക കേരളത്തിൽ, കഞ്ഞി ഒരു പ്രധാന അവശ്യവസ്തുവിൽ നിന്ന് സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൻ്റെയും സാമൂഹിക വ്യാഖ്യാനത്തിൻ്റെയും പ്രതീകമായി മാറിയത് ഈ ചലനാത്മക പരിണാമത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്.

കേരളത്തിലെ ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ സാമൂഹിക അർത്ഥത്തെ പുനർനിർവചിച്ച ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഭക്ഷണത്തിൻ്റെ ആഗോള വിപണിവൽക്കരണം. വിശപ്പിൻ്റെയും പോഷകാഹാരക്കുറവിൻ്റെയും പ്രശ്നങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കേരളത്തിൽ നിലവിലുള്ള ആഖ്യാനം അതിജീവനത്തിൽ നിന്ന് ഉപഭോഗത്തിലേക്ക് മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു കാലത്ത് ഉപജീവനമാർഗമായിരുന്ന ഭക്ഷണം വിപണനം ചെയ്യാവുന്ന ഉൽപ്പന്നമായും സാമൂഹിക സ്വത്വത്തിൻ്റെ അടയാളമായും മാറിയ വിശാലമായ പ്രവണതയുടെ പ്രതീകമാണ് ഈ മാറ്റം. സമ്പന്നമായ ഗ്രാമങ്ങളിലെ വീടുകളിൽ, ഊണും (ഒരു മുഴുവൻ ഭക്ഷണം) കഞ്ഞിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഊണിൻ്റെ പ്രാഥമിക ഘടകമായ ചോറ് കുടുംബത്തിന് വിളമ്പുന്നു, മിച്ചമുള്ള കഞ്ഞിവെള്ളം കന്നുകാലികൾക്ക് നല്കുന്നു. നഗര വരേണ്യ ലോകത്ത് കഞ്ഞി ഇന്ന് ആലങ്കാരികത നേടിയിരിക്കുന്നു. പല ഫാൻസി റെസ്റ്റോറൻ്റുകളും കഞ്ഞിയുടെയും പഴക്കഞ്ഞിയുടെയും വൈവിധ്യങ്ങൾ അമിതമായ നിരക്കിൽ വിളമ്പുന്നു. കഞ്ഞിയുടെ വിവിധ ഇനങ്ങളിൽ മാത്രം വൈദഗ്ധ്യമുള്ള കഫേകൾ ഇന്ന് കൊച്ചിയിൽ തുറന്നിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്രപരമായി, കഞ്ഞി വിതരണം കേരള സമൂഹത്തിൻ്റെ കർക്കശമായ സാമൂഹിക വർഗ്ഗീകരണത്തെയും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു. പണ്ട്, തൊഴിലാളികൾക്ക് പാലക്കുമ്പിളിൽ കഞ്ഞി നൽകിയിരുന്നു, ഇത് അവരുടെ 'താഴ്ന്ന' നിലയെയും അവർക്ക് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന കുറഞ്ഞ വിഭവങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ജാതി വർഗങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ അതിർത്തി നിർണയിക്കുക മാത്രമല്ല, കുടുംബത്തിനുള്ളിലെ ശക്തി ചലനാത്മകതയെ ക്രോഡീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന്, ഒരു കാലത്ത് ഉപയോഗപ്രദമായ വസ്തുവായിരുന്ന പാലക്കുമ്പിൾ, വീണ്ടും സന്ദർഭോചിതമാക്കുകയും വിനോദസഞ്ചാരികളെയും വിദേശികളെയും ആകർഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തരാധുനിക പ്രതീകമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാലക്കുമ്പിളിൽ 'റൈസ് സൂപ്പ്' വിളമ്പുന്നതിലൂടെ, ഒരു ചരിത്രപരമായ ആചാരത്തെ വീണ്ടെടുക്കുകയും പുനർനിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരമ്പരാഗതമായി ഒരു എളിയ ഭക്ഷണമായി വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന കഞ്ഞി, കേരളത്തിൻ്റെ സാമൂഹിക ഘടനകളിലും സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളിലുമുള്ള വ്യതിയാനങ്ങളെ ഗണ്യമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ആരോഗ്യത്തിൻ്റെയും അന്തസ്സിൻ്റെയും പ്രതീകമായി കഞ്ഞി മാറുന്നത് സമകാലിക കേരളത്തിൽ അതിൻ്റെ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പങ്കിനെ കൂടുതൽ ഉദാഹരിക്കുന്നു. വിവിധ ഔഷധ ചേരുവകളാൽ സമ്പുഷ്ടമായ ആരോഗ്യ-കേന്ദ്രീകൃത കഞ്ഞിയായ കർക്കിടകക്കഞ്ഞിയുടെ പുനർ ബ്രാൻഡിംഗും വിപണനവും, ആരോഗ്യത്തിന് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഊന്നലിനെയും ആധുനിക ആരോഗ്യ പ്രവണതകളുമായി പരമ്പരാഗത അറിവിൻ്റെ സമന്വയത്തെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. കഞ്ഞിയെ ഒരു ഫാഷനബിൾ ഹെൽത്ത് ഫുഡാക്കി മാറ്റുന്നത്, അതിൻ്റെ സാംസ്കാരിക

വേരുകൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനൊപ്പം സമകാലിക ഭക്ഷണ പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതിൽ അതിൻ്റെ വഴക്കവും തുടർച്ചയായ പ്രസക്തിയും പ്രകടമാക്കുന്നു.

പ്രാഥമികമായി ഒരു കാർഷിക സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് കൊളോണിയലിസത്തിൻ്റെയും ആധുനികവൽക്കരണത്തിൻ്റെയും സ്വാധീനത്തിൽ കേരളം മാറിയപ്പോൾ, കഞ്ഞി അതിനനുസരിച്ച് പൊരുത്തപ്പെട്ടു. കഞ്ഞിയുടെ ദൈനംദിന ഭക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രാധാന്യത്തിൻ്റെ പ്രതീകമായി മാറുന്നത് കേരളത്തിനുള്ളിലെ വിശാലമായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക മാറ്റങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ആയുർവേദത്തിലെ അതിൻ്റെ പങ്ക്, മതപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ആചാരങ്ങളിൽ അതിൻ്റെ പ്രതീകാത്മക ഉപയോഗം തുടങ്ങിയ പരമ്പരാഗത ആചാരങ്ങളിൽ കഞ്ഞിയുടെ സ്ഥിരോത്സാഹം അതിൻ്റെ ശാശ്വതമായ സാംസ്കാരിക പ്രാധാന്യത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. അതിൻ്റെ തയ്യാറെടുപ്പിലും ഉപഭോഗത്തിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും, ചരിത്രപരമായ തുടർച്ചയും സമകാലിക പ്രസക്തിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കഞ്ഞി കേരളത്തിൻ്റെ പാചക പൈതൃകത്തിൻ്റെ ഒരു സുപ്രധാന ഭാഗമായി തുടരുന്നു.

ഉൽപ്പാദനം മുതൽ ഉപഭോഗം വരെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സ്പെക്ട്രവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഭക്ഷ്യ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക മാനം. ഈ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒരു സമൂഹത്തിൻ്റെ സാംസ്കാരിക ഘടനയിൽ ആഴത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതും അതിൻ്റെ മൂല്യങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, സാമൂഹിക ഘടനകൾ എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭക്ഷണ ശീലങ്ങളിലെ മാറ്റങ്ങൾ പലപ്പോഴും വിശാലമായ സാംസ്കാരിക മാറ്റങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു, ഇത് സാമൂഹിക പരിണാമത്തിനുള്ള ഒരു ബാരോമീറ്ററായി വർത്തിക്കുന്നു. ഒരു അടയാളമെന്ന നിലയിൽ, അടിസ്ഥാന ഭക്ഷ്യവസ്തുവിൽ നിന്ന് സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൻ്റെയും സാമൂഹിക വർഗ്ഗീകരണത്തിൻ്റെയും സങ്കീർണ്ണമായ പ്രതീകമായി കഞ്ഞി അർത്ഥപരമായ മാറ്റത്തിന് വിധേയമായി. ഈ മാറ്റം സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളുടെ ദ്രവ്യതയും മാറുന്ന സാമൂഹിക സന്ദർഭങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാനുള്ള അവയുടെ ശേഷിയും വ്യക്തമാക്കുന്നു.കഞ്ഞിയെ ഒരു സാംസ്കാരിക ഉൽപന്നമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, കേരളീയരുടെ തനതായ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചും അവരുടെ പാചകരീതികളെ രൂപപ്പെടുത്തിയ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും നമുക്ക് വിലപ്പെട്ട ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ലഭിക്കും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

Appadurai, Arjun."How to Make a National Cuisine: Cookbooks in Contemporary India."*Comparative Studies in Society and History*, vol. 30, no. 1, 1988, pp. 3-24.

Barthes, Roland. *Mythologies*. Translated by Annette Lavers, Hill and Wang, 1972.

Foucault, Michel.*The Archaeology of Knowledge*. Translated by A. M. Sheridan Smith, Pantheon Books, 1972.

Kallolickal, Vinod Kumar. *Annavicharam*. Kerala Basha Institute, Thiruvananthapuram, 2018.

Levi-Strauss, Claude.*The Raw and the Cooked: Introduction to a Science of Mythology*. Translated by John and Doreen Weightman, Harper & Row, 1970.

Mintz, Sidney W.*Sweetness and Power: The Place of Sugar in Modern History*. Viking Penguin, 1985.

Nandy, Ashis.*The Intimate Enemy: Loss and Recovery of Self under Colonialism*. Oxford University Press, 1983.

Panikkar, K. N. Colonialism, Culture, and Resistance. Oxford University Press, 2007.

Saussure, Ferdinand de.*Course in General Linguistics*. Edited by Charles Bally and Albert Sechehaye, McGraw-Hill, 1966.

ദേശാന്തരഗമനത്തിന്റെ ഭാഷയും ഭാവവും സി.വി. ശ്രീരാമന്റെ കഥകളിൽ

ഡോ.അനിലതോമസ്
അസിറ്റന്റ് പ്രൊഫസർ മലയാളവിഭാഗം
അൽഫോൻസകോളേജ്, അരുണാപുരം

മനുഷ്യൻ ഒറ്റയ്ക്കും കൂട്ടായും ആദ്യകാലം മുതൽ ജീവസന്ധാരണത്തിനായി നടത്തിയ യാത്രകളിലൂടെയാണ് മനുഷ്യയാനങ്ങളുടെ ചരിത്രമാരംഭിക്കുന്നത് .പ്രവാസം മനുഷ്യന് ഒരു അനുഭവ തലമായി മാറിയത് സ്ഥിരവാസാരംഭത്തിന് ശേഷമാണ്.ഒരാൾ ജനിച്ചു വളർന്ന സാഹചര്യത്തിൽ നിന്ന് താൽക്കാലികമായോ സ്ഥിരമായോ മറ്റൊരു സ്ഥലത്ത് ചെന്ന് ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്ന മനുഷ്യാവസ്ഥയാണ് പ്രവാസം. പൊതുവായ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളും ആചാരവിശ്വാസങ്ങളും ഭാഷാസംസ്കതിയും പങ്കുവയ്ക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം ലോകത്തിന്റെ പല കോണുകളിലേക്കും ചിതറിപ്പോകുന്ന ചരിത്രാനുഭവമാണ് 'പലായനം' അഥവാ 'ഡയസ്പോറ', .ജറുസലേമിൽ നിന്നുള്ള ജൂതജനതയുടെ പലായനത്തെയാണ് ആദ്യകാലത്ത് ഡയസ്പോറ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

ഇതിന്റെ അനുബന്ധമായാണ് പ്രവാസമെന്ന പദം പൊതുമണ് ഡലത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നത് .ലോകമാസകലം ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽതന്നെ ദേശാന്തരഗമനം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സമീപകാലത്താണ് പ്രവാസം എന്ന സംജ്ഞ കൊണ്ട് ദേശാന്തരഗമനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും വ്യവഹരിച്ചു തുടങ്ങിയത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ
പ്രവാസം, പലായനം, അഭയാർഥിത്വം

ബഹവർത്ഥ വ്യാപ്തിയുള്ള വാക്കാണ് പ്രവാസം. വീടുവിട്ടുള്ള പാർപ്പ്, താത്കാലികവിരഹം എന്നൊക്കെ ശബ്ദതാരാവലിയിൽ അർത്ഥം കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രവാസം ഡയസ് പോറ എന്ന ഗ്രീക്ക് പദത്തിന് സമാനമായാണ് പ്രവാസപഠനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഒരു ദേശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരും പൊതുസംസ്കാരം പങ്കുവയ്ക്കുന്നതുമായ ജനത പല കാലങ്ങളിൽ പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ട് ചിതറിപ്പോയി അവിടങ്ങളിൽ അതിജീവിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണിത്. പുറപ്പാട്, കുടിയേറ്റം, അന്താരാഷ്ട്ര ജനപ്രവാഹം, നാട് വിട്ടുള്ള പാർക്കല്,നാടുകടത്തൽ, നാട് ഉപേക്ഷിച്ച് പോകൽ എന്നീ അവസ്ഥകളൊക്കെ ഉൾകൊള്ളുന്ന വാക്കാണ് പ്രവാസം. അതിജീവനത്തിനിടയിൽ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട് നരവംശപരമായ പരിഗണനകൾ ലഭിക്കാതെ പോകുന്ന

മനുഷ്യപ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ സങ്കടഗാഥ പ്രവാസത്തിലുണ്ട്.

രാജ്യത്തിനകത്തു നടക്കുന്ന ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങൾ, യുദ്ധങ്ങൾ, കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനങ്ങൾ, തൊഴിലില്ലായ്മ, ആഗോളവത്ക്കരണം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ പ്രവാസത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. മാത്രമല്ല, ലക്ഷ്യസ്ഥാനം നൽകുന്ന സമാധാന അന്തരീക്ഷം, സുരക്ഷിതവും ആരോഗ്യപ്രദവുമായ സാമൂഹ്യഘടന എന്നിവയും പ്രവാസത്തിന് കാരണമാകുന്നുണ്ട്. കുടിയേറ്റം ,പലായനം, നാടുകടത്തൽ എന്നിവയുടെ ഫലം പ്രവാസമാണ്.അതുകൊണ്ട് പ്രവാസം എന്ന പദം ഇന്ന് അഭയാർത്ഥിത്വം, നാടുകടത്തൽ, പലായനം,കുടിയേറ്റം തുടങ്ങി എല്ലാ സംജ്ഞകളെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു . കൊളോണിയൽ അധികാരവും ദേശ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തോടെയുള്ള അധികാരത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത പ്രയോഗങ്ങളും അതിന്റെ പ്രജകളെ പ്രവാസികളാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സ്വദേശം വിട്ട് അന്യദേശത്തേക്ക് യാത്രയാകുമെന്ന കാരണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവാസത്തെ കുടിയേറ്റം, നാടുകടത്തൽ,പലായനം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്.
ഇവയുടെയെല്ലാം ആത്യന്തിക ഫലം പ്രവാസമാണെങ്കിലും ഇവയെല്ലാം ആന്തരികമായി ഭിന്ന സ്വഭാവം പുലർത്തുന്നവയാണ്. കുടിയേറ്റത്തിൽ പ്രവാസികളാകുന്നവർ ചെന്നെത്തുന്ന നാട്ടിൽ അവരുടേതായ ലോകം കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടിയേറ്റത്തിനും പലായനത്തിനും നാടുകടത്തലിനും പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രീയകാരണങ്ങളാണുള്ളതെങ്കിൽ പ്രവാസ പ്രക്രിയയിൽ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് സാധ്യതയുണ്ട്.എന്നാൽ തങ്ങളുടേതല്ലാത്ത കാരണത്താൽ പലായനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ജനത അനിശ്ചിതമായ സഞ്ചാരമാണ് നടത്തുന്നത്.

നാടുകടത്തപ്പെട്ടവൻ, അഭയാർത്ഥി, അന്യ നാട്ടിൽ പോയി താമസിക്കുന്ന ആൾ, കുടിയേറ്റക്കാരന് എന്നീ പദവികളെല്ലാം പ്രവാസികൾക്ക് ചാർത്തി കൊടുക്കപ്പെടുന്നു.പുതിയ സ്ഥലത്ത് കല, രാഷ്ട്രീയം, വസ്ത്രം ,ഭക്ഷണം, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവയിലെല്ലാം മാറ്റമുള്ളതിനാൽ ഇവര് വ്യക്ത്യധിഷ്ഠിതമായി അനുഭവിക്കുന്ന സംഘർഷത്തിന്റെ തോത് ആഴമേറിയതാണ്.

നാടുകടത്തപ്പെട്ടവരെയും അഭയാർത്ഥികളെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തങ്ങൾ എത്തിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുതിയ രാജ്യം സമ്മാനിക്കുന്ന സംസ്കാരിക നടുക്കത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുകയെന്നത് തീക്ഷ്ണമായ വൈകാരിക പ്രശ്നമാണ്. നാട്ടില് നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ടതോടെ ദുരിത ജീവിതമാണ് അവർക്ക് കൈവരുന്നത്. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾ മാറ്റിവയ്ക്കുകയും പുതിയ രാജ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടെ ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ

അഭയാർത്ഥികളായി മാറി .രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് മാത്രം അഭയാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം രണ്ടു കോടിയായിരുന്നു. നാസി ഭരണകാലത്ത് ജർമനിയിലെ ജൂതർക്ക് നേരിട്ട പീഡനങ്ങളും തുടർന്ന് അവർ അന്യ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് പലായനം ചെയ്യേണ്ടി വന്നതും പിന്നിട്ട നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രമാണ്. ഇന്നും വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അതിർത്തി പ്രശ്നങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും കാരണം നിരവധി സമൂഹങ്ങൾ പലായനം ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നു. അതുവഴി ലക്ഷക്കണക്കിന് ജനങ്ങൾ അഭയാർത്ഥികളായി മാറുന്നു. അധികാരത്തിന് കീഴടങ്ങി സ്വന്തമായുള്ള എല്ലാത്തിലും നിന്നുള്ള വിച്ഛേദനമാണ് എല്ലാകാലത്തും അഭയാർത്ഥികൾ അനുഭവിക്കുന്നത്.കുടിയേറ്റവും നാടുകടത്തലും പലായനവും എല്ലാം ഒരുതരത്തിൽ അഭയാർത്ഥിത്വം തന്നെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത് .ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലും പെടാൻ ആവാതെ ജന്മ രാജ്യത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളിൽ കഴിയുന്ന അഭയാർത്ഥികളാണ് കുടിയേറ്റക്കാരിൽ കൂടുതൽ ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നവർ.

ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൊളോണിയലിസത്തിനു ശേഷമുള്ള ചരിത്രം കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രം തന്നെയാണ്. കൊളോണിയലിസത്തിനു ശേഷമുള്ള കുടിയേറ്റങ്ങൾ പ്രധാനമായി രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളിലായി നടന്ന അഭയാർത്ഥി പ്രവാഹങ്ങളാണ്. ആദ്യത്തേത് ഇന്ത്യ പാകിസ്ഥാൻ വിഭജനത്തെ തുടർന്ന് ഉണ്ടായതാണ്. രണ്ടാമത്തെ അഭയാർത്ഥി പ്രവാഹം 1970ല് കിഴക്കൻ ബംഗാളിൽ ഉണ്ടായതാണ്.ദേശബോധ നിർമ്മിതിയുടെയും സ്വതന്ത്ര സ്വത്വബോധങ്ങളുടെയും പരിസരമായ ആധുനികതയുടെ സന്ദർഭത്തിൽ അഭയാർത്ഥിത്വവും പ്രവാസവുമൊക്കെ ഒരു ദാർശനിക പ്രശ്നമായി മാറുന്നു. അതായത് ആധുനിക സാഹിത്യം പ്രവാസത്തെ അല്ലെങ്കിൽ അഭയാർത്ഥിത്വത്തെ പ്രധാന വിഷയമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളുടെ സവിശേഷമായ ആവിഷ്കാരത്തിലൂടെ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ തന്റേതായ ഒരിടം നേടിയെടുത്ത എഴുത്തുകാരനാണ് സി.വി. ശ്രീരാമൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിലെ ഉചിതപദങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ഊന്നലുകളും ആവർത്തനവും കൊണ്ട് നേടിയെടുക്കുന്ന വാക്യ രചനാ വിശേഷത്താൽ കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും സന്ദർഭങ്ങളുടെയും വൈചാരിക-വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങളെ അനുവാചകനിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതൊരു വ്യത്യസ്തമായ കഥാനുഭവവുമായി പരിണമിക്കുന്നു.ഓർമ്മകളുടെ അടരുകളും മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും ചലിക്കുന്ന കാലാനുഭവവും ഉള്ള ബാഹ്യഘടന ശ്രീരാമന്റെ കഥകളുടെ മുഖമുദ്രയും ഘടനാപരവുമായ സവിശേഷതയുമാണ്'.മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ആന്തര വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും അതിലെ വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മമായി

ആലേഖനം ചെയ്യുന്നവയാണ് ശ്രീരാമന്റെ കഥകൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ ഒരേസമയം സമൂഹത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെയും ചക്രവാളങ്ങളെ തൊട്ടു നിൽക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട് ചവിട്ടി നിൽക്കുന്ന മണ്ണ് നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ, ജീവിതം കയ്യിൽ നിന്ന് വഴുതി പോകാതിരിക്കാൻ കഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ ധർമ്മ സങ്കടങ്ങളുടെയും അതിജീവനത്തിന്റെയും കഥകളാണ് ശ്രീരാമന്റെ കഥാപ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്നത്.

ആൻഡമാൻ - നിക്കോബാർ ദ്വീപസമൂഹത്തിലെ കോളനൈസേഷൻ ഓഫീസറായി കുറെക്കാലം സേവനമനുഷ്ഠിച്ച സി.വി. ശ്രീരാമന്റെ കഥാലോകത്തിൽ നല്ലൊരുഭാഗം പ്രസ്തുത പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആഖ്യാനം നിർവഹിക്കപ്പെട്ടവയാണ്.
ചരിത്രത്തിന്റെ ക്രൂരത നിരാധാരരാക്കി തീർത്ത മനുഷ്യ ജീവിതങ്ങളാണ് അവയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

മണ്ണും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യരുടെ കഥയാണ് അവയിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്. ബംഗാൾ വിഭജനാനന്തരമുള്ള അഭയാർത്ഥിത്വവും ഖിലാഫത്ത് സമരത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഉണ്ടായ നാടുകടത്തലും പ്രമേയമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള രചനകൾ ആൻഡമാൻ നിക്കോബാർ ദ്വീപുകളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ മുറിവുകളെ സ്വയം ഉണക്കിയെടുത്ത് പ്രതികൂല അവസ്ഥകളോട് പടവെട്ടി ജീവിക്കുന്ന കുറെ പച്ച മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ തികഞ്ഞ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെയും അവ അർഹിക്കുന്ന തീവ്രതയോടെയും ആവിഷ്കരിക്കുവാന് സി.വി. ശ്രീരാമന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.'വാസ്തുഹാര',വെളുത്ത പക്ഷിയെ കാത്ത്' 'ഒട്ടുചെടി' എന്നീ കഥകൾ അതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

അഭയാർത്ഥിജീവിതം പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ അരക്ഷിതാവസ്ഥകളും അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന കഥയാണ് 'വാസ്തുഹാര'.1947-ലെ ഇന്ത്യാ വിഭജനത്തെ തുടർന്നുള്ള ചരിത്ര പശ്ചാത്തലം ആണ് 'വാസ്തുഹാര'യിലെ ഇതിവൃത്ത പരിസരം. ഇന്ത്യാ വിഭജനത്തിൽ ബംഗാൾ, പടിഞ്ഞാറൻ ബംഗാൾ എന്നും കിഴക്കൻ ബംഗാളെന്നും വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. കിഴക്കൻ ബംഗാൾ പെട്ടെന്ന് വിദേശരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി തീർന്നു. തുടർന്ന് നടന്ന മതലഹളയിൽ ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഹിന്ദുക്കളായ ബംഗാളികൾ കിഴക്കൻ ബംഗാളിൽ ഉള്ള അവരുടെ വീടും തറവാടും ഉപേക്ഷിച്ച് പടിഞ്ഞാറൻ ബംഗാളിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തു. അവിടം ലക്ഷക്കണക്കിന് അഭയാർത്ഥികളെ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു .അഭയാർത്ഥികളെ പല ക്യാമ്പുകളിലും മാറ്റി പാർപ്പിച്ചു.പല കാരണങ്ങളാൽ ആയിരങ്ങൾ മൃതിയടഞ്ഞു.ഇവർ അഭയാർത്ഥികൾ എന്നതിനേക്കാൾ ബാസ്തുഹാരകളാണ് (വസ്തു അപഹരിക്കപ്പെട്ടവർ). തലമുറകളായി സ്വന്തമായിരുന്ന വീടും നാടുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് പ്രാണ വേദനയോടെ

മറുനാട്ടിലേക്ക് ഓടിപ്പോയവർ. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഇന്ത്യയിൽ പരക്കെ അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന ദാരിദ്ര്യവും ക്ലേശങ്ങളും ഈ ജനസമൂഹങ്ങളെ പുതിയ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ആൻഡമാനിലേക്കുള്ള അഭയാർത്ഥി പ്രവാഹമുണ്ടായി.ഈ ഒരു ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അഭയാർത്ഥികളായി മാറിയ ആരതി പണിക്കരുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും കഥ പറയുകയാണ് സി.വി. ശ്രീരാമൻ.

ബംഗാളിൽ നിന്ന് ആൻഡമാനിലേക്ക് അഭയാർത്ഥികളെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്ത് അയക്കുന്ന വേണുവിന്റെ അടുത്തേക്ക്, തന്നെയും റഫ്യൂജിയായി പരിഗണിക്കണമെന്ന ആവശ്യവുമായി ആരതി പണിക്കർ എത്തുന്നു.അഭയാർത്ഥികളായി കൃഷിക്കാരെ മാത്രമേ ദ്വീപിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകു എന്നതിനാൽ ആരതിയുടെ ആവശ്യം നിരാകരിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് ആരതിയുടെ മാത്രം വിധിയല്ല, ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെട്ട, ദുരന്തങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ആയിരക്കണക്കിന് വാസ്തഹാരകളുടെ ദുരന്തമാണ്.വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് ആദ്യമായി കേരളത്തിലെത്തിയ കുഞ്ഞുണ്ണിപ്പണിക്കരെയും ആരതിയെയും ബന്ധുജനങ്ങൾ ആട്ടിയോടിച്ചു. തിരികെ ജന്മസ്ഥലമായ ഡാക്കയിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെയുള്ളതെല്ലാം പ്രളയത്തിൽ ഒലിച്ചുപോയിരുന്നു.പൂർണ്ണമായും വാസ്തുഹരേരായി മാറിയ ആരതിയും കുഞ്ഞുണ്ണിപ്പണിക്കരും കൽക്കട്ടയിൽ എത്തി.റാണാഘട്ടിലെ ഒരു റെഫ്യൂജി ക്യാമ്പിൽ വച്ച് കുഞ്ഞുണ്ണിപ്പണിക്കർ കോളറ പിടിപെട്ട് മരണമടഞ്ഞു.പ്രവാസത്തിന്റെ തീവ്രമായ അനുഭവങ്ങൾ കുഞ്ഞുണ്ണിയുടെ മരണശേഷം ആരതിയും ചെറിയ കുഞ്ഞുങ്ങളായ മക്കളും അനുഭവിച്ചു.അവർ ഇന്നും സ്വന്തമായി ഒന്നുമില്ലാത്ത അഭയാർത്ഥികളാണ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ മക്കൾ പോലും അവരിൽ നിന്ന് അപഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ച മകൾ ജയിലിൽ അടക്കപ്പെടുന്നു .മകൻ ഒളിവിലും. എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും അവർ വാസ്തുഹരേരായി മാറുന്നു. കഥയുടെ പേരിൽ തന്നെ പ്രമേയത്തെ ഉള്ളടക്കം ചെയ്ത് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രത്യേകിച്ചും ആരതി പണിക്കരുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുചെന്ന് അതിനെ വിശദീകരിക്കുകയാണ് കഥാകൃത്ത്. ഒരു റഫ്യൂജിയായി ആൻഡമാനിലേക്ക് പോകാൻ അവസരം ചോദിച്ചുവരുന്ന ഒരു സാധാരണ ബംഗാളിസ്ത്രീയിൽ നിന്നും ഒരു നാടിന്റെ, ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ആരതി പണിക്കർ മാറുന്ന കാഴ്ചയാണ് 'വാസ്തുഹാര'യിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്.അങ്ങനെ അഭയാർത്ഥിത്വം വരുത്തിയ തീവ്രവും ദയനീയവും ഹൃദയഭേദകവുമായ അനുഭവങ്ങളെ ശക്തമായ, വികാര രഹിതമായ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് എഴുത്തുകാരൻ.

പലവിധത്തിലുള്ള വായനകൾക്ക് സാധ്യതയുള്ള കഥയാണ് 'വാസ്തുഹാരാ'. ആരതി പണിക്കരുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ദുരന്തത്തെ മനുഷ്യന്റെ സാർവലൗകിക ഭാവത്തിലേക്ക് ഉയർത്താൻ ശ്രീരാമന് സാധിച്ചു . അനാദികാലം മുതൽ മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്ന അഭയാർത്ഥിത്വത്തെ ഇരകളുടെ പക്ഷത്ത് നിന്ന് ആവിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ കഥയില്.ലളിതമെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന എന്നാൽ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിത ഭാവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പല അടരുകളിലൂടെയാണ് 'വാസ്തുഹാര'യുടെ ആഖ്യാനരീതി. തങ്ങള്ക്കുള്ളതെല്ലാം അപഹരിക്കപ്പെട്ട് സാമ്രാജ്യത്വത്തിനും അധികാരത്തിനും മുമ്പിൽ ബലിയാടുകളായി മാറിയ ജനതയുടെ അതിജീവനത്തിന്റെ ആഖ്യാനം, അഭയാർത്ഥികളായ ആരതി പണിക്കരുടെയും കുടുംബത്തിന്റെ ജീവിതാഖ്യാനം, അഭയാർത്ഥികളെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്ന റഫ്യൂജി ഓഫീസറുടെ അനുഭവങ്ങളുടെ ആഖ്യാനം, മനുഷ്യ ദുരന്തത്തോടു നിസ്സംഗമായി പ്രതികരിക്കുന്ന അധികാര വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഖ്യാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവിധ ആഖ്യാനങ്ങളെ വേണുവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ആരതി പണിക്കരുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ചരടിലാണ് മറ്റു നിരവധി ഉപകഥകൾ ചേർത്ത് കെട്ടിയിരിക്കുന്നത് .ഇതിനായി വേണുവിന്റെ യാത്രകളെയും ഓർമ്മകളെയും അറിവുകളെയും കാഴ്ചകളെയും ആഖ്യാനത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ചരിത്രത്തിന്റെയുംരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെയും തലങ്ങൾ വലിയൊരു വിസ്തൃതി തന്നെയാണ് കഥയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ആരതി പണിക്കരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും വികസിച്ച് ഈ കഥ എക്കാലത്തെയും മനുഷ്യന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ആഖ്യാനമായി മാറുന്നു. 'വാസ്തുഹാര'യ്ക്ക് ഐതിഹാസികമായ ആഖ്യാന രൂപം നൽകുന്നതിലൂടെയാണ് ഇത്തരം സാർവലൗകിക ഭാവം നൽകാൻ ശ്രീരാമന് കഴിയുന്നത്.

ഭരണകൂടങ്ങൾ അഭയാർത്ഥികളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കാഴ്ച മനുഷ്യ ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം. അധികാരികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഭയാർത്ഥികളുടെ ദുരിതവും നിസ്സഹായതയും പലപ്പോഴും വിലകുറഞ്ഞ തമാശകൾ മാത്രമാണ്. അഭയാർത്ഥികളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയം 'വാസ്തുഹാര'യിൽ സി .വി. ശ്രീരാമൻ നേരിട്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയമല്ല.എന്നാൽ ചരിത്രം അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ വിങ്ങലുകൾ കഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഭാവം തന്നെയാണ്. അതോടൊപ്പം അഭയാർത്ഥി ജീവിതത്തിന്റെ യാതനകളെ ആരതി പണിക്കരുടെ ജീവിതത്തെ മുൻനിർത്തി അവതരിപ്പിക്കുകയും ആ അവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണക്കാരായവരുടെ നേർക്ക് നിശബ്ദമെങ്കിലും നിശിതമായ വിമർശനം

കഥാകൃത്ത് ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അഭയാർത്ഥികൾക്ക് നേരെ ഭരണകൂടവും അധികാരി വർഗ്ഗവും പുലർത്തുന്ന നിസ്സംഗതയെ അല്പനേരം മാത്രം കടന്നുവരുന്ന ഒരു കഥാപാത്രത്തിലൂടെയാണ് ശ്രീരാമന് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.അഭയാർത്ഥികളെ കയറ്റിയ കപ്പൽ കൊൽക്കത്ത തുറമുഖം വിടുവാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്നു. മെഡിക്കൽ പരിശോധന നടക്കുന്നതിനിടയിൽ റെഫ്യൂജികളും കപ്പൽ ജീവനക്കാരും തമ്മിൽ വഴക്ക് നടക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. കപ്പലിൽ കയറിയ യാത്രക്കാർ തമ്മിലും കലഹം ആരംഭിച്ചതോടെ വേണു വിഹ്വലനാകുന്നു. അവരെ ഒരു വിധം സമാധാനപ്പെടുത്തിയശേഷം മേലുദ്യോഗസ്ഥന്റെ അരികിലെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ തമിഴ് വാരികയായ ആനന്ദവികടനും വായിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് വേണു കാണുന്നത്. "ഐ സോ സം റഫ്യൂജി ബ്ലൈട്ടേറ്റ് ലർക്കിങ് എറൌണ്ട് മൈ കേബിൻ ഇങ്കെ ആരേയും അണപ്പാത്.... യൂ മേനേജ്".(1)ഓഫീസറുടെ ഭാര്യയ്ക്കാവട്ടെ ഈ വർഗ്ഗത്തെ ഭയമാണത്രെ. വേണു ഒന്നും മിണ്ടാതെ തിരിഞ്ഞുപോയി. ഓഫീസർ വീണ്ടും ആനന്ദവികടൻ വായിക്കാൻ ആരംഭിച്ചിരുന്നു .ഇത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ ഇത്രമാത്രം നിസ്സംഗത്വം പുലർത്താൻ ഒരാള്ക്ക് എങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു എന്ന് വേണു വിചാരിക്കുന്നു."നൊ വണ്ടർ, ഹിസ് നേം ഈസ് റെക്കമെൻഡഡ് ഫോർ ഓൾ ഇന്ത്യാ സർവ്വീസ് ...."(2)അയാൾ ഓർത്തു.പൊള്ളിക്കുന്ന ഈ പരിഹാസം ഭരണകൂടത്തിന്റെ കുറ്റകരമായ നിസ്സംഗതയ്ക്കു നേരേയുള്ള ചാട്ടവാറായി മാറുന്നു. ചരിത്രത്തിലെ വലിയ ദുരന്തങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ അതിന് ഇരയാകാത്തവർ, പ്രത്യേകിച്ചും അധികാരികൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന നിസ്സംഗതയുടെ ആഴം ശരിക്കു ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തന്നെയാണ് ഈയൊരു കഥാപാത്രത്തെ സി.വി. ശ്രീരാമൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്."എല്ലാം ഇട്ടെറിഞ്ഞ് കൽക്കത്തയിലെ റഫ്യൂജികേമ്പുകളിലും ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലും മദ്ധ്യപ്രദേശിലും മറ്റനേകം അഭയാർത്ഥി കേമ്പുകളിലും അടിഞ്ഞുടഞ്ഞ് അവസാനം പ്രപഞ്ചാരംഭം തൊട്ട് ഇന്നുവരെ ആ മനുഷ്യപ്പാർപ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത കിഴക്കൻ ദ്വീപുകളിൽ ജീവിതത്തിലെ അവശേഷിച്ച ഭാഗം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്ന"(3) ഒരുകൂട്ടം മനുഷ്യര്. "വസ്തുഹരേർ മറ്റൊരു യുഗം ആരംഭിക്കുന്നു"(4) ഗംഗയിലെ വേലിയിറക്കത്തില് കപ്പലിനു വേഗത വർദ്ധിക്കുന്നു .ഓളങ്ങൾക്കൊപ്പം ചാഞ്ചാടുന്ന കപ്പലിലെ അഭയാർത്ഥികളുടെ കണ്ണുകളിലും പ്രതീക്ഷയുടെ വെളിച്ചം നിറയുന്നു. അഭയാർത്ഥികളായ സ്ത്രീകൾ കിഴക്കൻദ്വീപിൽ തങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്ന പുതുജീവിതത്തെ വായ്ക്കരവയിട്ട് (ഒലിദ്ധ്വനി) സ്വീകരിക്കുന്നതായി കഥാകൃത്ത് പറയുന്നുണ്ട്. പ്രതീക്ഷയുടെ തുരുത്തുകൾ തേടി ഭാവിയിലേക്കുള്ള പ്രയാണം. വാഗ്ദത്തഭൂമി തേടിയുള്ള

മനുഷ്യന്റെ അനാദിയായ പ്രയാണത്തിലേക്ക് ഈ അഭയാർത്ഥിപ്രവാഹവും കണ്ണി ചേർക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ കഥയിലെ കാലം ഭാവിയുടെ തുറസ്സിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നു. അഭയാർത്ഥിത്വം കൊണ്ട് മുറിവേൽക്കപ്പെടുമ്പോഴും പ്രതീക്ഷയുടെ തുരുത്തുകൾ തേടി വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്ക് പ്രയാണം നടത്തുന്ന മനുഷ്യപ്രതീക്ഷയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിനാണ് കഥ അവസാനിയ്ക്കുന്നത്.

വിഭജനവും കലാപവും ഒന്നുചേർന്ന് സ്വത്തും സ്വത്വവും നഷ്ടമാക്കിയ അഭയാർത്ഥികളുടെ ദയനീയജീവിതത്തെ പ്രമേയമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തെയും രാഷ്ട്രീയകാപട്യത്തെയും ആന്തരിക മായൊരു വിചാരണയ്ക്ക് പര്യാപ്തമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആഖ്യാനഘടനയാണ് 'വാസ് തുഹാര'യ്ക്കുള്ളത്.എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള വിഭജനങ്ങളും കലാപങ്ങളും മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തീരാദുരിതങ്ങളും മുറിവുകളും വൈകാരിക തീവ്രതയോടെ അനുവാചകരിലേക്ക് എത്തിക്കുന്ന കഥയിലെ പ്രധാന കഥാതന്തുവാണ് വസ്തുക്കൾ അപഹരിക്കപ്പെട്ട് നിരാലംബരായിത്തീർന്ന അഭയാർത്ഥികളുടെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളെങ്കിലും അത് വളരെ സംക്ഷേപിച്ചാണ് കഥയിൽ ആവിഷ് കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അനാവശ്യവിവരണങ്ങളുടെ നിരാസത്തിലൂടെയും ലഘുവാക്യങ്ങളെ മാത്രം പിന്തുടരുന്ന രചനാ ശൈലിയുടെ ലംഘനത്തിലൂടെയും ഇവയെ കൂടുതൽ മിഴിവാർന്ന രീതിയിൽ ആഖ്യാനത്തിൽ ഉൾച്ചേർക്കാൻ ശ്രീരാമന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നിര്ബന്ധിത പ്രവാസം

അസാധാരണമായ മനുഷ്യജീവിതാവസ്ഥകളെയും അതിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെയും അഗാധമായ മനുഷ്യഹൃദയജ്ഞാനത്തിന്റെയും ജീവിതാനുഭവത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ കാലദേശപശ്ചാത്തലങ്ങളിൽനിന്നുകൊ ണ്ട് കഥാനുഭവം നൽകിയ എഴുത്തുകാരനാണ് സി.വി. ശ്രീരാമൻ.അഭയാർത്ഥി പ്രവാഹം, അധിനിവേശങ്ങൾ, കീഴടക്കലുകൾ എന്നിവ പ്രമേയങ്ങളായി കടന്നുവരുന്ന കഥയാണ് 'വെളുത്ത പക്ഷിയെ കാത്ത് '. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയാണ് ഈ കഥയുടെ പശ്ചാത്തലം.യുദ്ധങ്ങളുടെയും പലായനങ്ങളുടെയും ദുരന്തങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ ചരിത്രങ്ങളിലൊന്നും രേഖപ്പെടുത്താത്ത സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ അസാധാരണ ജീവിതങ്ങളാണ് ഈ കഥയിൽ ആവിഷ് കരിക്കപ്പെടുന്നത്.

ധീരാദീദി എന്ന എൺപത്തി രണ്ടു വയസ്സുകാരിയായ സ്ത്രീയുടെ ബോധധാര കണക്കെ ഇതൾ വിരിയുന്ന ഓർമ്മകളിലാണ് 'വെളുത്ത പക്ഷിയെ കാത്ത് ' എന്ന കഥ ചുരുൾ നിവരുന്നത്. ആ ഓർമ്മകളിൽ നിറയെ വിഭജനത്തിന്റെ, യുദ്ധത്തിന്റെ, അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ,

പലായനത്തിന്റെ, ജയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഒക്കെ അനുഭവങ്ങളാണ് നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. ഒരേസമയം അനുഭവിക്കുകയും സാക്ഷി ആവുകയും ചെയ്തതിന്റെ ചരിത്രമാണ് അത്.ഖിലാഫത്ത് സമരാനുബന്ധമായുള്ള നാടുകടത്തലും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ട് ദ്വീപിൽ നടന്ന ജപ്പാൻ അധിനിവേശവുമൊക്കെ ചരിത്രഖണ്ഡങ്ങളും കാലസൂചകങ്ങളുമായി കഥയുടെ ആഖ്യാനഘടനയിൽ വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഗോത്രപ്പകയുടെ പേരിൽ രണ്ടുപേരുടെ കൊലയാളിയായി ജയിലിൽ എത്തി ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തന്റേതു മാത്രമായ ജീവിതരീതി കൊണ്ടും പ്രതിരോധം കൊണ്ടും ജയിൽവാർഡനായി മാറിയ സംഭവബഹുലമായ സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവാഖ്യാനമാണ് ഈ കഥയിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്.ധീരാദീദിയുടെ ജീവിതത്തിൽ വലിയൊരു മാറ്റം കൊണ്ടുവരുന്നത് യുദ്ധമാണ്. ജപ്പാൻകാർ ദ്വീപു കീഴടക്കി.പുതിയ ജയിൽ സൂപ്രണ്ട് ഊച്ചിഡ ധീരാദീദിയെ വെപ്പാട്ടി ആക്കി . പിന്നീട് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ജപ്പാൻകാരെ കീഴടക്കി ദ്വീപ് പിടിച്ചെടുത്തു. ജപ്പാൻകാരുടെ ക്രൂരതയ്ക്ക് വിധേയയായ സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ അവൾക്കും മോചനം കിട്ടിയെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ പക മാറിയില്ല. ശത്രുവിന്റെ കുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു വളർത്തിയ സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ ധീരാദീദി ഒറ്റപ്പെട്ടു. കച്ചവടക്കാർ പണം കൊടുത്താൽ പോലും ആഹാരസാധനങ്ങൾ നൽകാതെയായി .അർധരാത്രി കുഞ്ഞിനെയും ചുമലിലിൽ ഇട്ട് ചക്കരക്കിഴങ്ങ് മാന്തി കഴിച്ചാണ് അക്കാലം അവർ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്.ധീരാദീദിയെപ്പോലെ ജാപ്പനീസ് രക്തമുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ജന്മമേകിയ മമ്മാലയെ പോലെയുള്ളവർ മാത്രം അവൾക്ക് ആശ്വാസമാകുന്നു. മമ്മാലയുടെ മകനോടൊപ്പം ആഴക്കടലിൽ ചിപ്പി ശേഖരിക്കുന്ന ജോലി ഏർപ്പെട്ട ധീരാ ദിദിയുടെ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ള മകൻ ആ ജോലിയിലൂടെ പണം സമ്പാദിച്ച് അമ്മയ്ക്ക് അൽപകാലം ആശ്വാസമേകി.ചിപ്പിക്ക് വേണ്ടി ആഴക്കടലിൽ മുങ്ങിയ അവരുടെ അരയിലെ തോണിയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്ന കയർ മറ്റുള്ളവർ മുറിച്ചു കളഞ്ഞു.അങ്ങനെ വംശവൈരത്തിന്റെ ഇരയായി ധീരാദിദിയുടെയും മമ്മാലെയുടെയും മക്കൾ മറഞ്ഞു പോയി. അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ വേദനകൾ ഇത്രയേറെ രൂക്ഷമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു കഥ സി.വി ശ്രീ രാമന്റെ കഥാലോകത്തില്ല എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന വംശശുദ്ധിക്ക് വേണ്ടിയും സ്ത്രീയെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള തന്റെ നിലനിൽപ്പിനു വേണ്ടിയും ധീരദീദി എന്ന സ്ത്രീയുടെ പോരാട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണ് ഈ കഥ

അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സ്ത്രീ സഹജമായ സഹനത്തിന്, പോരാട്ടത്തിന് ,ഉള്ളിൽ ഊറി നിൽക്കുന്ന വേദനയ്ക്ക് നിത്യ വർത്തമാനസ്വരം നൽകുവാൻ കഥാകൃത്തിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളിൽ ആൻഡമാൻ നിക്കോബാർ ദ്വീപുകളിലെ തടവറകളിലും കൊലക്കയറുകളിലുമെല്ലാം ബലിയാടുകളായ ഒട്ടനവധി പേരുടെ ആന്തരികലോകങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വാതിലാണ് ഈ കഥ തുറന്നിടുന്നത്.

പുനരധിവാസവും പുതുജീവിതവും

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്ക് ശേഷം നടന്ന ഇന്ത്യാവിഭജനം ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിലെ കറുത്ത അധ്യായമാണ്. പതിനായിരക്കണക്കിനു ആളുകൾ ഭവനരഹിതരും അഭയാർത്ഥികളുമായി. ബംഗ്ലാദേശ് അഭയാർത്ഥികളെ ആന്ഡമാൻ ദ്വീപിലേക്ക് പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്ന വകുപ്പിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന സി.വി. ശ്രീരാമൻ അക്കാലത്തെ തീവ്രമായ അനുഭവങ്ങളെ കഥകളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രാംശം നിറഞ്ഞ ആ കഥകളിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ് 'ഒട്ടുചെടി'. കൃത്രിമ സങ്കേതങ്ങളുടെയോ മറ്റു വെച്ചു കെട്ടുകളുടെയോ സഹായം കൂടാതെ അനിയന്ത്രിതവും നിർവ്വചനാതീതവുമായ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണതകൊണ്ടുമാത്രം മനോഹരവും ഹൃദയാവർജ്ജകവുമായിരിക്കുന്ന ആഖ്യാനങ്ങളിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു കഥയാണിത്. മാനുഷികതയും പ്രായോഗികതയും ചേർത്ത് വെച്ച് ഒട്ടിച്ചെടുത്ത മനുഷ്യബന്ധത്തിന്റെ കഥയാണ് ഈ രചന.

ബംഗാൾ വിഭജനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കൽക്കത്തയിലെ ഇച്ഛാമതി നദീതീരത്തുനിന്ന് അഭയാർത്ഥികളെ ആൻഡമാനിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിക്കുക എന്ന ഉത്തരവാദിത്വം നിർവഹിച്ചിരുന്ന ആൻഡമാൻ നിക്കോബാർ ദ്വീപ് സമൂഹത്തിലെ പഴയ ലാൻഡ് കോളനൈസേഷൻ അസിസ്റ്റൻ്റ് ഓഫീസറുടെ വീക്ഷണത്തിലാണ് കഥാഖ്യാനം നടത്തുന്നത്. താൻ പണ്ടു പതിച്ചുനൽകിയ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഇന്നത്തെ ജീവിതം എങ്ങനെയെന്നറിയാൻ അദ്ദേഹം ആ സ്ഥലങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയാണ്. "ഇരുപത്തിരണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഈ ദ്വീപസമൂഹത്തിൽ ഒരന്യനായി എല്ലാം അകലെ നിന്നു കാണാൻ മാത്രം എത്തിയിരിക്കുന്നു. യാത്ര ചെയ്യുന്നു. മിഴികൾ മലർക്കെ തുറന്നിരുന്നു കൊണ്ട് നിദ്രാടനം നടത്തുന്നു"(5)എന്നാണ് ഈ യാത്രയെ അദ്ദേഹം തന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. 'ഒരന്യനായി എല്ലാം അകലെ നിന്നു കാണുവാൻ മാത്രം' എന്ന നിർമ്മമതാബോധമാണ് ആഖ്യാതാവിന്. ഇത് ശ്രീരാമന്റെ കഥകളിൽ പൊതുവേ കാണപ്പെടുന്ന ഭാവമാണ്. ചരിത്രത്തെ നിഷ്പക്ഷമായും നിർമ്മമമായും ആഖ്യാനം ചെയ്യുക എന്ന നിലപാടാണ് പൊതുവേ സി.വി.ശ്രീരാമന്റെ കഥകളിൽ കാണുന്നത്. ബോധപൂർവമായ ആഖ്യാനം എന്ന

നിലയിലല്ലാതെ ഇച്ഛാതീതമായി സംഭവിച്ചതിനെ ഐതിഹാസികമായ നിർമമതയോടെ താൻ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നു എന്നതാണ് കഥാകൃത്തിന്റെ നിലപാട്. "ഓർമ്മകൾ ഒഴുക്കുവെള്ളത്തിലെന്നോണം ഇച്ഛയ്ക്കതീതമായി കൈവിട്ടു പോവുക "(6) എന്ന് ഈ കഥയിൽത്തന്നെ മറ്റൊരിടത്ത് ശ്രീരാമൻ പറയുന്നത് ഈ അർത്ഥത്തിലാണ്.

'ഇരുപത്തിരണ്ട് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം എത്തിച്ചേർന്ന ദ്വീപസമൂഹം' എന്ന പരാമർശത്തിലൂടെ സ്ഥലകാലങ്ങളെ ഒട്ടിച്ചു ചേർത്തുകൊണ്ടാണ് 'ഒട്ടുചെടി' എന്ന കഥ പുരോഗമിക്കുന്നത്. മുഴുവൻ ഒറ്റയടിപ്പാതകൾ നിറഞ്ഞ പഴയ ദ്വീപിനെ ആഖ്യാതാവ് ഓർമ്മകളിൽ നിന്നും വർത്തമാനകാലത്തേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. ഇന്ന് അവിടെ ടാർറോഡുകൾ വന്നിരിക്കുന്നു. സ്ഥലകാലങ്ങൾ മാറിയിരിക്കുന്നു. നിത്യപരിണാമിയായ ജീവിതം സ്ഥലകാലങ്ങളോടൊപ്പം മാറിമറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കഥയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബിശ്വേശ്വർ ഗരാമിയുടെയുംമൈഥിലി പരമാണിക്കിന്റെയും ജീവിതത്തിലുണ്ടായ പരിണാമത്തെ സ്വാഭാവികതയോടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുകയാണ് പരിണമിച്ച സ്ഥലകാലചിത്രീകരണത്തിലൂടെ കഥാകൃത്ത് ചെയ്യുന്നത്. അവിടെ നിന്നും കൃത്യമായ സ്ഥലപശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് കഥാഖ്യാനം പ്രവേശിക്കുന്നു.പഴയ ഈസ്റ്റ് പാകിസ്ഥാനും വെസ്റ്റ് ബംഗാളിന്റെ അതിർത്തി പ്രദേശങ്ങളും അഭയാർത്ഥി ക്യാമ്പുകളുമൊക്കെ ഓർമ്മകളിലൂടെ ആഖ്യാനത്തിൽ ഇടം പിടിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ കഥയുടെ സ്ഥലികതയിൽ കുടിയേറ്റവും അഭയാർത്ഥിത്വവും നിർബന്ധിത പ്രവാസവുമൊക്കെ സവിശേഷമായ ഒരു ഇടപെടൽ നടത്തുന്നുണ്ട്.ഈ സ്ഥലചിത്രീകരണം വളരെ സ്വാഭാവികമായി കഥാപരിസരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയാണ്. ഓർമ്മകളിൽ തെളിയുന്ന ഈ സ്ഥലികതയിൽ നിന്നും ആഖ്യാനം സ്വാഭാവികമായി കഥാപാത്രചിത്രീകരണത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു.

'ഒട്ടുചെടി' എന്ന കഥയിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളാണ് ഇന്ത്യാവിഭജനത്തിലൂടെ അഭയാർത്ഥികളായി മാറിയ മൈഥിലി പരമാണിക്കും ബിശ്വേശ്വർ ഗരാമിയും.അഭയാർത്ഥി ക്യാമ്പുകളില് എത്തിപ്പെട്ടവരുടെ ഒരു സ്വപ്നമാണ് ആൻഡമാൻ ദ്വീപുകളിലെവിടെയെങ്കിലും ഒരു കുടികിടപ്പും കൃഷി ഭൂമിയും.അതിനുള്ള അപേക്ഷയുമായി തോളിലുറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് റീഹാബിലിറ്റേഷൻ ഓഫീസിൽ വന്നു കയറി കരഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന മൈഥിലി പരമാണികിനെ ആഖ്യാതാവ് ഓർത്തെടുക്കുന്നുണ്ട്. അഭയാർത്ഥികളിൽ കുടുംബമായി

കഴിയുന്നവർക്കേ പുനരധിവാസത്തിന് അർഹതയുള്ളൂ. പുനരധിവാസം അപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീ ഒറ്റയ്ക്ക് കോളനൈസേഷൻ ഓഫീസറെ സമീപിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നിസ്സഹായനാകുന്നു. എങ്കിലും ഒരു കുഞ്ഞുള്ള ആ സ്ത്രീയെ കൈവിടാൻ അയാൾ തയ്യാറാകുന്നില്ല. ഭർത്താവില്ലാത്തതു കാരണം ഫാമിലി എന്ന നിലയിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത് അവളെ അഭയാർത്ഥികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കാൻ അയാള്ക്കു സാധ്യമല്ലായിരുന്നു.എന്നാൽ അവളുടെ ദയനീയ സ്ഥിതികണ്ട് മനസ്സലിഞ്ഞ അയാൾ ഭാര്യയില്ലാത്ത,ഒരു പെൺകുഞ്ഞുമായി അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന, ഭാര്യയെ കൊന്നവനെന്ന അപഖ്യാതിയുള്ള ബിശേശ്വർ ഗരാമിയെ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ പേരിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ചേർത്ത് റിഹാബിലിറ്റേഷൻ ബോണ്ട് തയ്യാറാക്കി അവരെ ദ്വീപിൽ എത്തിക്കുന്നിടത്താണ് 'ഒട്ടുചെടി' എന്ന കഥ വികസിക്കുന്നതും വളരുന്നതും.ദേശത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും അതിർത്തികൾ ഭേദിച്ച് രണ്ടു മനുഷ്യരെ ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കുന്നതിന്റെ കഥയാണ് ഒട്ടുചെടി.ബോർഡറിനടുത്തെ ഏതോ ജില്ലക്കാരിയായ മൈഥിലി പരമാണിക്കിനെയും ചിറ്റഗോങ്ങ് ജില്ലയിലെ ഗിരിപ്രദേശത്തുകാരനായ ബിശേശ്വർ ഗരാമിയെയും അവരുടെ 'കൾച്ചറൽ ഡിസ്പാരിറ്റി'യെ പരിഗണിക്കാതെ റീഹാബിലിറ്റേഷൻ ഓഫീസറായിരുന്ന ആഖ്യാതാവ് ഒരുമിച്ചു ചേർക്കുകയാണ്. സ്ഥലത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും അതിരുകളെ ലംഘിച്ച് ഒട്ടിച്ചേരുന്ന മാനുഷികതയെക്കുറിച്ചും വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവാത്ത മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുമാണ് കഥയിൽ ശ്രീരാമൻ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും. 'വാസ്തുഹാര' എന്ന കഥയിലും സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ അതിർത്തിയെയും അകലത്തെയും ആഖ്യാനസവിശേഷതയിലൂടെ മായ്ച്ചു കളയാൻ കഥാകൃത്ത് ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം.

ബിശേശ്വര ഗിരാമിയെയും മൈഥിലി പരമാണിക്കിനെയും ജീവിക്കാനായി ഗ്രാഫ്റ്റ് ചെയ്യുകയാണ് അഥവാ ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കുകയാണ്.രണ്ടു ചെടികളെ ഒട്ടിച്ചുചേർത്ത് വളർത്തുന്ന ശാസ്ത്രീയ രീതിയാണ് ഗ്രാഫറ്റിംഗ്.അതുപോലെ വ്യത്യസ്ത ജീവിത സംസ്കാരത്തിൽ ജീവിച്ചുവളർന്ന രണ്ടു വ്യക്തികളെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കുന്നു.ഗ്രാഫ്റ്റിംഗ് (ഒട്ടിക്കൽ) എന്ന പ്രക്രിയ തന്നെ പ്രകൃതി നിയമത്തിനെതിരാണ്. ഗ്രാഫ്റ്റിംഗിനായി ചെടികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ട് പാഴ് ചെടികളെ ഒരിക്കലും ഒട്ടിച്ച് ചേർക്കാൻ ശ്രമിക്കാറില്ല. മൈഥിലിയുടെയും ബിശേശ്വർ ഗരാമിയുടെയും'കൾച്ചറൽ ഡിസ്പാരിറ്റി' യും ശാരീരികമായ ചേർച്ചക്കുറവും പരിഗണിയ്ക്കുമ്പോള് ഈ ഗ്രാഫ്റ്റിംഗ് വിജയിയ്ക്കാനിടയില്ലെന്നാണ് ദാസ്ഗുപ്തബാബു പറഞ്ഞത്.എന്നാലിവിടെ

പ്രകൃതിയെയും തോല്പിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യജീവിതം വിജിഗീഷുവായി ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നു. തനിക്കു ആൻഡമാനിലേക്ക് കുടിയേറാൻ അവസരം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊപ്പം ഇച്ഛാമതി നദിയിൽ ചാടി ചാകുവാനാണ് താൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്നതെന്നു മൈഥിലി പിന്നീട് പറയുന്നുണ്ട്.കാരണം അഭയാർത്ഥിജീവിതം അത്ര ദുസ്സഹമായിരുന്നു.'ഒട്ടുചെടി' എന്ന കഥയില് പലയിടത്തും അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ നൊമ്പരമാര്ന്ന അനുഭവങ്ങള് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്."ക്യാമ്പിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരൊറ്റ അഭയാർത്ഥിയും ഇനിയൊരിക്കൽ സ്വന്തമായി ഒരു മേൽക്കൂര ഉണ്ടാകുമെന്ന് കരുതിയവരല്ല. അത്രയും ആശയറ്റു മരത്തണലിൽ കഴിഞ്ഞവരായിരുന്നു.

ഒരായുഷ്കാലത്തുതന്നെ കൺമുമ്പിൽ രണ്ടു ജന്മം കണ്ടവരാണ്.രണ്ട് ജന്മം അനുഭവിച്ചവരാണ്.

“(7)കഥയില് മറ്റൊരിടത്ത് "അഭയാർത്ഥികൾ റോഡരികിലും അതിലും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവർ മരത്തണലിലും പിന്നെയുള്ളവർ വയലിലും തളർന്നു കിടന്നിരുന്നു.” (8) അവര് അനുഭവിച്ച പട്ടിണിയുടെ ആഴമറിയാൻ മൈഥിലിയുടെ രൂപത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്ന "പട്ടിണി അവളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് എല്ല് ഒഴികെ എല്ലാം ഒപ്പിയെടുത്തിരുന്നു.” (9) എന്ന ഭാഗം മാത്രം മതിയാകും.അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ ഇത്രയേറെ അനുഭവിച്ചതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് മൈഥിലി,മുൻ ഭർത്താവ് അന്വേഷിച്ചു വന്നിട്ടും, തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ദുരിതം പിടിച്ച ആ നാളുകളിൽ ദൈവം പോലെയുള്ള മദ്രാസി ബാബു കൂട്ടിയിണക്കിയ ആ ബന്ധത്തെ അത്ര മഹത്വമുള്ളതായി കരുതി ഈ ജീവിതത്തിൽ തനിക്ക് ആ ബന്ധം തന്നെ മതി എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത്.

ഇരുപത്തിരണ്ട് വർഷം മുമ്പ് താൻ ഒട്ടിച്ചുചേർത്ത ജീവിതത്തിൻ്റെ ദൃഢതയിൽ ആ പഴയ ലാൻഡ് കോളനൈസേഷൻ അസിസ്റ്റൻ്റ് ഓഫീസര്ക്കു അഭിമാനം തോന്നി. ബംഗാളിലെ ഒരു അഭയാർത്ഥി ക്യാമ്പിലോ ഇച്ഛാമതി നദിയിലോ അവസാനിക്കുമായിരുന്ന അഞ്ചു ജീവിതങ്ങളെ ഒട്ടിച്ചു ചേർത്തതിന്റെ കൃതാർത്ഥതയിലാണ് അയാളിപ്പോൾ. സാംസ്കാരിക വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കും ശാരീരികമായ പൊരുത്തക്കേടുകൾക്കുമപ്പുറം പരസ്പര സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ധാരണയും ജീവിതത്തെ എങ്ങനെ ദൃഢമാക്കുന്നു എന്നാണ് 'ഒട്ടുചെടി' എന്ന കഥ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ദാസ്ഗുപ്തബാബു പറഞ്ഞതുപോലെ മനുഷ്യ ജീവിതം വിശദീകരണങ്ങൾക്കും നിർവചനങ്ങൾക്കും അതീതമാണെന്ന് ഈ കഥ തെളിയിക്കുന്നു.

പ്രവാസവും അഭയാർത്ഥിത്വവും ഉൾച്ചേർന്ന ഈ കഥകളിൽ വിഭജനത്തിന്റെ മുറിവ് ഇന്ത്യൻ മനസ്സില് ഏൽപ്പിച്ച ആഘാതം, അഭയാർത്ഥികളായ മനുഷ്യർ ജീവിതം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ നടത്തുന്ന

പോരാട്ടങ്ങൾ, ചരിത്രം ഒറ്റപ്പെടുത്തിയ ഒരു ജനത അതിൽ നിന്നു തന്നെ ഊർജമാവാഹിച്ച് സ്വയം പ്രതിരോധ സജ്ജരാകുന്നതിന്റെ നേര്കാഴ്ചകള്, അവരുടെ അതിജീവനതന്ത്രങ്ങൾ എന്നീ ഘടകങ്ങൾ പ്രശ്നവല്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നു.സ്ത്രീ ജീവിതത്തിൽ അഭയാർത്ഥിത്വമുളവാക്കുന്ന രൂക്ഷതകളാണ് മൂന്നു കഥകളിലും പ്രകടമാകുന്നത്. 'വാസ്തുഹാര'യിലെ ആരതി പണിക്കരും 'വെളുത്ത പക്ഷികളെ കാത്തി'ലെ ധീരാദീദിയുമൊക്കെ അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന രക്തസാക്ഷികളായി ജീവിതം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകുന്നു.പുതിയൊരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാകുവാനും അതിൽ ലയിച്ചുചേരാനും തങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ ഭാവിക്കുവേണ്ടി എല്ലാറ്റിനും വിധേയപ്പെട്ട് ജീവിക്കുവാനും എല്ലാ ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കുമ്പോഴും ജീവിതത്തോട് പടപൊരുതി മുന്നേറുവാന് സന്നദ്ധരായ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളാണ് അഭയാർത്ഥിത്വത്തിന്റെ നൊമ്പരവും നിസ്സഹായതയുംഅനുഭവിപ്പിക്കുന്ന ഈ കഥകളിലുള്ളത്.അഭയാർത്ഥിപ്രവാഹം, ലോകമഹായുദ്ധം, ഇന്ത്യാ വിഭജനം എന്നിവ പ്രമേയപശ്ചാത്തലങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ട് വിശദീകരണങ്ങൾക്കും നിർവചനങ്ങൾക്കും വഴങ്ങാത്തതും സാർവലൗകിക സ്വഭാവം പുലര്ത്തുന്ന മനുഷ്യജീവിതാഖ്യാനങ്ങള് നിര്വ്വഹിയ്ക്കുകയാണ് കഥാകൃത്ത്.

കുറിപ്പുകള്

1. ശ്രീരാമൻ സി.വി, സി.വി. ശ്രീരാമന്റെ കഥകൾ, നിശാഗന്ധി പബ്ലിക്കേഷൻസ് തൃശ്ശൂർ, 2002,പുറം 28.
2. അതേ പുസ്തകം,അതേ പുറം.
3. അതേ പുസ്തകം,അതേ പുറം.
4. അതേ പുസ്തകം,പുറം 29.
5. അതേ പുസ്തകം,പുറം 116.
6. അതേ പുസ്തകം,പുറം 120.
7. അതേ പുസ്തകം,പുറം 116.
8. അതേ പുസ്തകം,പുറം 117.
9. അതേ പുസ്തകം,പുറം 120.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ശിവദാസ് കെ..കെ, പ്രവാസം പ്രതിനിധാനവും സര്ഗ്ഗാത്മകതയും, ഇന്സൈറ്റ് പബ്ലിക്കേഷന്സ്, കോഴിക്കോട്,2019.

ശ്രീരാമൻ സി.വി, സി.വി. ശ്രീരാമന്റെ കഥകൾ, നിശാഗന്ധി പബ്ലിക്കേഷൻസ് തൃശ്ശൂർ, 2002.

प्राकृतिक संसाधनों का दोहन और हिंदी कथा साहित्य: समस्याएं एवं समाधान

श्यामलाल एम. एस
सहायक प्राचार्य
सेक्रेड हार्ट कॉलेज, तेवरा

वैश्वीकरण के वर्तमान समय में पूंजी और मज़दूरी के फैलाव ने लोगों के बिखराव द्वारा नई सांस्कृतिक विभिन्नताओं,मान्यताओं और विविधताओं वाले बहु सांस्कृतिक समाज को सृजित किया है। सदियों से विश्व ग्राम की संकल्पना पर ज़ोर दिया जा रहा है, जहाँ सरहदें मिट गई है। दुनिया के सत्ताक्रम में किसी देश का स्थान इस बात से तय होता है कि विश्व बाज़ार में प्रतियोगिता में खड़ा होने के लिए वह कितना सक्षम है। सक्षम बनने का अंधा-धुंध हर कहीं विद्यमान है और यहएक ऐसा रेज़ है जहाँ मुड़कर देखने की कोई गुंजाइश ही नहीं है। परंतु नए आर्थिक नीतियों एवं वैश्वीकरण के द्वारा राष्ट्र राज्य के आर्थिक प्रबंधन की क्षमता का क्षरण ही हुआ है, फिर भी उसके अस्तित्व को समाप्त करने में हम असफल हैं। इससे एक नया अंतर्विरोध पैदा हुआ है।विकास एवं आधुनिकीकरण का नारा हर कहीं गूंज रहा है।शासक वर्ग एवं राजनीति ने मिलकर विकास के नाम पर बहु संख्यकों का दोहन बहुत पहले ही शुरू कर दिया था और उनके हिसाब से बाहुल्य एवं आडंबर ही विकास है। विकास के नाम पर जो प्राकृतिक दोहन हो रहा है वह प्रकृति एवं मनुष्य दोनों के लिए हितकर नहीं है। वास्तव में यह विकास है क्या ? क्या कंकरीट जंगल बनाना ही विकास है? या चाँद-आसमान को मुट्ठी में भरना?या फिर बड़े- बड़े कारखानों का बनना। सुंदरलाल बहुगुणा जी के शब्दों में "संस्कारित होना ही विकास है। भारतीय संस्कृति में ऐसे ही विकास को संस्कृति का पर्याय माना गया है। परंतु भारतीय गणतंत्र में संस्कार नहीं अपितु भोग- लिप्सा के लिए बलात्कार की प्रवृत्ति बढ़ी है। हम संस्कृति में नहीं,विकृति में विकसित हो रहे हैं।"(सुंदरलाल बहुगुणा, धरती की पुकार, पृष्ठ संख्या 83)पर्यावरण प्रदूषण एवं पर्यावरण संरक्षण का मुद्दा नया नहीं है। सदियों से इसपर विचार विमर्श एवं उपाय की चर्चा हो रही है परन्तु एक निष्कर्ष पर पहुँचना संभव नहीं हो पाया है।

साहित्य एक ऐसा माध्यम है जिसके ज़रिए मनुष्य के दिल और दिमाग में परिवर्तन लाया जा सकता है और आम जनता के जीवन संतुलन को नष्ट कराने वाली सारी कुरीतियों का प्रतिरोध साहित्यकार खुलकर समकालीन समय में कर रहे हैं। संपत्ति, सत्ता एवं राजनीति ने मिलकर आज जिस ग्लोबल विलेज का निर्माण किया है, वहाँ आर्थिक नीति, उपभोक्तावाद, बाज़ार की संस्कृति आदि में झुलसकर समताकामी लेखकों का दम घुटता है। शोषण, तनाव एवं घुटन से उन्मुक्त होकर चैन की सांस लेने की छटपटाहट प्रतिरोध के ज़रिए समकालीन साहित्यकार दर्ज कर रहे हैं।हिंदी का कहानी साहित्य प्रकृति एवं मनुष्य के अंतः संबंध को उजागर करने में सक्षम है। प्राकृतिक संसाधनों का उपयोग मनुष्य सिर्फ़ अपने स्वार्थ सिद्ध के लिए करने लगा है।वह भूल गया है कि धरती का हकदार वह अकेला नहीं है। हिंदी के कहानीकार प्रकृति को बचाने एवं कल की चिंता से परेशान होकर लोगों को आगाह करने का प्रयास कर रहे हैं। संजीव की कहानी 'हत्यारे' का एक वाक्य है "टेबल पर बोलियाँ टप्पे-सी उछल रही थीं।करोड़ और अरब- खरब से नीचे, कोई बात नहीं कर रहा था।नदी कभी बासुकी बन जाती,जिधर बढ़ती किनारे के सैकड़ो गाँव डूबने लगते, तटवासी ऐसे चीखने-तड़पने लगते जैसे अजगर को देखकर चूहे,कभी उसका रस्सा बनाकर मंथन चलने लगता और टेबुल पर चौदहों रतन खनखनाकर गिरने लगते।" (संजीव, हत्यारे, झूठी है तेतरी दादी, पृष्ठ संख्या 56)

आधुनिकीकरण एवं विकास का परिणाम प्रकृति का विनाश एवं विस्थापन ही होता है। ऐसी स्थिति में देश के बहुत संख्यक जिनका उद्धार ही असल में विकास है, वे ही बेघर होकर अपना सब कुछ समेटकर पलायन करने के लिए विवश हो जाते हैं। व्यक्ति अपने स्वार्थ केलिए नदी, पोखर, पहाड़, मिट्टी आदि को चंद सिक्कों के नाम बेचने का सौदा कर रहा है और यह भूल जाता है कि कल इसका परिणाम क्या होगा। विकास शब्द अत्यंत व्यापक है।इसके अंतर्गत व्यक्ति एवं समाज से संबंधित सामाजिक,आर्थिक, राजनैतिक,धार्मिक एवं सांस्कृतिक अवधारणाएँ शामिल है जो विकास संबंधी प्रतिमानों में बदलाव लाता है। संजीव की कहानी 'हत्यारे' ऐसे ही विकास का द्योतक है जो सत्ताधारियों के स्वार्थ सिद्धि एवं मुनाफे के लिए बनाए जाते हैं। कहानी में शासक वर्ग का प्रतिनिधि बना मंत्री, अफसर एवं पूंजीपति मिलकर आदिवासियों,गरीब किसानों, मजदूरों का गला घोंटते हैं।सिर्फ लोगों का ही नहीं बल्कि ' रतना ' नामक नदी की भी हत्या करते हैं ।नदी से कोयला, लोहा एवं हीरा निकालने के लिए हजारों बेगुनाहों का घर उजाड़ते हैं। जनतांत्रिक सत्ता का प्रतिनिधि मंत्री कहते हैं "कल को सरकार ऐसा कानून ला दे कि खेत न आपके सारी की सारी ज़मीन सरकार की है,वह आपसे जबरन छीनकर देसी बनिये को बेच दें या विदेशी बनिये को- तब आप, क्या कर लेंगे?"(संजीव, हत्यारे, झूठी है तेतरी दादी, पृष्ठ संख्या 55)

प्रभात रंजन की कहानी 'जानकीपुल' में हम यह देख सकते हैं कि व्यक्ति केन्द्रित सत्ता शासन का दुर्विनियोग कैसे करते हैं? कलेक्टर ए. के सिन्हा की पत्नी डॉ.रेखा सिंहा नदी पार करके सीता मैया के मंदिर रोज़ दर्शन करने के लिए पति से दरख्वास्त करती है और पुल बनाने की योजना देती है। कलेक्टर को भी सुझाव पसंद आते हैं और फौरन सिंचाई मंत्री के कर कमलों से पुल का शिलान्यास भी होता है। गाँववाले प्रतीक्षा में रहते हैं कि पुल बनेगा, पुल के ज़रिए मधुवन गाँव एवं सीतामढ़ी शहर के बीच का फासला दूर हो जाएगा।परंतु पुल एवं शहर की मात्र संभावना से गाँव में आमूल परिवर्तन होने लगता है। गाँव के बीचों- बीच के पीपल का पेड़ जिसे पाकड़ कहते थे,पाकड़ चौक बन जाता है। दूकान वाले मेइन रोड़ का साइन बोर्ड लगाना शुरू करते हैं, कोई ज़मीन पर मार्केट बनाना चाहता है तो कोई खेत को ऊंचे दाम में बेचकर पैसा बैंक में डालकर दो पीढ़ी तक बैठकर खाना। शहर के प्रसिद्ध स्कूल वाले, अस्पताल वाले गाँव में ज़मीन देखने आते हैं। कहानी का पात्र इला आदित्य से कहती है कि पुल बनने पर वह गन्ना खाने उसके गाँव आया करेगी तब आदित्य कहता है "तब हमारा गाँव, गाँव थोडे ही रह जाएगा। इला आश्चर्य से पूछती कि जब यह भी नहीं रह जाएगा तुम्हारे गाँव में तो क्या बाकी रह

जाएगा वहाँ ? मैं सोचता रह जाता था।"(प्रभात रंजन, जानकीपुल, पृष्ठ संख्या 134)सिर्फ विकास के नाम से ही अधपेट,भूखे, लाचार गाँववालों में इतना परिवर्तन आने लगता है और शहर की कामना से अपने खेत तक को बेचकर खाने की स्वार्थ चिंता पनपने लगती है। मजबूरी ही इसका कारण है क्योंकि जी तोड़ मेहनत करने पर भी सभ्य समाज की नज़रों में खेती एवं किसानों का दर्जा अछूतों के समान ही है। डॉ. गोविंद चातक का कहना है "वर्गों के आधार पर जब एक प्रकार का दोहरा समाज और दुहरी सांस्कृतिक चेतना बनती है तो बीच का अलगाव बहुजन हिताय, बहुजन सुखाय विकास की उन सारी संभावनाओं को उन लोगों के लिए खत्म कर देता है जो श्रम करके दूसरों के लिए साधन जुटाते हैं और उनकी परजीविका के शिकार बनते हैं। वास्तव में सुविधा भोगी वर्ग शासन और सत्ता में होने के नाते विकास की वही दिशा अपनाता है जो उसे सुख- सुविधा और ऐश्वर्य जुटा सके। उसमें निम्न वर्ग के हितों की अपेक्षा उच्च वर्ग के हित ही मुख्य कारक होते हैं।" (डॉ. गोविंद चातक,पर्यावरण और संस्कृति का संकट, पृष्ठ संख्या 101)

'जंगल का दाह' कहानी द्वारा स्वयंप्रकाश यह दर्शाते हैं कि किस तरह उपभोक्तावादी संस्कृति मानवतावादी जीवन मूल्यों,सांस्कृतिक धरोहर एवं प्राकृतिक संसाधनों को नष्ट करके सर्वनाश का कारण बनती है। जंगल के वनवासियों के बच्चों को धनुर्विद्या सिखाने वाले मामा सोन अचानक शासक वर्ग द्वारा आचार्य सोन बना दिए जाते हैं। आदिवासियों को हाशिएकृत कर वरेण्य वर्ग के राजकुमार को मजबूरन शिक्षा देना पड़ता है। प्रकृति का विध्वंस कर जंगल के अंदर गुरु एवं शिष्य के लिए महल बनाते हैं। कहानी का वाक्य है -"इन अभूतपूर्व गतिविधियों से जंगल की शांति भंग होने लगीं,पेड़ कटने लगे, पानी-हवा दूषित होने लगे।पशु- पक्षी दूर भागने लगे। छिपने और डरने लगे। उग्र और हिंस्र होने लगे। राजा के आदमियों के उत्पात से वनवासी भी परेशान हो गए और घर छोड़- छोड़ कर भागने लगे। कोढ़ में खाज यह कि राजा ने आज्ञा निकालकर उस क्षेत्र में शिकार पर प्रतिबंध लगा दिया ताकि सारे पशु- पक्षी वनवासी ही न मार लें,कुछ राजकुमार के लिए भी बचे रहे। कहा गया कि वन्य जंतुओं का संरक्षण आवश्यक है।" (स्वयं प्रकाश, जंगल का दाह,पृष्ठ संख्या 63) उपभोग की संस्कृति द्वारा जो लूट मची है उससे प्रकृति को बचाने की उत्कट अभिलाषा इन शब्दों में हम देख सकते हैं। यह सिर्फ प्राकृतिक संपदा की ही बात नहीं है, बात है तो पुरखों की पुरानी संस्कृति का,परंपरा का। प्रकृति से बेदखल माने उनकी संस्कृति से बेदखल है। कहानी में सशक्त रूप से आदिवासियों का प्रतिरोध हम देख सकते हैं। सत्ताधारी वर्ग के सामने तो वे टिक पाते हैं,परंतु शोषण की चिंगारी उस पूरे जंगल को जला डालती है। जो प्रकृति के रखवाले हैं वही असली हकदार हैं, उन्हें ही निष्कासित करने की साज़िश रची जा रही है।

विकास की नई नीतियों के कारण आजकल नगरीकरण की सभ्यता का विस्तार तेज़ी से हो रहा है। मानव को सुख सुविधा जुटाने एवं उसे भोगी बनाने में नगरीकरण का बड़ा हाथ है। विकास सतत एवं निरंतर प्रक्रिया होते हुए भी छोटे-छोटे गाँवों का भी चेहरा इस तरह से बदल गया है कि हमारे जीवन मूल्यों से लेकर संस्कृति का ढांचा तक टूट गया। नगर की सुविधाओं की पूर्ति के लिए प्रकृति के साथ बलात्कार की प्रवृत्ति में भी वृद्धि हुई। पेड़ों को काटा गया,तालाब, कुंए एवं खेत भर दिए गए,पहाड़ तोड़- मरोडे गए,मिट्टी की नीलामी हुई, यहाँ तक कि नदियों को भी बेच डाले । संपूर्ण प्रकृति का संतुलन नष्ट हो गया। पंखुरी सिन्हा की कहानी ' तालाब कहो या पोखर' में गाँव के तालाब को भरने तथा पेड़ों को काटने के कारण होने वाले प्राकृतिक आपदाओं का चित्रण हुआ है। पहले तो मूसलाधार बारिश होने पर भी पानी बहकर तालाब में चला जाता था परंतु ज़मीन का भाव बढ़ने पर तालाब को भरकर भू माफिया बेच डालते हैं और वहाँ एक हाउसिंग कॉलोनी बन जाती है। वह प्रदेश ऊँचा रहा और बारिश का पानी निचले ग्रामीण प्रदेशों को डुबोने लगा। गाँव के हर घर के अंदर पानी भरने लगा। सिर्फ पानी ही नहीं नाले की गंदगी एवं कीचड़ भी।मिट्टी के बने कुछ घर पानी में बह गए। बिजली की तार टूट कर विद्यार्थी मारा गया। परंतु फिर भी गाँव वालों का जीवन स्वाभाविक रूप से चलता रहा।नौकर पानी के बीचों-बीच खाना पकाता है, छाता पकड़ कर चाची फ़ूल तोड़ती है पूजा के लिए, बच्चे गंदे पानी में खेलते हैं और घर के अंदर मेंढ़क उछलता है। इस प्रकार प्रकृति से खिलवाड़ करने का नतीजा आम जनता को भुगतना पड़ता है।

'हत्यारे' कहानी में इसी प्रकार 'रतना' नदी को प्रतीकात्मक रूप में टुकड़ों में काटकर अधिकारी वर्ग जेब में रख लेते हैं। प्रतिरोध करने वालों को कसूरवार ठहरा कर गिरफ्तार करवाकर उनका मुँह बंद किया जाता है। 'रतना' के समान कितनी ही नदियाँ बिक चुकी है और हम कहने को बाध्य हो जाते हैं कि यहाँ एक नदी हुआ करती थी। हरिचरन प्रकाश की कहानी 'नाले का तट' में बहू अपनी एन.जी.ओ द्वारा नासिरी नाले से उत्पन्न होने वाले प्रदूषण को चर्चा का केंद्र बनाती है और ससुर नाले के पुनरुद्धान का प्रोजेक्ट सरकार की सहमति से प्राप्त कर लेता है। ससुराल में उनका मुख्य व्यवसाय ही एन.जी.ओ एवं चैरिटी का था और उनका विकास तो बखूबी हो रहा था।'जंगल का दाह' कहानी में देश की तरक्की के लिए जंगल में एक बांध बनाया जाता है और मामा सोन के वंशज जो वहाँ के मूल निवासी थे, उन्हें जंगल से निष्कासित किया जाता है। देश की तरक्की का ज़िम्मा तो सिर्फ शोषितों का है और विस्थापित आदिवासी शहर में बांस की टोकरियाँ एवं तार के छींके बेचकर फुटपाथ एवं प्लेटफार्मों पर जीवन व्यतीत करने विवश हो जाते हैं ।विकास का दर्दनाक सच हमयहाँ देख सकते हैं। अपनी मिट्टी, प्रकृति ,संस्कृति एवं जड़ों से कटकर वे बिखर जाते हैं और मुनफाखोरों का शिकार बनकर प्राकृतिक संसाधनों से वंचित रहते हैं।

हरिचरन प्रकाश की कहानी 'नाले का तट' प्राकृतिक संसाधनों के दोहन का जीता जागता सबूत दर्शाती है। नासिर नवाब के ज़माने में बनाए गए नहर जिसे 'नासिरी नहर' कहा जाता था, प्रदूषण के कारण नासिरी नाला बन जाता है, जिसके तट पर कूड़े करकट से झोपड़ियाँ बनाकर कई लोग अवैध या अनियमित रूप से रहते थे। उनके पास न कोई दस्तावेज़ है न कोई सबूत। ये लोग कहीं से आए हुए नहीं थे, पीढ़ी-दर-पीढ़ी इसी शहर के निवासी थे जो भीड़-भाड़ और भाग-दौड़ के बीच एक वक्त की रोटी के लिए ज़मीन-आसमान को एक करते थे। नाले के तट पर जो गंदगी भरी जिंदगी थी,उसे मिटाने एवं सभ्य समाज में जो समृद्धि में पले थे उनके लिए एक पार्क बनवाने की योजना बनी।कीड़ों की भांति जीवन बिताने वाले लोगों की तरफदारी के लिए कोई मंत्री या अधिकारी नहीं था।सत्ताधारी वर्ग चुप चाप तमाशा देखता रहा।

हिंदी कहानी साहित्य में सदियों से समसामयिक समस्याओं का सशक्त चित्रण मिलता है।प्राकृतिक संसाधनों का अति-उपयोग पर्यावरणीय असंतुलन और संसाधनों की कमी को जन्म देता है।दोहन से उत्पन्न जलवायु परिवर्तन, सूखा, बाढ़, भूमि कटाव जैसी समस्याओं का हिंदी कहानी साहित्य में गहन चित्रण किया गया

है।जंगलों, नदियों और अन्य संसाधनों पर निर्भर समाजों के जीवन पर औद्योगिकरण और दोहन के दुष्प्रभाव दिखाई देते हैं। हिंदी कहानी साहित्य में आदिवासी समुदायों और किसानों के संकटों को गहरे संवेदनशील तरीके से प्रस्तुत किया है। हिंदीकहानियों के माध्यम से यह दर्शाया गया है कि कैसे समाज प्राकृतिक संसाधनों के अधिकारों के लिए संघर्ष करता है और इस संघर्ष के माध्यम से संतुलित विकास का मार्ग खोजता है। हिंदी कथा साहित्य सामाजिक जागरूकता फैलाने, नैतिक पुनर्जागरण लाने और सतत विकास की दिशा में सार्थक बदलाव के लिए प्रेरित करने का कार्य करता है। यह साहित्यिक धारा समाज और पर्यावरण के बीच के जटिल संबंधों को समझने और उनके समाधान खोजने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाती है।

संदर्भ ग्रंथ सूची

सुंदरलाल बहुगुणा, धरती की पुकार,राजकमलप्रकाशन,2007
संजीव, हत्यारे, झूठी है तेतरी दादी,वाणीप्रकाशन,2012
प्रभात रंजन, जानकीपुल,वाणीप्रकाशन,2014
डॉ. गोविंद चातक,पर्यावरण और संस्कृति का संकट,तक्षशिलाप्रकाशन,2006
स्वयं प्रकाश, जंगल का दाह,संधान,स्वयंप्रकाश,वाणीप्रकाशन,2006
पंखुरी सिन्हा, तालाब कहो या पोखर,कोइभीदिन,भारतीयज्ञानपीठ,2006
हरिचरन प्रकाश,नाले का तट,उपकथाकाअंत,आधारप्रकाशनप्रा.लि ,2001

'कुइयाँजान': जल-जीवन का महाकाव्य

डॉ.अंबिली एम.एच
सहायक प्राचार्या

प्रकृति, सौंदर्य का अनंत अक्षय भंडार है और अपने आप में पूर्ण हैं। वह अपने अस्तित्व के लिए किसी दूसरी वस्तु पर आश्रित नहीं हैं। इस प्रकृति की अनन्य देन है – पर्यावरण, जो मानव सहितसमस्त चराचारों से निर्मित है। मानव अपनी आवश्यकताओं की पूर्ति प्रकृति के संसाधनों से करते हैं। इस प्रकार मानव-प्रकृति का संबंध सृष्टि के आदि से ही स्थापित हुआ है। ईश्वर ने पहले प्रकृति का निर्माण किया और उसके बाद प्रकृति के समस्त जीवजालों को देखभाल करने के लिए मानव की सृष्टि की। भारतीय संस्कृति में पृथ्वी को माँ के रूप में देखते हैं। मानव का जन्म प्रकृति माँ की गोद में हुई है, उसी में पला है और विकसित हुआ हैं। इसलिए प्रकृति-मानव का संबंध घनिष्ठ हैं। प्रकृति सिर्फ मानव के लिए ही नहीं, बल्कि सभी जीवजंतुओं के लिए भी माँ है। जिस प्रकार माँ अपने बच्चों का पालन करती हैं, उसी प्रकार प्रकृति ने भी सभी जीवजंतुओं को जल, वायु, प्रकाश, वनस्पति आदि देकर उसका संरक्षण करती है। मानव के जीविकोपार्जन के लिए सभी संसाधन प्रकृति से ही उपलब्ध होती है। इसलिए वह प्राकृतिक संसाधनों को ईश्वरीय रूप प्रदान करके उसकी पूजा आराधना करते आये हैं। लेकिन, आज ज़माना बदल गया है। उत्तराधुनिक मानव नई सभ्यताऔर संस्कृति को ढूंढने की कोशिश में हैं। तब भी प्रकृति एक माँ की तरह समस्त वैभव-भंडार अपने बच्चों को समर्पित करती रहती है। प्रकृति के समस्त चराचारों के संरक्षणार्थ ईश्वर ने मानव की सृष्टि की। वही मानव आज अन्य जीवजंतु के अस्तित्व को अनदेखा करते हुए अपनी प्रगति की और अग्रसर हैं, जिससे बिगड़े पारिस्थितिक संतुलन की ओर वे तनिक भी चिंतित नहीं हैं।

आदिकालीन साहित्य से लेकर आधुनिक काल तक साहित्यकारों ने अपनी विधाओं में प्रकृति के रमणीय दृश्यों के साथ-साथ प्राकृतिक विपदाओं के हृदय विदारक चित्रण भी किया है। पर्यावरण संरक्षण के प्रति जन सामान्य में जागरुकता उत्पन्न करना साहित्यकार का कर्तव्य है। समकालीन उपन्यास में इस विषय पर गहराई से विचार किया गया है। क्योंकि वे अपने समय की समस्याओं के प्रति सक्रिय प्रतिक्रिया करके अपने लेखकीय दायित्व को निभा रहे हैं। समकालीन हिंदी साहित्य में नासिरा शर्मा ने मानवीय संवेदनाओं, सामाजिक समस्याओं के साथ-साथ प्राकृतिक समस्याओं को भी अपने कथा साहित्य में चित्रित किया है। 2005 में प्रकाशित नासिरा शर्मा के उपन्यास है 'कुइयांजान' - इसका मुख्य विषय है 'जल'

जैवमंडल में मौजूद संसाधनों में सर्वाधिक मूल्यवान चीज़ जल केवल मानव की ही नहीं, सभी जीवजन्तुओं तथा वनस्पति के लिए भी उपयोगी है। जिसे पीकर ही आदिकाल से सभी जीवजंतुएं अपनी प्राण की रक्षा की, जिसके बिना जीवन की संकल्पना करना ही बेमानी लगने लगता है। वेदों में जल की महिमा औषध के रूप में वर्णित है, जो समस्त रोगों को दूर करने वाला और रोग कारणों को नाश करके जीवन प्रदान करने वाला माना गया है। लेकिन आज के इस वैज्ञानिक युग में, बढ़ती जनसंख्या के फलस्वरूप लोग कूड़ा -कचड़ा फेंकने के लिए लिए जगह न होने के कारण नादियों और तालाबों में फेंकते हैं। रासायनिक फेक्टरियों से निकला पानी भी नदियों, तालाबों और झरनों को प्रदूषित कर रहा है। ये रासायनिक विषैला तत्व पानी केसहारे धरती के भीतर पहुंचकर पीनेवाले पानी में घुल-मिलाकर उसे ज़हरीला बना रहे हैं। इस जल को केन्द्र विषय बनाकर समकालीन हिन्दी साहित्य के प्रशस्त साहित्यकार नासिरा शर्मा ने 'कुइयाँजान' लिखी है। उपन्यास में जल पर आधारित राजस्थानी सभ्यता और संस्कृति को ही चित्रित किया है, और राजस्थान की पानी की भीषण समस्या की ओर भी दृष्टि डाला है। 'जल और जीवन की समानता और एकरूपता को प्रदर्शित करता 'कुइयाँजान' जीवन की कुइयाँ में जान डालने का प्रयास है।'[1]

धरती का तीन चौथाई भाग पानी से गिरा होने के बावजूद भी आज धरती के सभी जीवजंतुएँ पीने के लिए 'स्वच्छ जल' न होने के कारण तड़प रहे हैं। उपन्यास में यह स्पष्ट है कि 'साबुन के फेन से भरा पानी जैसे ही गुसलखाने से निकल आंगन की सूखी नाली में बहा वैसे ही चिड़ियों का गोल, छज्जे, दीवार, मुड़ेर से उड़ नीचे आया। अंदर पानी गिरने की छपाछप आवाज़ आ रही थी और बाहर पानी में चोंच डाले चिडियों पंख फड़फड़ा-फड़फड़ाकर नहा रही थी। इस बीच पेड़ से उतर तीनों गिलहरियां भी आ गई थी।'[2] 'कुइयाँजान' में नकारात्मक पहलू में लेखिका ने राजस्थान प्रदेश के अधिकांश हिस्सों में अत्यधिक फ्लोराइड युक्त पानी होने के कारण उससे होने वाली बीमारियों, और पानी से होने वाले खतरों को भी बताया है।

आज विकासशील देश विकास की दौड़ में दौड़ते जा रहे है।मानव की प्रगति के लिए विकास अनिवार्य है इसलिए विकास को हमेशा मनुष्योन्मुख होना चाहिए। लेकिन विकास, मनुष्य और उसके मूल को नहीं, मुनाफा और बाजार को ही केंद्रित करते हैं। 'कुइयाँजान' में पेड़-पौधों और जीव-जंतुओं की खाली होती जा रही जगह की ओर उपन्यासकार ने संकेत किया है – 'मकानों की कतार एक-दूसरे से चिपकी ऊपर आसमान की तरफ बढ़ रही थी। इस गली में पहले नीम, कटहल और पीपल के कई पेड़ थे। काटने और गिरने से उनकी जगहें खाली होती गई और उनके स्थान पर कोठारियां बनती गई।'[3]

औद्योगिकरण और शहरीकरण के नाम पर कहीं बाँध बांधने के लिए, तो कहीं कारखाना खड़ा करने के लिए, कहीं पुल बनाने के लिए, तो कहीं सड़क बनाने के लिए बुलडोज़रों व अन्य मशीनों का प्रयोग करके प्रकृति का सर्वनाश ही कर रहा है। जिससे मानव स्वयं आपत्ति की ओर जा रहे हैं और उससे जुड़ी प्रकृति और प्राकृतिक संसाधनों को भी विनाश की ओर धकेला रहा है। प्रकृति के प्रति बढ़ती मानव की बेरुखी और कुत्सित कार्यवाहियों के परिणामस्वरुप प्रकृति के अमूल्य वरदान जल संपदा को ही मानव नष्ट कर रहे हैं। जिसमें मानव जीवन के आवश्यक मूलतत्व 'स्वच्छ जल' को तमाम वैज्ञानिक या मानवीय उपलब्धियों में कहीं कोई

स्थान नहीं दिया है। "जल समस्या के संदर्भ में उपन्यास में बार-बार इस बात का उभरना कि चाहे आधुनिक टेक्नॉलोजी में कितना ही आगे क्यों न निकल जाय या फिर प्राकृतिक जल संपदा के अक्षय स्रोतों के साथ मानवीय महत्वाकांक्षाओं की खिलवाड़ भले ही क्षणिक सुख समृद्धि के रूप में नज़र आती हो किंतु वह अपनी जिजीविषा के लिए भीषण और भयंकर परिणामों को भी आमंत्रित कर रहा है।"[4]

सामाजिक समस्या के साथ-साथ राजनीतिक चेतना का ह्रास को भी उपन्यासकार ने अपने उपन्यास में प्रकाश डाला है। 'विकास' आने से लोग प्रसन्न हो जाते है कि उनकी ज़िंदगी में रोशनी आ गयी है। लेकिन रोशनी सिर्फ इससे जुड़े हुए अधिकारी वर्ग को मिलता है। नासिरा शर्मा की सामाजिक एवं राजनैतिक क्षोभ 'कुइयाँजान' में दिखाई देता है कि - "जाओ देखो उन घने जंगलों को जो तुमने काट दिये। जाओ ढूँढो उन जीवों को जो तुम्हारी गोली से नापैद होते जा रहे हैं। जाओ देखो उस ज़मीन को जिसके स्तनों को तुमने निचोड़ लिया और अपने सत्ता दिखाने के लिए उस पर परमाणु बमों का प्रयोग किया। जाओ देखो उसकी तपती परतों को और उसकी साजिश का अंदाज़ा लगाओ कि वह किस तकलीफ से दो - चार है। उन पर्वतों को देखा जिन्हें तोड़कर उड़ाकर तुमने अपनी इच्छाएँ पूरी की। उन हिम शिखरों को देखो जिन्होंने अपने वजूद को पिघलाकर तुम्हें नदियाँ दी और तुमने उन्हें बरबाद कर दिया। यही नदियाँ थी जिनमें किनारे तुम आकर बसे थे, आज तुम उनसे मुँह मोड़ चुके हो। तुम स्वार्थी हो।"[5]

'कुइयाँजान' उपन्यास की सार्थकता जल ही है, संपूर्ण कथानक पात्र एवं घटनाएँ जल पर केंद्रित है। "जीवन की रसमयता को बचाने वाला जल, सूख गये संबंधों को सीचनेवाला जल, रिश्तों को तोड़ने और जोड़ने वाला जल, त्राहि- त्राहि मचाने वाला जल और बेसाख्ता टूटकर बरस पड़ने वाला जल।"[6] संपूर्ण घटनाक्रमों के साथ पानी को या पानी से उत्पन्न मानवीयसमस्याओं को इस तरह उपन्यासकार ने चित्रित किया है कि अंत तक जाते-जाते उपन्यास पानी के प्रति पाठक की मानवीय सोच को कंपित कर देने में सफल होता है। उपन्यासकार ने जल को लेकर आनेवाली भीषण तबाही का आभास साहित्यिक रूप में,सहज रूप से प्रस्तुत करके, भविष्य में होनेवाली विश्व जल युद्ध की ओर पाठकों को सचेत देता है।

संदर्भ ग्रन्थ सूची

अर्चना बंसल – नासिरा शर्मा का उपन्यास : कुइयॉंजान – संबोधन 2008, पृ. 82
नासिरा शर्मा – कुइयॉंजान, 2011, पृ. 18
नासिरा शर्मा – कुइयॉंजान, 2011, पृ. 35
एम. हनीफ मदार –जल की व्यथा-कथा 'कुइयॉंजान'के संदर्भ में – नासिरा शर्मा : एक मूल्यांकन, पृ. 119
नासिरा शर्मा – कुइयॉंजान, 2011, पृ. 89
अर्चना बंसल – नासिरा शर्मा का उपन्यास : कुइयॉंजान, संबोधन, पृ. 83

भूमंडलीकृत मीडिया के तहत साइबर क्राइमः 'शब्द पखेरु' उपन्यास के विशेष संदर्भ में

आर्या वी.एल
सहायक प्राचार्या
सेक्रेड हार्ट कॉलेज,तेवरा

"विश्व के समस्त देशों का अपनी सीमाओं को पार कर आर्थिक, राजनीतिक एवं सांस्कृतिक क्षेत्रों में या इनमें से किसी भी क्षेत्र में परस्पर सहयोग हेतु एक छाते के नीचे आ जाने को ही भूमंडलीकरण कहते हैं।"[1] भूमंडलीकरण, उदारीकरण, वैश्वीकरण आदि विविध नामों से जानेवाली नई आर्थिक योजनाओं को फैलाने तथा कार्यान्वित करने में मीडिया की महत्वपूर्ण भूमिका है। भूमंडलीकरण ऐसी एक जादुई प्रक्रिया है जिसमें विश्व के समस्त बाजारों का एकीकरण होता है इससे विश्व ग्राम की संकल्पना तो साकार हुआ लेकिन बढ़ती प्रतिस्पर्धा एवं आर्थिक लालसा के कारण मानवीय मूल्यों का ह्रास हुआ है। पूंजीवाद एवं उनकी संस्कृति का भी विकास भूमंडलीकरण से संपन्न हुआ। प्रो. प्रमोद कोवप्रत के अनुसार "वैश्वीकरण की रफ्तार को मीडिया ने और मीडिया की रफ्तार को वैश्वीकरण ने बढ़ावा दिया है। परिणामस्वरूप हमारी जीवनशैली, संस्कृति, विश्वबोध, रुचि, मनोरंजन, मूल्य संकल्पना, राजनैतिक दृष्टिकोण, धंधा, आर्थिक बोध, भाषापरक चिंतन, सामाजिक हस्तक्षेप, वर्ग एवं वर्ण की सोच, लिंग, बोध, सामाजिक एवं धार्मिक दृष्टिकोण, पारिवारिक संबंध आदि समाज एवं संस्कृति के हर पहलुओं पर कल्पनातीत परिवर्तन कम समय में घटित हो गया।"[2] इसका प्रमुख वाहक है मीडिया। अर्थात मीडिया के जरिए ही इसकी नीतियों को लागू कर सकते हैं। मीडिया के इस आधुनिक प्रणाली ने निश्चित रूप से दुनिया को मुट्ठी में कर लिया है। न्यूज को सबसे पहले प्राप्त करने के लिए रिपोर्टर जान हथेली पर रख जी तोड़ मेहनत कर रहे हैं। भारतीय मीडिया की प्रगति और गति प्रशंसनीय एवं लाभदायी है। मीडिया एक तरफ जनता में भी एकता या जागरूकता पैदा करते हैं तो दूसरी तरफ कामरूपता परोस रही है। आजकल की इंटरनेट, व्हाट्सप्प, इंस्टाग्राम, ट्विटर, गूगल, फेसबुक आदि की बढ़ती प्रयोग से मानवीय मूल्यों की गिरावट ही नहीं, बल्कि उसकी संरचना भी बदल गई। भूमंडलीकरण से हमारा जो अखिल भारतीय संस्कृति पर पाश्चात्य संस्कृति की मेल मिलाप आने लागी। प्रगति तो राष्ट्र की सुदृढता के लिए अनिवार्य है। फिर भी हमारी संस्कृति की नीव में कुछ मूल्य है उन्हें हमेशा कायम रखनी चाहिए। आजकल सोशल मीडिया में हमारी संवेदनाएं प्रकट करने के लिए इमोजी है, रिकार्ड करके मैसेज भेज सकते हैं या रिकार्ड करके टेक्स्ट के रूप में भी भेजने का तकनीकी सुविधाएं सुलभ हैं। लेकिन जो दो लोग आपस में बैठकर अपनी संवेदनाओं का आदान-प्रदान करते हैं, तो उतना प्रभावशाली तो नहीं होता। वैश्वीकरण के इस युग में हर कहीं आशावाद की छाया फैल गयी। यह मनुष्य की प्रकृतिदत्त क्षमताओं को पनपने से पहले ही खत्म करती है। मानव इस जगत का सबसे श्रेष्ठ स्रष्टि है जिसके पास संवेदनाओं व मूल्यों को सशक्त रूप से सम्प्रेषण करने की क्षमता है। उस प्रकार की संप्रेक्षणीय कार्य में मीडिया सबसे बड़ी हितकारी तो है लेकिन उसी की वजह से वर्चुअल दुनिया का भी निर्माण हुआ है। आभासी दुनिया तकनीक एवं मनुष्य मस्तिष्क से बनी गई एक मायालोक है, जिससे उपयोगकर्ता अपनी इंद्रियों को उसी आभासी ढंग के अनुरूप ढाल देते हैं। अर्थात उपयोगकर्ता को आभासी दुनिया ही वास्तविक महसूस होता है। तकनीक ने वास्तविक दुनिया के अंदर ही एक और दुनिया का निर्माण किया। आजकल वास्तविक दुनिया के समानांतर आभासी दुनिया भी चल रही है। इसी आभासी दुनिया को वास्तविक मानकर लोग छद्म गड्ढे में गिर जाती है। इसी का सशक्त मिसाल है प्रस्तुत उपन्यास की नायिका शालिनी।

सूचना क्रांति के इस युग में मीडिया की योगदान अगण्य है। मीडिया एक तरफ जनता में एकरूपता या जागरूकता पैदा करते हैं तो दूसरी तरफ कामरूपता भी परोस रही है। इसकी आगमन से आनेवाली सबसे बड़ी नकारात्मक पक्ष है साइबर क्राइम । साइबर क्राइम माने इंटरनेट के माध्यम से होनेवाली सभी प्रकार के अपराधों को साइबर क्राइम कहा जाता है। जैसे कि आजकल सर्वसाधारण होनेवाले हैकिंग, स्पैम, बैंकिंग धोखाधड़ी, फिशिंग, साइबर स्टॉकिंग, पोर्नोग्राफ़ी, साइबर टेररिज्म आदि। साइबर क्राइम से हमेशा अवगत होना चाहिए, क्योंकि हमारी पर्सनल और सरकारी जानकारियां हमेशा सुरक्षित रखने की जरूरत है। इसप्रकार की साइबर क्राइम के कारण पैसों की चोरी, ब्लैकमेल, आतंकवाद, हत्या, राष्ट्रीय सुरक्षा पर खतरा आदि अनेक प्रकार की समस्याएं झेलनी पड़ती है। जिन लोगों ने इस तरह की साइबर अपराधों का चयन कर रहा है, उन्हें साइबर अपराधी कहा जाता है। इन साइबर अधिकारियों ने इंटरनेट यानि कंप्युटर का उपयोग करके इस तरह के अपराधों का षड्यन्त्र बनाते हैं। इस तरह की साइबर अपराधों के शिकार बननेवाला आज सर्वसाधारण बन गया है। इसका प्रमुख कारण है मीडिया के ज्ञान की कमी। कुछ लोगों को नई माध्यम के इस्तेमाल करने की ज्ञान नहीं होती है, खासकर अशिक्षित एवं बुजुर्ग लोगों को। ज्यादातर आजकल होनेवाली बैंकिंग धोखाधड़ी उन्हीं के साथ होती है। लेकिन अफसोस की बात यह है कि पढ़ी-लिखी बच्ची भी इसका शिकार बन जाती है। नासिरा शर्मा की 'शब्द पखेरू' नामक उपन्यास में भी शालिनी नामक पात्र के जरिए साइबर क्राइम के शिकार बननेवाले नई पीढ़ी को चित्रित किया है। नई पीढ़ी के बच्चे सुशिक्षित एवं होशियार भी है। लेकिन साथ ही उसके मन में प्रतिस्पर्धा की भावना भी बढ़ गई है। सब लोग ज़िंदगी में आगे बढ़ने एवं सफल बनाने की दौड़ में है। लेकिन नई पीढ़ी की एक खास विशेषता यह है कि वह सफलता प्रयत्न से हासिल करने से ज़्यादा किसी-न-किसी शॉर्टकट के जरिए वह हासिल करने की कोशिश करती है। इसके परिणामस्वरूप वह अनेक प्रकार की साइबर क्राइम का शिकार बन जाती है।

प्रस्तुत उपन्यास के मुख्य पात्र शालिनी वैसा एक उत्तराधुनिक पात्र है, जो हमेशा विलासपूर्ण जीवन की कामना करती है। लेकिन वह भविष्य को उज्वल बनाने का प्रयत्न नहीं करती, बल्कि शॉर्टकट के माध्यम से ऐशपूर्ण ज़िंदगी हासिल करना चाहती है। इसका ही परिणाम है आज कॉलेज छात्र ही ड्रग्स कारोबार में सबसे आगे है। ताकि वे कम समय में बिना किसी मेहनत से पैसा कमा सकते हैं। शालिनी की इस संकीर्ण मानसिकता पर कटु आलोचना करते हुए उसकी दोस्त सादिया की चाचा ने कहा कि “पैसा मेहनत से कमाया जाता है। शॉर्टकट से नहीं। तुम जवानों की महत्वाकांक्षाओं की हड़बड़ाहड़ मेरी समझ से बाहर है।”[3] वह अपनी सुनहरी जीवन की लालच में फेसबुक पर मिली क्रिस्ट ऐलन, फ्रैंक जॉन आदि से प्यार करती है। सुख-सुविधाओं के प्रति अधिक लालसा रखने के कारण शालिनी जल्दी ही धोखे में फंस जाती है। वह पहले तो फ्रैंक जॉन से प्यार किया, बाद में उसे पता चला कि वह साइबर क्राइम से बाल-बाल बच गई। फिर भी वह खतराओं से दूर नहीं रहा। अपनी ऐशपूर्ण जीवन की कामना को लेकर क्रिस्ट ऐलन से फेसबुक पर बातें करती है। क्रिस्ट की रोमानी बातों पर भरोसा करके वह दोबारा धोखे में कूद जाती है। शालिनी की एकमात्र लक्ष्य एक सशक्त आर्थिक स्थिति की परिकल्पना है। "वह यह घोंसला छोड़कर उड़ने के लिए अपने पर तौल रही है जहां वह अपनी तरह सांस ले सके और बेहतर जीवन शैली को अपना सके। उसके सामने आधुनिक समय का वह काल था जिसमें वह सांस ले रही थी तो क्यों न उन सारी सुविधाओं से भी लाभ उठा सके जो वर्तमान समय की प्रगति एवं आविष्कार का करिश्मा है।"[4]

आजकल बच्चे शॉर्टकट के जरिए कामयाबी बनना चाहते हैं। जब शैलजा को अपनी बेवकूफी का पता चला तो उसका सारा स्वप्न, ललक और सभी आशाओं पर पानी फिर गया। वह अपनी प्यार में इतना डूब गया है कि धोखेबाज जानने के बावजूद भी उसका मन वह स्वीकार नहीं कर सकता है। वह अपनी दोस्त सादिया से कहती है कि "उसे चीटर कहने का मन नहीं करता है। उसके मैसेजेज़ पढ़ सादिया... कौन था जो न पिघलता। मैंने उससे सच्चा प्यार किया है।"[5] इससे व्यक्त है कि आजकल के बच्चे वर्चुअल वर्ल्ड में इतना आसक्त हुआ है कि उसी को सच्चाई मानकर बैठते हैं। शैलजा अपनी पढ़ाई से ज़्यादा वक्त एवं प्रयास फेसबुक पर मिली अनजान लोग को दिया है। शैलजा की इसप्रकार की मूर्खता से उसे अवगत कराने के लिए सादिया उससे कहते हैं कि "अमेरिकन आर्मी ने नेट पर एक नोटिस वायरल की है कि अमेरिकन आर्मी आफिसर बताकर उनकी तस्वीरों का गलत इस्तेमाल करके किस तरह औरतों के जज़्बातों से क्रिमिनल नेट रैकेटियर्स उन्हें ठगते हैं। उन्होंने बाकायता आम लोगों को होशियार किया था। मैंने तो सुना यह भी है कि शॉपिंग बुक से यह सामानों का चित्र दिखा उन्हें रिझाते हैं। रेडीमेड गार्मेण्ट की शॉपिंग बुक से मॉडेल की तस्वीरें अपने फेसबुक पर डालते हैं। खाने की मेज पर हमारे यहां इन बातों को बताते हुए हमको बड़े समझाते हैं।"[6]

सूचना कान्ति के इस युग में नई पीढ़ी के बच्चे विश्वास और अविश्वास के बीच की फर्क नहीं जानती। वह वर्चुअल वर्ल्ड को सही एवं सत्या मानते हैं। वह अपनों से ज़्यादा नेट पर मिली अनजान लोगों से फरोसा करते हैं। परिणामस्वरूप साइबर क्राइम की संख्या बढ़ती जा रही है। यह उसकी कैरियर को बर्बाद करने के साथ-साथ उसके संवेदनाओं पर भी ठोस पहुंचाती है। इससे नई पीढ़ी को बचाना है तो उसे इस तरह की साइबर क्राइमों से अवगत करना जरूरी है। इसी तथ्य को नासिर शर्माजी ने अपनी इस उपन्यास के तहत सार्थक किया है।

संदर्भ ग्रन्थ सूची

भारतीयसाहित्यविविधआयाम, सं. डॉ. कोमलठाकुर, पृ.सं. 414
मीडिया और साहित्य समकालीन संदर्भ में, सं. डॉ. के श्रीलता विष्णु, पृ.सं. 121
शब्द पखेरू, नासिरा शर्मा, पृ सं. 106
शब्द पखेरू, नासिरा शर्मा, पृ सं. 93
शब्द पखेरू, नासिरा शर्मा, पृ सं. 107
शब्द पखेरू, नासिरा शर्मा, पृ सं. 107

हिन्दी दलित साहित्य में प्रेमचंद का हस्ताक्षर

डॉ. मेरीजीना के जी
सहायक प्राचार्या
सेक्रेड हार्ट कॉलेज,तेवरा

हिन्दू जाति व्यवस्था केसबसे पिछडे जन-समुदाय को दलित नाम सेअभिहित किया जाता है। वह समाज जो सदियों से भारतीय जाति-व्यवस्था के अत्याचारों को सहता रहा, आज भी सभ्य-समाज में उत्पीड़ित एवं विघटित है। आज भी इन्हें अछूत माने जाते हैं। आज लोग महात्मा गांधी द्वारा दिये गये इनके 'हरिजन' नाम को भूल गये हैं ! सदियों पहले, इन्हें अक्सर सार्वजनिक एवं धार्मिक जगहों में प्रवेश करने से रोक दिया जाता था। राजनीतिक भागीदारी से वंचित किया जाता था। अपवित्र मानने के कारण इन्हें सार्वजनिक कुए से पानी भरने का अधिकार तक न था। इनकी आज की स्थिति भी अलग नहीं है।

हिंदी दलित साहित्य वह साहित्यिक विधा है जिसमें दलितों के जीवन संघर्षों एवं कठिन अनुभवों को सम्पूर्ण जीवंतता के साथ चित्रित किया है। यह साहित्य दलित जीवन की वास्तविकता को प्रस्तुत करने में सबसे आगे है एवं समाज में बदलाव के लिए एक मंच प्रदान करता है। दलित हिंदी साहित्य में जातिवादी और सामाजिक अन्याय के खिलाफ प्रतिरोध, संघर्ष और आत्म-स्वीकृति की कहानियाँ होती हैं। यह दलित समुदाय के सशक्तिकरण पर जोर देता है, ताकि वे समाज में समान दर्जा प्राप्त कर सकें। दलित साहित्य में कविता, कहानी, नाटक और आत्मकथा जैसी विधाएँ शामिल होती हैं। इस साहित्य के प्रमुख लेखकों में ओमप्रकाश वाल्मीकि, भगवानदास मोरवाल, और कश्मीर सिंह 'सहर'आदि के नाम सर्वश्रेष्ठ हैं।

प्रेमचंद दलित साहित्य में अपने विचारों और लेखनी से महत्वपूर्ण रहे हैं। प्रेमचंद की कहानियों में दलित पात्र और उनके संघर्ष अक्सर प्रकट होते हैं, हालांकि वे सीधे दलित साहित्य के लेखक नहीं थे। प्रेमचंद ने अपनी कई कहानियों में दलितों के जीवन की विभिन्न पहलुओं को बड़ी संवेदनशीलता और समझदारी से उजागर किया है। उनकी रचनाओं में दलितोंके प्रति उनकी संवेदनशीलता और समर्थन का स्पष्ट प्रकटीकरण हुआ है।

प्रेमचंद ने अपने लेखन के माध्यम से सामाजिक असमानता, जातिवाद और शोषण को उजागर किया है। उनकी कहानियाँ और उपन्यास भारतीय समाज के कमजोर वर्गों, खासकर गरीब और पिछड़े वर्गों की दिक्कतों को चित्रितकरती हैं। उनका यह दृष्टिकोण दलित साहित्य के विचारों के साथ समानांतर था। प्रेमचंद ने अपने पात्रों को समाज के विभिन्न वर्गों से लिया, जिसमें मेहनतकश, गरीब, और नीच जातियों के लोग भी शामिल थे। उन्होंने इन पात्रों की सामाजिक स्थिति और उनके संघर्षों को गहराई से चित्रित किया। दलित समाज के जीवन को उजागर करनेवाली उनकी कुछ महत्वपूर्ण कहानियाँ हैं-सद्गति, ठाकुर का कुआँ और कफन। प्रस्तुत कहानियों में वे समाजमें दलितों की समस्याओं और उनकीजीवनशैली को गहराई से छूने का प्रयास किये हैं।

प्रेमचंद की दलित कहानी 'सद्गति' के नायक का परिवार एक चमार जाती से है। दुखी नाम का वह चमार अपनी बेटी की शादी की रस्मेंनिभाने के लिए गाँव के ब्राह्मण पुजारी पंडित घासीराम के पास जाता है। पुजारी, जो अपने आलस्य और निचली जातियों के प्रति तिरस्कार के लिए जाना जाता है, शादी के रस्म निभाने के लिए सहमत हो जाता है लेकिन दुखी से अत्यधिक शुल्क और मुफ्त श्रम की मांग करता है। अपने शोषण से अवगत होने के बावजूद, सामाजिक मानदंडों और गरीबी से बंधी दुखी इससे सहमत हो जाता है। कहानी में पंडित से ज़्यादा पंडिताइन को अत्यंत रूढ़िवादी दिखायागया है। वह मानव को उनकी जाति के अनुसार मापती है। जब दुखी पंडिताइन से आग मांगता है तब पंडिताइन पंडितजी से कहती है "तुम्हें तो जैसे पोथी-पत्रों के फेर में धरम- करम किसी बात की सुधिही नहीं रही। चमार हो, धोबी हो, पासी हो, मुंह उठाए घर में चला जाए, नहीं तो इस लुआठे से मुंह झुलस दूंगी। आज मांगने चले हैं।"[1]जैसे –जैसे कहानी आगे बढ़ती है, भूख और अपनी कमजोर शारीरिक स्थिति के कारण दुखी पुजारी की मांगों को पूरा करने में असमर्थ हो जाता है। अंततः पुजारी की अनुचित मांगों को पूरा करने की कोशिश करते-करते दुखी की मृत्यु हो जाती है। कहानी जाति उत्पीड़न की अमानवीयता और उच्च जातियों द्वारा गरीबों के शोषण पर एक शक्तिशाली टिप्पणी के साथ समाप्त होती है।

'ठाकुर का कुआँ' कहानी एक गांव के ठाकुर के कुए को केन्द्र में रखकर लिखी गयी है , जो केवल ऊँची जाति के लोगों के लिए पानी का स्रोत था। दलित और नीची जातियों को इस कुएँ से पानी भरने का अधिकार तक न था। कहानी के दो मुख्य पात्र हैं जोखू और गंगी, दोनों दलित जाति में जन्मे थे। एक दिन, दलित दम्पति को पानी की अत्यधिक आवश्यकता होती है, लेकिन घर की पानी, पीने योग्य न थी। पानी से सख्त बदबू आ रही थी। रात को वे कहाँ से पानी भर पाते ! बेचारा जोखू प्यास से तड़प रहा था। ऐसी स्थिति में गंगी पानी भरने के लिए ठाकुर के कुए की ओर जाती है। दलित व्यक्ति की दयनीय स्थिति और सामाजिक भेदभाव की स्थिति को प्रेमचंद ने प्रस्तुत कहानी में दिखाया है। कहानी यह दर्शाती है कि सामाजिक समानता और न्याय की दिशा में महत्वपूर्ण कदम उठाए जाने चाहिए। कहानी के मुख्य पात्र गंगी के माध्यम से प्रेमचंद दलितों की रिवाजी पाबन्दियों और मजबूरियों पर चोट भी करते हैं। गंगी जगत की आड़ में बैठी सोचती है -"हम क्यों नीच हैं और यह लोग क्यों ऊँच हैं? इसलिए कि ये लोग गले में तागा डाल लेते हैं? यहाँ तो जितने हैं, एक-से-एक छंटे हैं ? चोरी ये करें, जाल फरेब ये करें, झूठ मुकदमें ये करें। किस बात में हैं ये हमसे ऊंचे।"[2]

'ठाकुर का कुआँ' जातिवाद और सामाजिक असमानता की क्रूरता को दर्शाती है। कहानी यह दिखाती है कि कैसे ऊँची जातियाँ अपने अधिकारों का दुरुपयोग करके निम्न जातियों के लोगों को पानी जैसे बुनियादी संसाधनों से भी वंचित कर देती हैं। प्रेमचंद ने इस कहानी के माध्यम से यह सन्देश दिया है कि समाज के शोषित और कमजोर वर्गों के खिलाफ भेदभाव और असमानताको समाप्त करना आवश्यक है।

'कफन' कहानी एक गरीब परिवार के बारे में है जिसके मुख्य पात्र हैं घीसू और उसका बेटा माधव। दोनों ही निर्धन श्रमिक-वर्ग से सम्बन्धित हैं, दोनों आराम तलब, कामचोर और बदनाम हैं। कहानी की शुरुवात में हम देखते हैं कि एक ओर माधव की जवान बीबी बुधिया प्रसव वेदना से कराह रही है और दूसरी ओर घीसू और माधव भुने हुए आलू के पीछे पड़े हैं। बाद में माधव की बीबी मर जाती है। दूसरों की मदद से वे कफ़न के पैसे जुटाते हैं फिर भी वे कफन की जरूरत को नजर अंदाज कर देते है। उन्हीं पैसों से वे भर पेट खाना खा लेते हैं। "कफन" प्रेमचंद की एक गहरी सामाजिक टिप्पणी है जो गरीबी की स्थिति और इसके सामाजिक और नैतिक प्रभावों को उजागर करती है। यह कहानी इस तथ्य को दर्शाती है कि गरीब दलित व्यक्ति अपनी मौलिक जरूरतों को पूरा करने के लिए किस हद तक जा सकता है और किस तरह सामाजिक परंपराएं उसकी परिस्थिति पर निर्भर करती हैं। असल में माधव और घीसू दोनों काफी व्यावहारिक ढंग के व्यक्ति थे जो यह जानते थे कि उस समय समाज में मेहनत करनेवालों और न करने वालों की स्थिति में कोई खास अंतर नहीं है ! कहानी के अंतर्गत प्रेमचंद इसका ज़िक्र भी किये हैं, "जिस समाज में रात-दिन मेहनत करनेवालों की हालत उनकी हालत से कुछ बहुत अच्छी न थी, और किसानों के मुकाबले में वे लोग, जो किसानों की दुर्बलता ओं से लाभ उठाना चाहते थे, कहीं ज़्यादा संपन्न थे, वहाँ इस तरह की मनोवृत्ति का पैदा हो जाना कोई अचरज की बात न थी। हम तो कहेंगे, घीसू किसानों से कहीं ज़्यादा विचारवान था।"[3]

प्रेमचंद का लेखन दलित हिंदी साहित्य के विकास में एक महत्वपूर्ण कदम था, हालांकि उन्होंने सीधे दलित हिंदी साहित्य के विकास में भाग नहीं लिया। उनके विचार और दृष्टिकोण ने समाज के कमजोर वर्गों की समस्या ओं को साहित्यिक रूप में प्रस्तुत करने की दिशा दी, जो कि दलित हिंदी साहित्य का एक महत्वपूर्ण पहलू है।

सन्दर्भग्रन्थ

सद्गति, प्रेमचन्द, पृष्ठसं. 4

कथा-परिक्रमा, डॉ.नामदेव एम. गौड़ा, ठाकुर का कुआँ(प्रेमचंद), पृष्ठसं. 29

कफ़न, प्रेमचन्द,पृष्ठसं. 3

मिथिलेश्वर की कहानी 'सिंबोंगा की वापसी' में व्यक्त आदिवासी जीवन संघर्ष

विबी विन्सेंट
शोधार्थी
महाराजास महावि ध्यालय

'आदिवासी' शब्द 'आदि' उपसर्ग और वासी प्रत्यय से मिलकर बना है। जिसका अर्थ है, आदिकाल से निवास करनेवाला। आतिरिक्त वर्तमान में हिन्दी साहित्यकार 'आदिवासी' या 'जनजाति' शब्द का प्रयोग करते थे। आज कल के ज़माने में आदिवासी समुदाय को, ऐसा कहा जा सकता है जो दुनिया में हर प्रकार की जातिय शोषण, अत्याचार, और भेदभाव से पीड़ित हैं।

आज, विश्व भर में आदिवासी, आदिवासी साहित्य और आदिवासियत की चर्चा होती जा रही हैं। आदिवासी जीवन और उनके संघर्ष के बारे में कई साहित्यकारों ने रचनाएँ लिखी हैं। उसमें मिथिलेश्वर का नाम प्रसिद्ध है। उन्होंने अपने रचना में ग्रामीण जीवन के साथ-साथ आदिवासी जीवन समस्या काभी चित्रण किया है।

'सिंबोंगा की वापसी मिथिलेश्वर की राँची निवास के दौरान लिखी गई कहानी है। आदिवासी जीवन एवं संस्कृति पर आधारित, लेखक की यह पहली कहानी है। लेखक ने यह स्वीकार किया हैं कि "अपने क्षेत्र भोजपूर की तरह आदिवासी क्षेत्र को मैं मजबूती के साथ पकड नहीं पा रहा हूँ। आदिवासी जीवन में मैं, प्रवेश कर सकूँ और उनकी समस्या को भलीभाँति पकड सकूँ, इसके लिए उनके बीच वर्षाá जीने और यथार्थ को लम्बे समय तक महसूस करने की जरूरत हैं; तभी उन पर प्रामाणिक रूप सेलिखने का हकदार हुआ जा सकता हैं। "1

'सिंबोंगा की वापसी' कहानी के मुख्य पात्र का नाम जत डिग्री मुण्डा है। वह दिन-भर, राँची शहर में मजदूरी करके, शाम को अपनी बस्ती की और लौटते है। जत डिग्री को यह बात निरन्तर सताती रहती है कि, उनके कुनबे के मर्द निरन्तर देहचोर होतेजा रहे हैं। धर-बाहर की जिम्मेदारियाँ औरत के कंधों पर आती जा रही है। मर्द, काम-धाम तो कुछ नहीं करते। आदिवासियों की देवता सिंबोंगा ने उनके समाज की महिलाओं को मजबूत, गठीला और तन्दुरूस्त बनाया है ता कि वे सब कुछ सँभाल लेती हैं।

एक दिन जत देखता है कि गाँव लौट रही दो लडकियाँ जवान है, दो युवको के साथ खिलखिलाती जा रही है। जत डिग्री को गुस्सा आता है, वह साòचते है कि उनका समाज पहले एसा नहीं था। वे जंगल या पहाड में रहते थे। अनुशासन था। मर्यादा थी। यह शहर के प्रभाव का ही परिणाम है। जैसे –जैसे राँची शहर विकास करता गया है, उनकी बस्तियाँ खराब होती गयि हैं। शहर ने उन्हें राजगार आवश्य मुहैया कराया है, लेकिन अपनी गन्दगी भी उन्हें दे डाली है। इसलिए शहर से जहाँ तक ओर जत डिग्री को कुछ फायदालगता है, वहीं दूसरी ओर घाटे-ही-धाटे नजर आते हैं। "2 करीब से गुजर रहे दो मजदूर, आपस में बातें करता हैं, जत डिग्री यह सुनता हैं, एक कहता हैं, "साहब मजदूर छोरियों को माल बोलता है... गठी हुई देह पर मरता है.... आज एक छोरी को फुसला रहा था कि मैंने देख लिया .... फिर अपन को खुब खिलाया-पिलाया... रूपया भी दिया .... ।"3 दूसरा कहता है कि, "माँ जिस साहब के यहाँ काम करता हुँ, वहबहुत रूपए वाला है .... अपने देश ले जाने के लिए आदिवासी छोरी माँग रहा है.... बदसे में इतना रूपया देने काò कह रहा है....। "4

जत डिग्री सोचता है कि, "दा डिग्री और रुपये के आगे समाज की प्रतिष्ठा तथा अपनी माँ, बहन और बेटियों की इज्जत की बात किसी के सामनेन ही। धर्म और ईमान, सब ने बेच दिया हैं।आगे न जाने क्या-क्या देखने को मिले? यहाँ राँची शहर जाò न करा दे। " 5 रस को लगता है, आदिसियों के बीच का एकता भी नष्ट हो रही है। वह सोचती है, एकता कैसे खतम हाò गयी? उन्हें लगता है कि जब खून एक नहीं रहा ताò फिर कैसी एकता? आदिवासी अब एक खून के नहीं रहे, ताò फिर एकता कैसी ? ईसाईयों ने उनके खून को अलग- अलग कर दिया।

अपने धर्म और संस्कृति को बचाने के लिए आदिवासियों को कई तरह के मुसीबत का सामना करना पडता है। जत डिग्री के बचपन में, ईसाई ने भोले-भाले, को, लाभ-लालच के लिए, ईसाई बनाना शुरु किया। काफी आदिवासी, अपना धर्म छोडकर ईसाई बन गये थे और आज भी बन रहे है। पुराने गिरजाधर के पादरी ने जत डिग्री को भी खुब समझाया था। नौकरी, शहर में मकान जैसे अनेक प्रलोभन दिये थे। लेकिन उन्होंने अपना धर्म नहीं छोडा। अपने परिवार में भी किसी को ईसाई नहीं बनने दिया। ईसाई बने आदिवासी उन पर हँसते हैं कि, अपने धर्म से चिपके हुए कष्ट भोग रहे हैं।"6

अपने पर्व-त्यौहार को याद कर-करके जत डिग्री का मन बेचैन हो जाता है। करमा और सरहल का त्योहार वे कितने उल्लास से मनाते थे। लेकिन धीरे-धीरे वह उल्साह और उल्ला सजाता रहा है। उनके नाच-गान कितने अच्छे होते थे। मादल की थाप पर वे रात-रात भर नाचते-गाते रहते थे। अब वह माहौल नहीं रहा। शहर में पढ़नेवाले उनके नाती-पाòते इसे पिछड़ापन कह-कह कर उसे छाòड़ते जा रहे हैं, जबकि एक जमाना था कि अंग्रेज़ साहब उनका नाच देखने ही उनकी बस्ती आते थे और उन्हें देर-सी ताòहफ़ा देते थे। अतीत याद करके जत डिग्री का मन उदास हाò जाता है। वह सिंबोंगा से प्रार्थना करता है कि, यह देवी उनके समाज को बचाती क्याá नहीं ? सिंबोंगा कहाँ जाकर छिप गये है ? वापस क्याá नहीं आतें ? सिंबोंगा की कृपा से उनका समाज ठीक था।सिंबोंगा ने आना बन्द कर दिया है, लोग भटक गये है। पहले जब भी उनके लोग गलती करते थे सिंबोंगा जंगल में आकर किसी को दर्शन दे जाते थे। भटके हुए लोग अपनी गलती स्वीकार कर प्रायश्चित करते थे। इस प्रकार सिंबोंगा की कृपा से उनका समाज बिगड़ने नहीं पाता था।

रात भर जत डिग्री सो नहीं पाता है। करवटें बदलता रहता है। उनका समाज फिर यही रासते पर आ जाये इसके लिए वह सधन बेचैनी और चरम पीड़ा का अनुभव करने लगता हैं। दूसरी सुबह नित्यक्रिया से निपटने के लिए जंगल गए जतरु चिल्लाते

हुए वापस आते है, “सिंबोंगा आये थे... ‘सिंबोंगा आये थे... ”7 चिल्लाने लगता है। उसे लगता है कि, सुनते ही समूची बस्ती घबरा जायेगी। फिर सभी एक जगह जूट अपनी-अपनी गलतियों के लिए प्राया करेंगे। लेकिन ऐसा कुछ भी नहीं होता है। उलटे शहर में पढ़ने और नौकरी करने वाले नयी उम्र के छोकरे कहते हैं, “बूढ़े का माथा फिर गया है।” 8 एक कहता है, “मैं भी तो जंगल की ओर से आ रहा हूँ। कहाँ आये थे सिंबोंगा ? ”9 दूसरा कहता है कि “वैज्ञानिक लोग चाँद और अन्य ग्रहो पर पहूँच रहे है और यह बूढ़ा अभी भी सिंबोंगा की बात कर रहाहै। इसलिए आदिवासी समाज अभी भी पिछड़ा हुआ है।” 10 बस्ती के अन्य भी जत डिग्री की बाताá पर विश्वास नहीं करते। जतरू, दुखी मन से विचार करते हैं कि सिंबोंगा का डर अब लोग नहीं रहा। “पतानहीं आदिवासी समाज का क्या होगा। ”11

इसी तरह लेखक ने, जतरु के माध्यम से, आदिवासियों का जीवन संघर्ष, हमारे सामने लाने का कोशिश किया है। मुझे लगता है कि, आदिवासी स्त्रियों की दशा, दिन-प्रतिदिन नीचे जा रही है। उनको आगे लाने के लिए सरकार की तरफ़ से, कई प्रकार की पद्धतियों का आविष्कार होना बहुत जरूरी है। उनको अच्छी शिक्षा प्रदान करना भी हमारे दायित्व है।

संदर्भग्रंथसूची

भोर होने से पहले से पह ले-नेपथ्य से ... पृ.15
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.193
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.193
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.193
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.193
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.195
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.197
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.198
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.198
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.193
भोर होने से पहले-‘सिंबोंगा की वापसी-पृ.15

Vol. 8 Special Issue 3 August 2024 E-ISSN: 2456-5571

अनामिका का काव्य : प्रकृति पर मानवीयता का स्पष्टीकरण

अर्चना अय्यप्पन
शोधार्थी
महाराजास महाविद्यालय

हिंदीसाहित्यके समकालीन संदर्भ की सबसे बड़ी जरूरीनामहैंअनामिका।वर्तमान परिदृश्य में अनामिका बेहद चर्चित कवि, कहानीकार, उपन्यासकार, आलोचक आदि कई माईनों में उल्लेखनीय है।इस तरह अपने रचनाकर्ममें एक सजग एक्टिविस्टके रूप में झलकती हुई दिखाईदेती है।उनका जन्म 17 अगस्त 1961 को बिहार राज्यके मुजफ्फरपुर मेंहुआ।अनामिका को कई पुरस्कारोंसे सम्मानित भी किए हैंजैसे, राजभाषा परिषद पुरस्कार, भारत भूषणअग्रवाल, साहित्यकारसम्मान, गिरिजाकुमार माथुर सम्मान, परम्परा सम्मान, मुनमुन सरकारसम्मान, साहित्य सेतु सम्मान, केदार सम्मान और 2020 में प्राप्त साहित्य अकादमी पुरस्कारइत्यादि।उनके प्रमुख रचनाओंके कोटी में, शीतल स्पर्श एक धूप को, गलत पते की चिट्ठी, समय के शहर में, बीजाक्षर, अनुष्टुप, खुरदुरीहथेलियां, दूब-धान, टोकरी में दिगंत - थेरी गाथा : 2014 आदि काव्य संग्रह, पर कौन सुनेगा, तिनका तिनके पास, मन कृष्णमन अर्जुन जैसे उपन्यास, और एक कहानी संग्रह प्रतिनायक , इसके साथ ही कई अलोचनात्मकग्रंथ, निबंध साहित्य, जीवनीआदि कई क्षेत्रोंमें अपनाहुनर दिखाई हैं।

साहित्य की अनेक विषयोंमें स्त्री विमर्श एक बहुचर्चित मुद्दा है और अनामिका स्त्री विमर्श को पुरानी मर्यादाओंकी बेड़ियों से मुक्त करके नई दिशा प्रदानकी है।एक स्त्री विमर्शकारहोने केनाते अनामिका कविताविधा के द्वारास्त्री जीवनकी संवेदनात्मक परिस्थिति पर चित्रणकरने का भरसक प्रयास किया है।"अनामिकाएक अत्यंत विदुषीलेखिका ही नहीं, स्त्री विमर्श की प्रबल वक्ताभी है।उन्होंने स्त्री विमर्श को कुलीनता की चौकट से बाहर निकालकर दलित स्त्री, वेश्यास्त्री और आमघरेलु स्त्री के विमर्श से जोड़ाहै।सिखों के प्रथम गुरु नानक देव ने गुरुवाणी में कहा 'नीच अंदर नीचाहूं अत नीच/नानक तिनके संग साथ बड़य्यों(बड़ों) से क्या रीस'।अनामिका भी उपरोक्तविचारधाराकी ही लेखिका है।वह समाजकी सबसे पिछली पांतके इन्सानों के साथ खड़ी नजर आती है।वर्तमानसंदर्भमेंद्वन्द्वात्मक परिस्थितिसेगु जरतेसमयसहीदि शाढूंढलेनामुनासिबनहीं है।लेकिनएकसाहित्यका रकीमददसेयहमामलाजरूरसिद्ध होगा।विशेषकररचनाकारअनामिकाकी रचनाएंहमेशापा ठककोअपनेव्यथापू र्णजीवनसेउन्मुक्तकरकेनईरा हपरस वारनेकेलिएप्रेरणा एवंप्रोत्साह नदेतीहै।वे उ नके दुखों, पीड़ाओंव त्रासदियों से व्यथितही नहीं होती बल्कि उसेअपनी कुलमकी धार से तराश करइतना तीखा व पैनाकर देती है कि वे तीर की तरह सीधे धर्म में उतरीचलीजातीहै।"1.(प्रकाशन समाचार, राजकमल प्रकाशन दिसंबर 2008, पृ 20)

अनामिकाके काव्य सृजन का प्रारंभ प्रकृति विषयसे शुरू होती है।उनका पहलाकाव्य संग्रह है, 'शीतल स्पर्श एक धूप को' जिसका प्रकाशनसन् 1975 मेंहुआ।इस संग्रह में लगभग 70 कविताएं संग्रहीत है।प्रस्तुत काव्य संग्रह की अधिकांश कविताएं प्रकृति से ओत प्रोत है, साथ ही आस पास के लोकजीवनसांस्कृतिक लगावएवं बाल सुलभ लालित्य प्रस्तुत काव्य संग्रह की मुख्यविषयरहे हैं।काव्यके क्षेत्र में प्रकृति विषयचिंतन अत्यंतमार्मिक रूप से अनामिका ने व्यक्तकिया हैं।मनुष्य के सुख दुखात्मक भाव एवं विचार प्रकृति के माध्यमसे उन्होंने वर्णित किया हैं।अनामिकाने 'शीतल स्पर्श एक धूप को' काव्य संग्रह की भूमिकामें लिखीहै कि "सृजन की पृष्ठभूमिमें अभिव्यक्तिकी ललक तो होती ही है।अनायास ही अवश्य ही यह ललक कर पाती हूं, इसका तोषहै अलग अलग परिस्थितियोंमें मनुष्य प्रायःएक-सीघटनाएं जीतेहैं।संभवतःइसलिए कोईगान जो गूंज चुका है, प्रायः उनके अंतर में यह अनुभूतिजगा देता है -"अरे यहीतो मेरा अनगूंजागीत है।"2 (अनामिका, शीतलस्पर्श एक धूप को, पृ 3)

'शीतल स्पर्श एक धूप को' काव्य संग्रह की कविताओंके प्रति अनामिका एक विशेष प्रेम जतायी हैसाथ ही प्रकृति के प्रति एक मानवीयदृष्टिकोण अपनाने में कविताएं सफल स्थापित हो चुके है।जैसे,

"शीतल स्पर्श एक धूप को दे
ढलकरकंधोंपर वह द्रवित होगी,
बहेगासोना धरती पर।
चांदनी को चूम ले गर्म होठों से,
छिटक अंक से जायेगी वह,
चांदी का वर्कनभ पर बिछेगा।"1(अनामिका, शीतल स्पर्श एक धूप को, पृ 15)

संग्रह की अन्य कविताएं प्रकृतिसेओत प्रोत हैं, सांध्यनभ, बरसातका एक दिन, हवा को एक निवेदन, ढलती संध्या में, इंद्रधनुषीसांध्य - नभ, पतझड में इत्यादि।प्रकृति में मानवीयताका प्रवेश मानकरवह कहती हैं -

"धूपका गुस्सा
दिनोंदिन बढ़ रहाहै।
....
खूब रूखा बोलती है
धूल की बोली
धमकती धू-धू-कर"2(अनामिका, दोपहर, समय के शहर में, पृ 109)

प्रतिकूलवातावरण से लड़कर नई परिस्थिति में उगनेवालाएक पौधाभी अनामिका के लिए आनंददात्मक हो जातीहै-

"करती हूं स्वागत तुम्हारा,
उमडो दोबारा
काठ हुई, नेम-टेम वालीइस बीमार
छाती में करवट लो

झूलोझूले, रेती में फूलो" 3 (अनामिका, रेत के अंकुर, समय के शहर में, पृ 59)

प्रकृति विभिन्न प्रकार के रूप और वाणी प्रस्तुत करते हैं।मानवइसेसमझने में कभी सफल हो जाते है, और कभी हार भी होते हैं।वह मानवके लिए एक वरदानहै और सहचारी भी।साहित्यकार प्रकृति के इस पक्ष को अपनाते है।इस लिए प्रकृति साहित्यकार की प्रिय विषयरहीहै।छायावाद से लेकर समसामयिक समय के कविताओंमें प्रकृति के विविध संवेदनात्मक रूप दृश्यमान है।डॉ. सुमित पी. वी. कवि और प्रकृति के परस्पर संबंध पर लिखता है, "कोईभी व्यक्तिचाहेवह बच्चाहो बड़ा, सबसेपहलीतस्वीर प्रकृति की बनाता है और अगर वहकविता लिखता है तो भी प्रकृति पर लिखताहै।अर्थातप्रकृति से मनुष्य का अभिन्न संबंध है।प्रकृति में ही वह जन्म लेता है, पनपता है और विश्रामलेता है।कवि हो या लेखक रचनात्मकताकी सामग्री प्रकृति से ही जुटाता है।"4 (डॉ सुमित पी वी, अनामिका की कविताओंका संबिध्य, पृ 74) प्रकृति पर मानवीयता का स्पष्टीकरणअनामिका ने बहुतही सूक्ष्म दृष्टि से किया है और प्रकृति के चेतन रूप को मार्मिकतासे स्पष्ट किया है।प्रस्तुत कवितामें प्रकृति के माध्यम से गृहिणी के जीवन की संवेदनात्मक पक्ष एवं उसके सौंदर्य का वर्णन किया है।

"तुहिन - कणोंसे सध्यःस्नाता
नभ की गृहिणि।
सिंदूरीहै मांग क्षितिज की
तेरी स्वर्णिम टिकली तरणी।" 1 (अनामिका, शीतल स्पर्श एक धूपको, पृ 2)

प्रकृति पर होने वाले तरह तरह के परिवर्तन अनामिका की कविताओंको और भी निखारती है और वह प्रकृति पर मानवीयताका आरोप लगाती हुई बताना चाहतीहै कि आकाश अब मलेरिया की चंगुल में फंस गया है।तो इस भयंकर शीत से बचने के लिए बादलोंकी चादरेंओढ रहा है, फिर भी वह ठिठुरन नही जाती है उसकी।साथ ही घोर शीत होने कीवजह से उसके दांत बज रहा हैं।

"अंबर को मलेरिया हो गया है शायद।
एकपर एक
बादलों की झीनीचादरें
ओढेचलाजाताहै,
फिर भी ठिठुरन नही जातीउसकी
और अभिव्यक्तहोती वह
हवा में तिरती
उसके दांतो (?) की किटकिटाहट में!"2 (अनामिका, शीतलस्पर्श एक धूपको, पृ 6)

कवयित्रीको नीलाआकाश बहुतप्यारेलगती है।जिसमेंटिमटिमाते तारोंको देखकर कवयित्री की कल्पनाशक्तिऔर भी बढ़ जाती है, और वह लिखतीहै कि, आकाश पर एक एक तारों का खिलनामनुष्य के मानस में स्मृतियोंके खिलनेके समानहै।अनामिका लिखतीहै कि

"नभ पट पर जो
एक एक कर तारेउभरे,
मानस का आकाशभी
घिराझिलमिल सुधिके बुंदकों से
ऐसे में जब हवा चली
तो आंखेंभर आई
बेमतलब"1(अनामिका, शीतलस्पर्श एक धूपको, बेमतलब, पृ 27)

कविता में प्रकृति वर्णनके साथ मानवीयरागात्मक मूल्योंके प्रति इशाराकरती है कवयित्री। अगली कविता में सूर्य का मानवीकरण करके उसपर आरोप लगाते हुए कहती है कि सूरजकहीछिप गया है, और वह भी किरणोंकी पिचकारीसे लालरंग फेंककर।यह पूर्ण रूप से अस्तांचल सूर्यके प्रतिबिंब की बात पर है, इस तरह कहीछिप जानेकी चेष्टा और पिचकारी से रंग उड़ाना आदि नए नएबिंब वर्णनकी सबूत है।

"पिचकारीसे किरणोंकी
टेसू - सा रंग उलीच गगन पर
कहींछिप गया है सूरज"2 (अनामिका, शीतलस्पर्श धूपको, पृ 63)

आकाशऔर तारे हमेशा कवयित्रीके प्रिय बिंब रही है।तारों को अलग अलग उपमान दिए गए हैं।प्रकृति पर मानवीयता की स्पष्ट झलक अनेक कविताओंमें दुष्टिगत होती है, कभी तारे मंगल सूत्र से बिखरेमानकों के समानलगते हैं।साथ ही संध्या से रात के सफर में लाल मांग का पूछ जाना, कवितामें रेखांकित किया है।

"मंगलसूत्रकिसी का टूटा,
बिखरेमानकों से तारे।
क्षितिज- मांग से उसकी फिर
सिंदूर पूंछ गया।"3 (अनामिका, शीतलस्पर्श एक धूप को, पृ 64)

सुबह का वातावरण पूरी तरह से लाल रंग से युक्त होते हैं, तो संध्या कालके परिवेश में पीलापन दृष्टिगत होता है।उनकी कल्पना का उड़ानअनुपम सौंदर्य है।पीली सांझ कवितामें सांझकी शिथिलता, थकान, प्रसन्नताको गर्भवती नारी की उपमादेते हुए वे लिखती है।

"ताल के शैवाल से बचतीहुई
निकलीनहाकर
गर्भिणी-सीसांझ
बोझिल पांव, पीली औ प्रसन्न।" 4 (अनामिका, गलत पते की चिट्ठी, पृ 16)

मनुष्यके विश्वासया हाँसले जब कहींके नही रह जातेहैंतब वे जल्दीही अकेला महसूसकरता है, उदासीहो जाताहै।इसीप्रकारअनामिका अपनी कविता 'रोशनी' में संध्या के समय में होने वाले तमाम परिवर्तनोंको मानवीयता के सच्चाईजोडकर प्रस्तुत करती है।संध्या के समय अंधेराछा जाना, वस्तुएं न दिखना आदि मनुष्य के इस तनहाई के साथ जोड़कर मानना चाहिए।प्रभातके समय ही तारोंका अस्त हो जानाऔर चांद का अकेला हो जाना, उदास हो जानाआदि प्रक्रिया का मानवीकरण अद्वितीयरूप से अनामिका ने अपनी कविताओंमें वर्णित किया है।जैसे,

"शाम ही से आजघनीधुंध घिर गई,
आस-पासके वजूद गैर हो गए!
चांद भी उदास, अकेला-सा हो गया,
हौसलों सेडूब सितारेजो सो गए।"1 (अनामिका, समय के शहर में, पृ 69)

संक्षेपमेंकहनेपर,अनामिका ने अनगिनत बिम्बों औरप्रतीकोंके सहारे कविताओंमें मानवीयता का स्पष्टीकरणकिया है।इस दृष्टिसे उनकी सुबह, दोपहर, शाम रात कविताएं प्रकृति के क्षणचित्र प्रस्तुतकरती हैं।दूब-धान संग्रह में कई कविताएंप्रकृतिपरकहैं।जैसे, पूरे चांद की रात, चंद्र खिलौना, दोपहर, शाम, आदि।अनामिका की प्रारंभिकसमय में लिखीलगभग कविताएं प्रकृति से संपृक्त है।उनमें से कुछ कविताएं मानवीकारण की चरम सीमा तक पहुंच गए है।प्रकृति में मानवीयता की झलक उनकी कविताओंकी खासियत मानना ठीक होगा।या ऐसा भी कहाजा सकता है कि प्रकृति का मानवीकरण करने की कलामें वे अनुपम सिद्ध होती है।

संदर्भ ग्रंथ

शीतलस्पर्श एक धूपको, अनामिका, अमिताभप्रकाशन, मुजफ्फरपुर, प्र. सं. 1975

गलत पते की चिट्ठी, अनामिका, बिहार ग्रंथ कुटीर, पाटना, प्र. सं. 1979

समय के शहर में, अनामिका, पराग प्रकाशन, दिल्ली, प्र.सं. 1982

दूब-धान, अनामिका, भारतीयज्ञानपीठ, नई दिल्ली, द्वि. सं. 2008

अनामिका की साहित्य यात्रा, डॉ. कृष्णापाटील,विद्याप्रकाशन, कानपुर ,प्र. सं. 2018

अनामिका का काव्य:आधुनिक स्त्री विमर्श, मंजू रुस्तगी, वाणी प्रकाशन, नई दिल्ली, प्र.सं. 2015

अनामिका:एक मूल्यांकन, अभिषेककश्यप, सामयिक बुक्स, नई दिल्ली, प्र.सं.2013

अनामिका की कविताओं का संबिध्य,डॉसुमितपीवी,जवाहर पुस्तकालय, मथुरा, प्र. सं.2012

AYURVEDIC BRANCHES IN AGNIPURĀṆA AND ITS INFLUENCE IN KERALA RITUALS

Abhilash Unni
PhD Research Scholar
Government Sanskrit College
Thiruvananthapuram

Abstract
The purāṇas are the most valuable branches of knowledge in Sanskrit literature. The Agni purāṇa contains cultural history, education system, iconography, organization of Army, theories on proper causes for war, diplomacy, water distribution methods, science, trees and plants, medicine, Vastu sāstra, gemology, grammar, foods, rituals and numerous other topics. The Agni purāṇa mentions the valuable therapeutic methods and medicines of Ayurveda. The methods of treatment for man, tree, horse and elephant, the medicines to cure them, and the pujas to be performed in case of their occurrence, all these are covered in the Agni purāṇa. Kerala has a great tradition of Ayurveda. Ayurvedic therapies are found in the Hindu rituals and beliefs of Kerala. Serpent treatment is the most important among them. This paper discusses the treatment methods and medicines in Agni purāṇa and their influence on the ritual practices of Kerala. Agni purāṇa contains many valuable scientific fields. Ayurveda is the most important among them.
Keywords: *Purāṇa, Sanskrit, Kerala, Ayurveda, Agnipurāṇa, medicine*

Introduction

Sanskrit literature is enriched by its valuable texts and its various fields of knowledge. Sanskrit is also a language which is rich in science, literature knowledge, epics and purāṇas. There is a great mythological tradition in this language. There are 18 unique purāṇas that describes wellness and morality to the world. From the beginning of the universe to the life of man are deeply described in them. Apart from the element of devotion, there are many useful facts for mankind which are described in the purāṇas. Among the 18 purāṇas, Agni purāṇa is the most unique purāṇa and it is also known as Āgneya purāṇa. The various topics described in it are useful to the world. Agni purāṇa is the purāṇa that Lord Agni first taught to Sage Vasiṣhta. Various sciences, philosophy, arts, rituals, etc. are described in 383 chapters of Agni purāṇa. Agni purāṇa contains a lot of knowledge related to Ayurveda. The influence of these Ayurvedic remedies is seen in various ways in the Hindu culture and beliefs of Kerala.

Ayurveda is considered as the fifth veda. The Agni purāṇa, which is considered as the 8th purāṇa among the 18 purāṇas, contains a detailed account of the various branches of Ayurveda. Ayurveda, अश्वचिकित्सा **(**treatment for Horse), गजचिकित्सा (treatment of elephant), वृक्षायुर्वेदम् (treatment of plants), विषचिकित्सा (Poison treatment)**,** and various types of medicines are explained in different chapters of Agni purāṇa. The Ayurveda is having considerable influence in the field of Kerala medicine. Ayurvedic references can be seen in various temple rituals rooted in the Hindu cultural tradition. There are lot of temples in Kerala with deity as Sri Dhanvantari, the God of Ayurveda. There are various rituals related to temples and Hindu culture like कर्कटकचिकित्सा**,** औषधसेवा.

Ayurvedic Branches in Agni Purāna

Ayurveda

Various aspects of Ayurveda are presented in the Agni purāṇa through the dialogue form between Lord Agni, Dhanvantari and Suśruta. The Agni purāṇa mentions that it is the physician's duty to cure disease while preserving strength. Agni purāṇa mentions about the cures for chronic diseases such as stomach disease, leprosy, respiratory disease, fever, allergy, etc. Apupam, koṭṭam, barley etc. are said to be a remedy for diabetic diseases. Malar, saktu, kṣaudra, sūnya are beneficial for omitting. Cold water, sesame, and annapānam give strength to the

teeth. There is a mention in the Agni purāṇa that diseases relating to headache can be comforted by applying gooseberry and ghee. Apart from these, there are various references in Agni purāṇa for diseases like eye disease, ear disease, decreased sperm count, chronic ulcer disease etc.

As per Agni purāṇa in chapter 280, diseases are generally classified into four categories, namely मानसिक-शारीरिक-आगन्तुक-सहज Fever is a शारीरिक disease, anger is मानसिक disease, those caused by trauma are आगन्तुक disease. Hunger, old age etc. are सहज disease. People who do heavy work and eat unhealthy food may get gastric issues. Phlegm irritates those who eat heavy food and sleep immediately. Starting from this, the Agni purāṇa tells about the various diseases that can arise due to the lifestyles of the modern era and the medicines that are useful for their relief. The Agni purāṇa prescribes worshiping Lord Vishnu for the cure and wellness from all diseases. Relating to this, in various temples in Kerala there are different sukta archanas and distribution of infusions (kaṣhāya). Among the Dhanvantari temples in Kerala, Thotua and Maruthorvattam are famous. In these temples unboiled milk, butter and basil (tulasi) are mainly used as offerings. 'Mukkudi' offering at Iringalakuda Koodalmanikyam Temple is a popular Ayurvedic remedy for stomach ailments. Chakkulathukavu temple, Mookambika temple etc. are famous Devi temples for medicinal infusions (kaṣhāya).

Treatment for Plants (वृक्षायुर्वेदम्)

India has a culture that grew up worshiping the forces of nature and nature powers. Treatment for Plants is a proof of how much importance we Indians give to the protection of trees and plants. Agni purāṇa mentions about planting of trees, protection, maintenance etc. It is possible to find special mentions about the trees that can be planted near houses and about the fruit growth of the trees. The Agni purāṇa clearly states the things to be done, the time to irrigate the trees and distance between planting them. Trees grow well when watered with fish water. After grinding goat's dung, barley, adding tilam and gomāṃsa, mix it with water and keep it for seven nights. If this is sprinkled on the trees, the flowers and fruits grow rapidly People of Kerala have been worshiping trees and plants since ancient times with the concept of goddess (devatā). Banyan trees, cassia fistula (Kaṇikonna) were planted and worshiped near temples. Garden of birth-star trees (जन्म नक्षत्रवृक्षाः) and their maintenance can be seen in various temples. Even mantras are specifically mentioned in the temples during the puja and maintenance of trees. Sandalwood, turmeric etc. are used in temples as Prasada which is intended to cure skin diseases.

Medical treatment for Animals (गवायुर्वेदम्)

The Agni purāṇa also says that by taking care of cows, and intake of milk, Curd and ghee, one gets relief from bad dreams. Cows have a special place in Agnihotra and other Homas. In the Agni purāṇa, cow diseases and its cures are described in detail. For horn diseases in cows, rock salt dissolved in oil can be used. For ear diseases root of śringi, balā māṃsi can be applied in paste form. The Agni purāṇa mentions that Triphala and dried ginger is good for throat and tongue diseases. Gopuja, goparipālana etc. are the part of Kerala culture from ancient times. Some temples in Kerala are maintaining Goshālas (cowshed), and doing cow worships. During festivals in certain temples there is a custom of using cow and calf as part of 'palli uṇarthal' ritual. Ochira Parabrahma temple is one of the famous temples in Kerala for its cow husbandry.

Poison Treatment (विषचिकित्सा)

Poisons are of two types, sthāvarā and jaṃgamā. The venom of snakes and poison of rats is example for jaṃgamā. Poison due to teeth and horn (sringam) are sthāvarā [i]. Garlic, Malayummatin kāy, vayampu, vyoṣhakam are poison killers. If taken together with sugar and jaggery, the toxicity gets reduced. Agni Purāṇa mentions 20 remedies for spider venom. A combination of Yaṣhti, Vyoṣha, jaggery and milk reduces the effect of dog poison. After taking medicine for poison, if you feel burning sensation one should first use water cooled with lotus and then

honey and ghee. Apart from these, Agni purāṇa mentions specific medicines and routine for poisons from Centipedes, Scorpion, donkey, rat, millipede, etc.

There are various temples in Kerala which are famous for snake venom treatment and worship. Mannarsala, Vettikot, Pathirakunnu etc. are famous temples for quenching snake venom through snake worship. Various offerings can be found in Kerala tradition, such as Kalamezhut Pāṭṭu, Talichkoda, Pulluvan Pāṭṭu, for satisfying Sarpa gods. The deity in Achankovil Dharmashasta temple is popularly considered as a god who cures snake poisons. Here the poisoned person is allowed to intake sandalwood which is used to decorate deity. Apart from these methods of treatment, Agni purāṇa also mentions various other treatment methods such as बालचिकित्सा (pediatric), अश्वचिकित्सा **(**treatment for Horse), गजचिकित्सा (treatment of elephant) etc.

Conclusion

Indian culture has its great tradition and legacy. The informations from purāṇas enlighten Indian science and technology fields. Agnipurāṇa describes various topics which is useful for the entire world. The glory of Ayurveda, its branches and methods of treatment are elaborated in Agni purāṇa. Influence of them in Kerala customs and beliefs are immense. Kāvu and natural forces are indispensable in the worship system of Keralites. Ancestors included many Ayurvedic ingredients in temple worship and prasāda for the wellbeing of humans. Sandalwood, Turmeric**,** red sandalwood, holy basil, Asian pigeonwings (Śankhupuṣhpam), indian bael (kūvalam), Lotus, and little tree plant (Mukkuṭṭi) are just a few of them. Directly and indirectly, various Ayurvedic references reach humans and animals through temples and rituals. Therefore, Ayurvedic branches, therapeutic methods and medicinal substances mentioned in Agni Mahāpurāṇa have a lot of importance in Kerala rituals. It can be said without doubt that the influence of purāṇas is huge in Kerala's rituals and Ayurvedic treatment.

References

Rudran Namboodiri K M – *Agni mahapuranam (Malayalam)* D C books Kottayam, 2014

Hari Harananda Saraswathy – *Agni Puranam (Malayalam)* Dronacharya publications 2018

Dutt, M.N. - *Agni Puranam Vol 2*

Tarinish jha and Ghanshyam Tripathi - *Agnipurāṇam ,* Hindi sahitya sammelan, Allahabad 2007

Prasad C – *Kshetravinjana Sarvaswam vol 1 (Malayalam)* Manorama books Kottayam,2020

Prasad C – *Kshetravinjana Sarvaswam vol II (Malayalam)* Manorama books Kottayam,2020

Kottarathil Sankunni – *Aithihyamaala* Mathrubhumi publications 2012

INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS – ITS EXPANSE AND SIGNIFICANCE

Dr.Vijayarajan K.U
Assistant Professor, Department of Sanskrit
Sreenarayanaguru Open University, Kollam

Abstract
Indian Knowledge Systems delves into the multifaceted tapestry of human existence. In the realms of philosophy and religion, it explores the depths of the Vedas, Upanishads, Bhagavad Gita, and other sacred texts, alongside the intricacies of the six Indian philosophical systems (Nyaya, Vaisesika, Samkhya, Yoga, Purva Mimansa, Uttara Mimansa) and the diverse paths of Charvakam, Buddhism, Jainism, and Sikhism. Turning to science and mathematics, IKS encompasses the holistic approach of Ayurveda, the celestial wisdom of Jyothisastram and Jyotisham, the mind-body-spirit harmony of Yoga, and the profound mathematical concepts of zero, infinity, and complex number systems. Finally, in the domain of arts and literature, IKS celebrates the melodies of Hindustani and Carnatic classical music, the graceful movements of Bharatanatyam, Kathakali, and Kathak, the dramatic brilliance of Sanskrit theatre, the architectural marvels of temples, forts, and palaces, and the literary treasures of epics like Ramayana and Mahabharata, poetry, and drama. The National Education Policy (NEP) 2020 places a strong emphasis on integrating Indian Knowledge Systems (IKS) into the curriculum. It is important to regain the comprehensive knowledge system of Indian heritage and demonstrate the 'Indian way' of doing things to the world. This requires training generations of scholars who will demonstrate and exemplify to the world a way of life so unique and peculiar to India's great civilization.
Keywords: *National Education Policy 2020, Philosophy, Research, Education innovation, Holistic approach, Practical applications, Global impact and Cultural heritage*

Introduction

Indian Knowledge Systems encompass a vast and intricate tapestry of wisdom, philosophy, science, and art that has evolved over millennia. It presents immense opportunities for research, education, and innovation. By exploring and understanding the depths of this knowledge system, we can gain valuable insights into our past, present, and future.

The National Education Policy (NEP) 2020 places a strong emphasis on integrating Indian Knowledge Systems (IKS) into the curriculum. "The rich heritage of ancient and eternal Indian knowledge and thought has been a guiding light for this Policy. The pursuit of knowledge (Jnan), wisdom (Progyaa), and truth (Satya) was always considered in Indian thought and philosophy as the highest human goal. The aim of education in ancient India was not just the acquisition of knowledge as preparation for life in this world, or life beyond schooling, but for the complete realization and liberation of the self. World-class institutions of ancient India such as Takshashila, Nalanda, Vikramshila, Vallabhi, set the highest standards of multidisciplinary teaching and research and hosted scholars and students from across backgrounds and countries. The Indian education system produced great scholars such as Charaka, Susruta, Aryabhata, Varahamihira, Bhaskaracharya, Brahmagupta, Chanakya, Chakrapani Datta, Madhava, Panini, Patanjali, Nagarjuna, Gautama, Pingala, Sankardev, Maitreyi, Gargi and Thiruvalluvar, among numerous others, who made seminal contributions to world knowledge in diverse fields such as mathematics, astronomy, metallurgy, medical science and surgery, civil engineering, architecture, shipbuilding and navigation, yoga, fine arts, chess, and more. Indian culture and philosophy have had a strong influence on the world. These rich legacies to world heritage must not only be nurtured and preserved for posterity but also researched, enhanced, and put to new uses through our education system" (NEP 2020, Page No.4 para.2).This policy recognizes the invaluable

contributions of India's rich intellectual heritage and aims to revitalize it for the benefit of present and future generations.To achieve this, the policy mandates the inclusion of IKS across various subjects, from mathematics and science to philosophy and arts. Furthermore, it encourages research and development in IKS to explore its contemporary relevance, and aims to preserve and promote India's cultural heritage through IKS education.

It offers profound insights into various aspects of human existence. Areas

The Vedas

The Vedas, revered as divine revelations rather than human creations, constitute the foundational scriptures of Indian religion. Composed in Vedic Sanskrit, these ancient texts are divided into four primary collections: the Rig Veda, containing hymns to deities; the Sama Veda, a compilation of melodies for chanting; the Yajur Veda, encompassing sacrificial formulas and prose prayers; and the Atharva Veda, a repository of spells, charms, and incantations. Predominantly focused on ritualistic practices.The Upanishads, a philosophical component of the Vedas, mark a shift from ritualistic concerns to profound spiritual inquiry. These texts delve into the nature of reality, the self, and the cosmos. Central concepts include Paramatma, the cosmic consciousness, and Jeevatma, the individual soul. The Upanishads explore the cyclical nature of existence, known as Samsara, and the ultimate goal of liberation, Moksha, achieved through the realization of the oneness between Paramatma and Jeevatma.

Six systems of Indian philosophy

Indian philosophy is a vast and complex field, with six primary orthodox schools collectively known as *Shat Darshanas*. These systems offer different perspectives on reality, knowledge, ethics, and the path to liberation (Moksha).

1. Nyaya

Nyaya is a school of Indian philosophy primarily concerned with logic and epistemology.It focuses on establishing accurate knowledge through logical reasoning. Key concepts include pramana (means of knowledge), such as perception, inference, comparison, and verbal testimony. By systematically analyzing these knowledge sources, Nyaya aims to understand the nature of reality and attain liberation from suffering through correct understanding.

2. Vaisheshika

It focused on understanding the physical world and its constitution. It categorizes reality into six fundamental entities: substance, quality, action, generality, particularity, and inherence. A key aspect of this system is its atomic theory, proposing that the world is composed of indivisible particles. The ultimate goal of Vaisheshika is to comprehend the nature of the world through a detailed analysis of its constituent elements

3. Samkhya

Itis a dualistic philosophy that posits two fundamental realities: Purusha, consciousness, and Prakriti, matter. Prakriti, the dynamic aspect, consists of three qualities: sattva (purity), rajas (passion), and tamas (inertia). The goal of Samkhya is liberation (moksha) for Purusha from the bondage of Prakriti, achieved through understanding the distinction between the two.

4. Yoga

Yoga is a discipline focused on mind-body union and spiritual growth. Its core practices encompass the eight limbs of Ashtanga Yoga: ethical restraints (yama), observances (niyama), postures (asana), breath control (pranayama), sense withdrawal (pratyahara), concentration (dharana), meditation(dhyana), and ultimately, absorption (samadhi). This journey culminates in the union of the individual consciousness with the divine.

5. Purva Mimamsa

Purva Mimamsa is primarily concerned with the interpretation of the Vedas, particularly focusing on

the ritualistic aspects. Dharma, or duty and righteousness, forms the central concept.

6. Vedanta

Vedanta is a philosophical system deeply rooted in the Upanishads.It explores the nature of reality, focusing on Brahman, the ultimate absolute, and Atman, the individual soul. The relationship between these two concepts is a central theme, with Vedanta further branching into Advaita, Vishishtadvaita, and Dvaita sub-schools, each offering a unique perspective. The ultimate goal of Vedanta is liberation (Moksha), achieved through the realization of the identity between Atman and Brahman.

Charvakam,Buddhism, Jainism and Sikhism

Charvaka, Buddhism, and Jainism are categorized as heterodox philosophies in India as they do not acknowledge the authority of the Vedas.Charvaka, or Lokayata, was an ancient Indian philosophical school renowned for its materialistic outlook.Buddhism, founded by Siddhartha Gautama, or the Buddha, is a spiritual path primarily concerned with liberation from suffering.Jainism is an ancient Indian religion deeply rooted in the principle of non-violence (ahimsa), extending compassion to all living beings.Sikhism, a relatively young religion, emerged in the 15th century in the Punjab region of India.Founded by Guru Nanak, it emphasizes the oneness of God, equality of all humans, and service to humanity.

Science and Mathematics

Ancient India was a cradle of knowledge, making significant strides in various scientific disciplines.

Ayurveda

Ayurveda, an ancient Indian system of medicine, prioritized holistic well-being.It encompassed a comprehensive approach including herbal remedies, surgical procedures, and diagnostic techniques. Indian surgeons of the time demonstrated remarkable skill, performing complex surgeries such as rhinoplasty and cataract removal. Additionally, Ayurveda fostered an extensive knowledge base of medicinal plants and their therapeutic properties.

Jyothisastram

Jyothisastram, or Indian astronomy, boasts a rich history of celestial observations and calculations. Indian astronomers were pioneers, proposing the heliocentric model of the solar system centuries before Copernicus. They excelled in accurately predicting planetary orbits and eclipses, showcasing their profound understanding of celestial mechanics. India's legacy in astronomy is evident in architectural marvels like the Jantar Mantar observatory in Jaipur, standing as testaments to the nation's astronomical advancements

Yoga

Yoga, an ancient practice, has surged in popularity due to its profound benefits for physical and mental well-being. It enhances flexibility, strength, and balance while calming the mind through breathing techniques and meditation. By cultivating focus, reducing stress, and fostering a holistic approach to health, yoga has become a global phenomenon. Its recognition as a valuable tool for overall well-being is underscored by the annual celebration of World Yoga Day on June 21st.

Mathematics

Indian mathematicians made groundbreaking contributions to the world of mathematics. They introduced the concept of zero, a fundamental building block of modern numerical systems. The decimal system, now universally used, also originated in India. Moreover, ancient Indian scholars delved into the complexities of geometry and trigonometry, with the Sulba Sutras exploring geometric principles and Aryabhata laying the foundation for trigonometry.

Arts and Literature

Classical Indian music

Classical Indian music is a rich and intricate art form with a history spanning millennia. It is characterized by its emphasis on improvisation, melodic structure, and rhythmic complexity.

Indian classical music is a sophisticated art form with a rich history, characterized by improvisation,

intricate melodies, and complex rhythms. It is primarily divided into two major traditions: Hindustani classical music, predominantly found in North India, emphasizes improvisation and melody, while Carnatic classical music, primarily from South India, is renowned for its complex rhythmic structures and elaborate compositions.

Dance forms (Bharatanatyam, Kathakali, Kathak etc.)

Indian classical dance is a rich and expressive art form with deep roots in the country's cultural heritage.It is a blend of graceful movements, rhythmic expressions, and emotional interpretations.Natya Shastra ancient Sanskrit treatise is considered the foundational text for Indian classical dance, outlining its principles, techniques, and aesthetics.Mudras are hand gestures used to convey emotions, characters, and stories in classical dance.Koshtas are body postures that form the basis of classical dance movements.Abhinaya refers to the art of expression, including facial expressions, body language, and gestures.Bharatanatyam, Kathakali, Kathak, Manipuri, Odissi, Mohaniyattam, Kuchipudi, sattriya etc. are the major dance forms.

Drama (Sanskrit theatre)

Sanskrit theatre, rooted in ancient India, is a captivating blend of drama, dance, music, and poetry. It is considered one of the world's oldest theatrical forms.Sanskrit theatre is deeply rooted in the Natya Shastra, a comprehensive treatise on the art form. This foundational text outlines the principles of acting, dance, music, stagecraft, and dramatic theory.

Architecture (temples, forts, palaces)

Ancient India was a powerhouse of architectural innovation. From the meticulously planned Indus Valley cities with their advanced drainage systems and public baths, to the majestic rock-cut caves adorned with intricate sculptures and paintings, Indian architecture has left an enduring legacy. The advent of Hinduism spurred the development of diverse temple styles like Nagara, Dravidian, and Vesara, culminating in breathtaking structures like those at Khajuraho, Konark, and Thanjavur. These temples were not merely buildings but artistic expressions, showcasing the ingenuity and brilliance of their creators. Ancient Indian architecture continues to inspire and amaze, serving as a bridge between the past and the present.

Literature (epics like Ramayana and Mahabharata, poetry, drama)

Sanskrit literature is a vast and rich tapestry spanning centuries. It begins with the Vedic period, marked by sacred texts like the Vedas, Brahmanas, Aranyakas, and Upanishads, offering hymns, rituals, and profound philosophical insights. The classical era, from 500 BCE to 1000 CE, witnessed a literary explosion with epic masterpieces like the Ramayana and Mahabharata, and plays like Kalidasa's Abhijnanasakuntala. While Sanskrit's prominence waned over time, its influence persisted. Today, efforts to revive and preserve this literary treasure continue, acknowledging its foundational role in shaping Indian thought, culture, and the pinnacle of poetic and dramatic expression.

Other Areas

Iron and Steel: India was a pioneer in iron and steel production, creating high-quality steel, as evidenced by the Iron Pillar of Delhi.

Grammar: Panini's grammar, a systematic study of language, is considered a foundational work in linguistics.

Logic: Indian philosophers made significant contributions to the field of logic.

Significance of Indian Knowledge Systems

Indian Knowledge Systems (IKS) embrace a holistic worldview, perceiving the universe as an interconnected tapestry encompassing humans, nature, and the divine. Beyond its philosophical depth, exploring the intricacies of reality, consciousness, and ethics, IKS has found practical applications in domains like Ayurveda, yoga, and agriculture. This ancient wisdom has significantly influenced global thought, contributing to advancements in mathematics, philosophy, and

spirituality. Fundamentally, IKS constitutes the cornerstone of Indian culture, shaping its values, traditions, and overall worldview.NEPsays “The preservation and promotion of India's cultural wealth must be considered a high priority for the country, as it is truly important for the nation's identity as well as for its economy.(22.1)The promotion of Indian arts and culture is important not only for the nation but also for the individual. Cultural awareness and expression are among the major competencies considered important to develop in children, in order to provide them with a sense of identity, belonging, as well as an appreciation of other cultures and identities. It is through the development of a strong sense and knowledge of their own cultural history, arts, languages, and traditions that children can build a positive cultural identity and self-esteem. Thus, cultural awareness and expression are important contributors both to individual as well as societal well-being.(22.2). (NEP 2020,Page No. 73)

Conclusion

Inclusion of IKS as a critical element of Indian education is reflected in the fundamental principle of "a rootedness and pride in India, and its rich, diverse, ancient and modern culture and knowledge systems and traditions" of NEP 2020. It envisions of an education system rooted in Indian ethos. Incorporating IKS into education offers multiple benefits. It not only fosters a strong sense of identity and belonging among students but also enhances their cognitive abilities, such as focus, resilience, and emotional intelligence. Moreover, IKS provides a foundation for understanding the environment and spirituality, contributing to overall well-being.Preserving and promoting IKS is essential for safeguarding the livelihoods of indigenous communities and showcasing India’s rich cultural heritage to the global community. By training future generations of scholars in IKS, India can reclaim its intellectual leadership and offer unique solutions to contemporary challenges.In essence, the integration of IKS into education is a strategic move to create a harmonious blend of tradition and modernity, empowering individuals and enriching the nation.

References

A Critical Survey of Indian Philosophy,Chandradhar Sharma. Motilal BanarsidassPublishers PrivateLimited, Delhi, 2000

Outlines of Indian Philosophy - Jadunath Sinha.New Central Book agency,Culcutta, 1992.

National Education Policy 2020, Government of India

A Companion to Sanskrit Literature, Banergy S.C. Motilal Banarsidas Publishers, Delhi,1989

Indian Kavya Literature, A.K. Warder. Motilal Banarsidass, New Delhi, 1992.

The Sanskrit Drama, A.B.Keith. Motilal Banarsidass, New Delhi, .1992.

Indian Scientific Traditions, NVP Unithiri. University of Calicut, 2006.

Technical Literature in Sanskrit, S. Venkatasubramonia Iyer. University of Kerala, 2009.

COMPARATIVE ANALYSIS OF MERCURY IN SANSKRIT LITERATURE: TRANSCENDING TECHNICAL SCIENCE

Liya Vinod Raj
Research Scholar in Sanskrit Literature
Governmernt Sanskrit College, Tripunithura, Kerala

Abstract
This paper presents a comprehensive analysis of mercury in Sanskrit literature, exploring its significance beyond mere technical science. Mercury, known as Pārada in ancient Indian texts, has been a focal point in alchemical traditions, particularly within Rasaśāstra. These texts not only address mercury's chemical properties but also imbue it with description of many metals, its properties, therapeutical uses and spiritual significance. The study highlights the intricate methods for handling mercury and its intended metaphysical goals, which detail complex procedures for mercury purification, transformation and utilization. By transcending the technical aspects of mercury, this analysis underscores the value of ancient texts in offering a holistic view of scientific phenomena. It invites modern scholars to reconsider the relevance of ancient Indian knowledge systems, recognizing their potential. This approach highlights the enduring significance of Sanskrit literature, advocating for a more inclusive understanding that bridges traditional and modern perspectives on mercury and its implications.
Keywords: *Pārada, Rasaśāstra, Indian Knowledge System, Chemistry*

Introduction

Mercury, scientifically symbolized as Hg, is a silver-colored liquid metal known as "Parada" in Sanskrit, has a rich and complex history within the traditional knowledge systems of India. The substance occupies a central role in the field of Rasashastra, a branch of Ayurveda that deals with the preparation of alchemical substances, particularly mercurial compounds, for therapeutic purposes. The Rasashastra texts provide a comprehensive account of the processes and philosophical underpinnings associated with the use of mercury during 800AD-1600AD period. Rasaratna samuccaya, Rasārṇava, Rasēndra Cūḍhāmaṇi and Rasaprakāśa sudhākara and Rasayana Candrika etc are greatly helped to give a strong foundation to Rasaśāstra and its development in India. This seminar paper aims to explore the significance of mercury in Sanskrit literature, and examine how these traditional concepts transcend technical science to encompass metaphysical, spiritual, and ethical dimensions.

Vedic Literature

The Vedas provide a foundational understanding of the symbolic, practical and ritualistic aspects of many metals. The Vedic literature does not delve deeply into the technical or chemical properties of any metals. And also mercury does not exist in Vedic era.

Mercury in Ayurvedic Texts

The ancient Ayurvedic texts, such as the Charaka Samhita of Charaka and Sushruta Samhita of Sushruta, mark a transition from the symbolic to the practical and medical application of mercury. Ayurveda, the ancient Indian system of medicine, is deeply rooted in the principles of balance and harmony within the body. Mercury, in these texts, is recognized for its medicinal properties, particularly in the context of rejuvenation and healing.

In the Charaka Samhita, mercury is mentioned as part of various formulations used to treat ailments and promote longevity. The text emphasizes the importance of purification processes (Samskāra) before mercury can be used in medicine. These processes, which include sublimation, distillation,

and amalgamation, are designed to remove the toxic properties of mercury, making it safe for human consumption.

The Sushruta Samhita, primarily a surgical text, also acknowledges the medicinal value of mercury. However, its emphasis is more on external applications, such as ointments and pastes, rather than internal consumption. The careful treatment of mercury in these texts reflects a sophisticated understanding of its dual nature- both as a potent healer and a potential poison.

Mercury in Rasashastra: The Alchemical Tradition

The most detailed and systematic treatment of mercury in Sanskrit literature is found in the medieval alchemical texts, collectively known as Rasashastra. Rasashastra, a branch of Ayurveda, focuses on the use of metals and minerals, particularly mercury, in the pursuit of spiritual and physical perfection. The alchemists of medieval India, known as Rasavadins, believed that mercury possessed the power to transform base metals into gold and grant immortality. In this literature philosophy of mercury is the main outcome, where in mercury is regarded as the generative principle of Shiva and Parvathy.

Key Rasashastra texts, such as Rasaratnasanuccaya of Vagbata, Rasasārasamgraha, Rasaratnākara by Nagarjuna and Rasārnava, provide elaborate descriptions of the processes involved in the purification and transmutation of mercury. These texts outline complex procedures for extracting and purifying mercury, often involving multiple stages of sublimation and distillation. The purified mercury is then used in various alchemical operations, and also therapeutically uses.

The Rasendra Sāra Saṅgraha identifies various names for mercury, reflecting its esteemed status in ancient Indian alchemy. These names include Rasēndra, Pārada, Sūta, Sūtarāja, Sūtaka, Śivatēja, and Rasa. These synonyms underscore the high importance of mercury in alchemical traditions, where it was revered not just as a substance but as a potent force of transformation and healing.[7] It also discusses the effects of processed mercury, known as Mūrccita Pārada, noting its efficacy in curbing old age diseases. Mercury is praised for its unparalleled ability to eradicate disease and strengthen the body, with the text asserting that there is no other substance as merciful as mercury.[8]

The Rasaratna Samuccaya (RRS) further elaborates on the significance of mercury, defining it as "Rasa" due to its ability to amalgamate with all metals, symbolizing its transformative power. It is also called "Rasendra," as it is considered superior among all Rasa, Maharasa, and Uparasa in its capacity to combat aging, diseases, and even death. This highlights the belief that mercury holds the key to rejuvenation and longevity, essential themes in Rasayana.[9] And also it provides detailed descriptions of Samskara (18 special processes). Among these, Pātana is specifically used for extracting mercury. The RRS state that mercury is obtained from Hingula (cinnabar, HgS), which, when heated, allows its sulfur content to burn off, pure mercury is extracted. Most Rasaśāstra texts address the extraction of mercury both directly and topologically.

Pātana Samskara is the process used for extracting mercury from Hingula. The term Pātana refers to distillation, and the apparatus employed for this process is called Pātana Yantra. This method effectively removes various doshas.[10] There are three types of Pātana:

1. Ūrdhwa Pātana: In this process, mercury sublimates from the bottom to the upper vessel, hence the apparatus is called Ūrdhwa Pātana Yantra (sublimation upward).
2. Adhah Pātana: Here, mercury sublimates from the upper vessel and falls into the lower vessel. This is known as Adhah Pātana Yantra (sublimation downward).

---

[7] रसेन्द्रः पारदः सूतः सूतराजश्च सूतकः।
शिवतेजो रसः सप्त नेमान्वेवं रसस्य तु।। RSS 01/07

[8] Rasendra Sara Sangrah 01/06

[9] रसानात्सर्वधातूनां रस इत्यभिधीयते।
जरारुड्मृत्युनाशाय रस्यते वा रसो मतः।। RRS 01/77

[10] RRS 09/10,12,13

3. Tiryak Pātana: This method involves mercury sublimating through a tube from the first vessel to the second vessel, referred to as Tiryak Pātana Yantra (sublimation oblique).
4. By Rasavadins, these process are very convenient to procure approx 73% mercury from Hingula (cinnabar). It removes their toxity and increases potency of mercury.

Additionally, the Rasa Tarangini describes using the Ūrdhwa Pātana Yantra with moderate heat for three hours. This process burns off the sulfur content, and the mercury condenses at the base of the upper pot. Thus processed, mercury is free from all doshas.

Additionally, the Rasahridaya Tantra offers detailed descriptions of 18 special mercurial processing techniques, emphasizing the complexity and sophistication of mercury's preparation in alchemical practices. The Rasaratnākara provides instructions on the extraction of mercury and the preparation of crystalline red sulfide of mercury, known as swarṇa sindhūra, a potent medicine for various ailments. The Rasaprakaśa Sudhākara elaborates on mercury's 18 treatments, including its fixation and other mercurial preparations, showcasing its versatility and importance in traditional medicine.

Together, these texts illustrate the profound significance of mercury in Rasashastra, where it is not only a key ingredient in formulations but also a symbol of transformation, healing, and spiritual enlightenment.

Comparative Analysis: Science and Spirituality

The comparative analysis of mercury in Sanskrit literature reveals a complex interplay between science and spirituality. While the Vedic and Ayurvedic texts focus on the symbolic and medicinal aspects of mercury, the Rasashastra texts (Tantric texts) delve into its alchemical and metaphysical dimensions. This evolution in the treatment of mercury reflects the broader trajectory of Indian thought, where science and spirituality are not seen as separate domains but as interconnected aspects of the pursuit of knowledge.

The technical sophistication of the alchemical processes described in Rasashastra texts, such as the purification of mercury through multiple stages of sublimation and distillation, indicates a high level of scientific knowledge. However, this technical knowledge is always embedded within a spiritual framework, where the material transformation of mercury is seen as a reflection of the alchemist's spiritual journey.

This holistic approach to mercury, where its material, symbolic, and spiritual dimensions are all considered, is a distinctive feature of Indian scientific thought. It contrasts with the more reductionist approach of modern science, where the focus is primarily on the material properties of substances, often neglecting their broader cultural and symbolic significance.

Conclusion

The treatment of mercury in Sanskrit literature offers a window into the rich and multifaceted understanding of science in ancient India. Mercury is not only a chemical substance but a symbol of transformation, a tool for healing, and a bridge between the material and spiritual path. The comparative analysis of mercury in various Sanskrit texts reveals the integration of science, spirituality, and philosophy in Indian thought, where the pursuit of knowledge is seen as a holistic endeavor.

This seminar paper has sought to highlight the significance of mercury in Sanskrit literature, has aimed to contribute to a deeper understanding of the rich intellectual tradition of Indian knowledge system.

References

C. Krishnan Namboothiri, Scientific Thoughts of India Series Book 3- Chemistry, Arshaprakasam publishers, Calicut, 2008

Dr. AD Satpute, Vagbhata'sRasaratnaSamuccaya, English translation, ChetanPrakashana publishers, VV Puram, Mysore, 1992

Prof. AR VasudevaMurti and Prasun Kumar Mishra, Indian Tradition of Chemistry and Chemical Technology, SamskritaBharati

PC Ray, History of Hindu chemistry, 1909

Atharvaveda. (2000). In Griffith, R.T.H. (Trans.). Vedic Rituals and Healing Practices. Delhi: Motilal Banarsidass.

Charaka Samhita. (2001). In Sharma, P.V. (Trans.). Ayurveda: Concepts and Practices. Delhi: Chaukhamba Sanskrit Series.

Sushruta Samhita. (2003). In Bhishagratna, K.K.L. (Trans.). The Surgical Science of Ancient India. Delhi: Chaukhamba Sanskrit Pratishthan.

संस्कृतशास्त्रेषु वाक्तत्त्वप्रभावः।

Dr. SAMSRUTHA DEVI A
Assistant Professor and Head
Department of Sanskrit
Sacred Heart College, Thevara

भाषया साकं व्याकरणस्य सम्बन्धोऽस्ति। अतः भाषायाः मूलरूपं वाक् इत्युच्यते। वाचः एकं स्वतन्त्रं दर्शनमस्ति। वाचं विना जगत् शून्यं भवति। सभ्यता संस्कृतिश्च वागधीना। वाक् न केवलं विचारविनिमयं करोति परन्तु विश्वस्य सर्वाणि वस्तुनि व्यंजयन्ति। वाचः द्विविधं रूपं वर्त्तते। एकं स्थूलरूपम् अपरं सूक्ष्मरूपम् इति। स्थूलरूपे वाक् भाषायाः प्रतिनिधित्वं विभर्त्ति। सूक्ष्मरूपे तस्याः ब्रह्मत्त्वं वा दृश्यते।

शास्त्रदृष्ट्या वाक्तत्त्वविचारः।

१ ऋग्वेदे वाक्तत्त्वम्।

ऋग्वेदे बहुत्र वाक्शब्दस्योल्लेखो दृश्यते। मनुष्यस्य ज्ञानस्याविर्भावः परस्परं भावविनिमयश्च वाङ्माध्यमेन भवति। सा वाक् चतुर्षु विभक्ता। अस्याः उत्पत्तेः मूलस्रोतो भवति गुहा [११] (आत्मा) वागुत्पत्तेः पूर्वावस्थाऽपि वाक्प्रक्रियायाः अविभाज्यमङ्गम्। मनुष्यः आत्माभिव्यक्तीच्छया प्रेरिता भवति। इदं वाचः प्रथमं चरणं भवति। इच्छायाः अनन्तरं द्वितीयं चरणं भवति चिन्तनम्।[१२] इच्छा आत्मनो विषयः, चिन्तनं मनसः विषयः। तृतीयं चरणं भवति इन्द्रियम्।[१३] अस्यामवस्थायां वाक् स्वरात्मकं रूपं गृह्णाति। सा वाक् प्रकटरूपा भवति या श्रूयते च।

तथा च वाचः कृत्स्नानि पदानि चत्वारि परिमितानि। अर्थात् लोके या वागस्ति या चतुर्विधा विभक्ता। तानि पदानि ब्राह्मणा, विदविदो, मनीषिणो (मेधाविनः) विदुः। तेषां मध्ये त्रीणि गुहायां स्थापितानि, न प्रकाशन्ते।

तन्त्रागमे वाक्तत्त्वम्।

कामकलाविलासतन्त्रे[१४] वाचः चातुर्विध्यं स्वीकृतम्। तत्र अवाङ्गमनसगोचरत्वात् सर्ववेदान्तैरपरिच्छेद्यसर्वकारणीभूता महेशी परा उच्यते। सैव पराशक्तिरेव त्रिप्रकारकत्वेन भविता। प्रथमोत्पन्नत्वेन विवक्षिता विषयिणी पश्यन्ती इत्युच्यते। आदिशब्देन मध्यमा वैखरी च। शङ्कराचार्येण प्रपञ्चसारतन्त्रे चतुर्विधा वाक् प्रदर्शिता। तत्र मूलजगन्मूलभूता परिणामिनी मायाशक्तिः। तस्याः आधारभूतः चिदात्मा मूलाधारः। तस्मात् प्रथममुदितः चैतन्याभासो भावश्च यः जगद्भावयतीति मायाशक्तिर्भावः पराख्यः। अर्थात् चैतन्याभासविशिष्टतया प्रकाशिका माया निष्पन्दा परावाक्। सस्पन्दावस्थाः पश्यन्त्याद्याः। सूक्ष्मा-परा-पश्यन्ती-मध्यमा- वैखरीति पंचपदी वाक् प्रदर्शिता। एवं च सप्तपदी वागपि सूचिता। शून्य-सम्वित्-सूत्क्ष्मादीनी सपतपदानि। तत्राऽनुत्पन्ना निष्पन्दा शून्या, वागुत्पत्तिस्तु सम्वित् उत्पत्यावस्था सूक्ष्मा। मूलाधाराद् प्रथममुदिता परेति।

शैवदर्शने वाक्तत्त्वम्।

सिद्धान्तशैवदर्शने सूक्ष्मा पश्यन्ती मध्यमा वैखरीरूपवाक्चतुष्टयं प्रतिपादितम्। परापरनाम्न्याः सूक्ष्मायाः नादेन पश्यन्त्याः चाक्षरविन्दुना तादात्म्यसाधनं मनोहारिणिभिः युक्तिभिः कृतम्।

तमिल्शैवसिद्धान्तेऽपि परा पश्यन्तीमध्यमावैखरीरूपा चतुर्विधा वाक् स्वीकृता। महेश्वरानन्दः क्षेमराजमनुसरन् कर्मदर्शनं पञ्चार्थक्रमपदवी इति कथयति। एवं च परमेश्वरस्य स्फुरणधारा व्योमेश्वरी-खेचरी-दिक्चरी-गोचरी-भूचरीरूपा वाचः पंचेति प्रतिपादयति।

औपनिषदि वाक्तत्त्वम्।

उपनिषदां दृष्ट्याऽपि 'परा-पश्यन्ती-मध्यमा-वैखरीरूपा सरस्वतीति चतुर्विधा वाचो वदन्ति' इति। तथा च योगकुण्डल्युपनिषदि-

"परायामङ्गुरीभूय पश्यन्त्यां द्विदलीकृता।
मध्यमायां मुकुलिता वैखर्यां विकसीकृता"।।

इत्यासां वर्णनमुपलभ्यते। परायाः स्वरूपन्तु अपभ्रंशराहित्यं लोकव्यवहारातीतत्वं दोषैरसङ्गीर्णत्वम् अथवा प्रत्यस्तमितसर्वविकारोल्लेखमात्रत्वमेव। पश्यन्त्यामपि केनचिदंशेन इमे गुणाः सन्ति। परा तु तदपेक्षया प्रकृष्टा ससूक्ष्मा च। मूलाधारचक्रस्था परावाक् यदा नाभिप्रदेशे स्पर्शयता वायुना संस्पृष्टा भवति, तदा सा पश्यन्तीनाम्ना व्यवह्रियते। तत्रापि वाणी अविभाज्याऽभिन्ना सर्वथैव चक्रमा भवति। सैव मध्यमावस्थायाम् अव्यक्तक्रमा वैखर्याञ्च व्यक्तक्रमा भवति। साच वाक् उपनिषदि प्रणवपदव्यवहार्या भवति। तथा हि माण्डूक्ये-

"प्रणवो ह्यपरं ब्रह्म प्रणवश्च परः स्मृतः ।
अपूर्वोऽनन्तरोऽबाह्योऽनपरः प्रणवोऽव्ययः"।। इति

अत्र परापरे ब्राह्मणी प्रणवः। परः प्रणवः परा वाक्। अपरः प्रणवः पश्यन्ती। अत्र मध्यमाया अवस्थाविशेषः 'मुकुलिता' इत्युक्तम्।मुकुलिता इत्यस्य उच्छूना गर्भावस्थापन्ना इत्यर्थः। सा च शब्दार्थशक्तिलम्पन्ना वर्त्तते। वाचः उच्छूनावस्था मध्यमा, तत्र नित्यानां शब्दार्थसम्बन्धानां ज्ञानमात्रं भवति, न तु शब्दार्थौ पृथगुपलभ्येते। परं यदा तस्या एव मध्यमायाः परिणतिः वैखरीरूपेण भवति।

व्याकरणशास्त्रे वाक्तत्त्वम्।

व्याकरणशास्त्रे पण्डितैः वाक्तत्त्वविषये महती चर्चा कृता। पाणिनि पतञ्जलिप्रभृतिभिः परोक्षरूपेण अस्याः विवेचनं कृतम्। परन्तु भर्तृहरिणा प्रथमतया प्रत्यक्षरूपेण दार्शनिकधारा प्रदर्शिता।

यथा ऋग्वेदे वाचः चातुर्विध्यं वर्णितं किन्तु तस्याः नामोल्लेखो न कृतः तथैव पाणिनीयशिक्षायां स्पष्टरूपेण नोक्त्वा केवलं तस्याः स्थितीनां परिगणनं कृतम्। तथाहि-

"आत्मा बुद्ध्या समेत्यर्थान् मनो युक्तो विवक्षया।
मनः कायाग्निमाहन्ति स प्रेरयति मारुतम्।
मारुतस्तूरसि चरन्मन्द्रं जनयते स्वरम्।

---

[११] प्रेणा तदेषा निहितं गुहाविः ऋ.वे. १०/७१/१

[१२] यत्र धीरा मनसा वाचमक्रत ऋ.वे. १०/७१/२

[३] यज्ञेन वाचः पदवीमायान् ऋषिषु प्रविष्टाम् – तामाभृत्या व्यदधुः पुरत्रा तां सप्तरेभा अभिसंनवन्ते - ऋ.वे.१०/७१/३

[१४] का.क.वि.त. २०

अत्र चतुर्णामवस्थानां वर्णनं कृतम्।।"[१५] पदजातानि इत्युक्तावपि नामाख्यातोपसर्गनिपाताश्च इत्यर्थनिर्देशः कृतो न परा-पश्यन्ती-मध्यमा-वैखर्यादिनां नामोल्लेखः कृतः। यद्यपि गुहा त्रीणि निहिता नेंगयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्याः वदन्ति इति वाचः चातुर्विध्यं प्रदर्शितम्, तथापि पतञ्जलिना [१६] चत्वारि पदजातानि नामाख्यातोपसर्गनिपाताश्चेति व्याख्या कृता। परन्तु पदजातानि इत्यस्य व्याख्यानावसरे नागेशेन[१७] प्रतिपादितं यत्-पदजातानि परा पश्यन्तीमध्यमावैखर्यः, नामादीनि चेति।

भर्तृहरिणा श्रुति-आगम-भाषाविज्ञानादीनि आधारीकृत्य वाचः तत्त्वमुद्घाटितम्। तस्य मते ज्ञानस्य हि वाग्रूपत्वम्। यथा प्रकाशकत्वमग्नेः स्वरूपन्, अथवा चैतन्यमा अन्तर्यामिणः स्वरूपम्। यदि प्रकाशकस्य प्रकाशकत्वमुत्सीदेत्, चैतन्यमन्तर्यामिणः तर्हि प्रकाशोऽन्तर्यामी च नैव भवेताम्। एवं च ज्ञानस्य वाग्रूपतायामुत्कान्तायां ज्ञानमपि न भवेत्। तथा च सकलमपि ज्ञानं सूक्ष्मया वाग्रूपतया स्थूलशब्दस्योपादानभूतया स्वरूपभूतयाऽनुगतम्। अत एव वाग्रूपता ज्ञानस्य शाश्वतो धर्मः। प्रकाशितस्य ज्ञानस्य चावधारिका वाक् [१८]। अस्य व्याख्यानावसरे महाभाष्ये चत्वारि पदजातानि नामाख्यातोपसर्गनिपाताश्च इत्युक्तम्। अस्य भाष्यस्य प्रतीकमादाय वाचः चातुर्विध्यं सिद्धान्तितं नागेशेन। तथाहि उद्योते[१९] वाक्परिमितानीति षष्ठीतत्पुरुषः, पदजातानि परापश्यन्तीमध्यमावैखर्यः नामादीनि चेति।

तस्य मते च शब्दोऽयं परापश्यन्तीमध्यमावैखरीणामपि संग्रहं बोधयति। नामाख्यातोपसर्गादीनामपि परेत्यादिरूपचतुष्टयं वर्तते। तत्र त्रयोऽंशा मध्यमान्ता हृदयादिरूपायां गुहायां वर्त्तन्ते। चतुर्थं भां वैखरीरूपं मनुष्याः वदन्ति। अवैय्याकरणाः अज्ञानात् वैखरीरूपमेव जानन्ति व्यवहरन्ति च। वैय्याकरणाः परादिमध्यमान्ता जानन्ति, वैखरीरूपेण व्यवहरन्ति।

परा वाचः अस्तित्वपरतिपादनाय नागेशेन प्रमाणद्वयं प्रदत्तम्। शब्दब्रह्म रवशब्देन पराशब्देन चोच्यते। श्रोत्रविद्यया वैखरी,मध्यमा व्यवहार कारणम्, पश्यन्ती तु लोकव्यवहारातीता। योगिनां त्त्रापि प्रकृतिप्रत्ययविभागावगतिरस्ति। परा यां तु नेति। अतः तासां तिसृणां वाचां व्याकरणशास्त्रे प्रकृयोपयोगित्वमस्ति। शब्दब्रह्म ताभ्यः बहिर्भूतम्। सा परावाक् भवति।

नागेशस्य मते बिन्दोः शब्दब्रह्मापरनामधेयम्, वर्णादिविशेषरहितम्।, ज्ञानप्रधानं सृष्ट्युपयोग्यवस्थाविशेषरूपम्, चेतनमिश्रम्,नादमात्रमुत्पादयते। एदज्जगदुपादानमेव रवपरादिशब्दैः व्यवह्रियते। सा च परावाक् नित्या। नित्यत्वं न यावत्सृष्टिस्थित्या व्यवहारता च बोध्यम्।

पसंहारः।

एकः शब्दः सम्यक् ज्ञातः सुप्रयुक्तः स्वर्गे लोके च कामधुक् भवति। इत्युक्तं वर्त्तते। शब्दस्य सम्यक् ज्ञानं वाक्तत्वं विना अर्थज्ञानं च विना असम्भवि। वागेव विश्वा भुवनानि जज्ञे, वाच इत् सर्वममृतं यच्च मर्त्यम्। अतः वागेव अक्षरः, प्रणवो नित्यं नवीनः प्रतिक्षणं परिवर्तमानं विश्वम्, सृष्टि स्थितिसंहारहेतवो ब्रह्माच्युतशङ्करास्तामेव वन्दन्ते। भावाभिव्यक्तिसाधनया लोकेऽर्थप्रकाशको यः कश्चन शब्दः प्रयुज्यते, स वागित्यबिधीयमानः। भाषा इति प्रोच्यते। स्थूलसूक्ष्मसकलप्रभेदवती भवति वाक्।

सहायकग्रन्थाः।

१. व्याकरणसौरभम् प्रो.डा.किशोरचन्द्रपाढी श्रीजगन्नाथसंस्कृतविश्वविद्यालयः श्रीविहारः २००८

२. याकरणदर्शनस्य दर्शनान्दरैः सह तु लनात्मकमध्ययनम् जगदीशप्रसादमिश्रः राष्ट्रीयसंस्कृतसंस्थानम् नवदेहली २००६

३. व्याकरणमहाभाष्यम् सम्पा.डा.हरि नारायणतिवारी चौखम्बाविद्यालय वाराणसी २००९

४. ाक्यपदीयम् प.सत्यनारायणखण्डूडी चौखम्बा कृष्णदास् अकादमी वाराणसी २००१

५. ाब्दब्रह्मपरब्रह्मणोसेतादात्म्यसमीक्षणम् डा.हरिनारायणतिवारी राष्ट्रीयस्स्थानम् वाराणसी २००४

संक्षेपसंज्ञा।

ऋ.वे	- ऋग्वेदः।
का.क.वि.त	- कामकलाविलासतन्त्रम्।
पा.शि	- पाणिनीयशिक्षा।
म.भा.प	- महाभाष्यं पस्पशाह्निकम्।
वा.प	- वाक्यपदीयम्।

[१५] प.शि -६.७

[१६] म. भा.प

[१७] म.भा.उ.पृ -४४

[१८] वा.प १/१२४

[१९] म.भा

वल्लत्तोल् महाकवे: कवनकलायां गैर्वाणीपैतृक प्रभाव

Saraswathi Devi V
PhD Research Scholar,
Department of Sanskrit Sahitya,
SSUS Kalady.

कैरल्यां प्रथित यशस्क: महाकवि: वल्लत्तोल् नारायणमेनोन् महोदय: कैरल्यां संस्कृते च सममेव प्रावीण्यं समार्जित: आसीत् | साप्रदायिकरीत्या विद्याभ्यासं पूर्तीकृतवन्त: स: द्वादश वयसादारभ्य संस्कृत भाषायां रचना आरब्धवान् | कला - साहित्य- आयुर्वेद - विवर्तन मेखलासु अस्य सम्भावना: निस्तुलमेव| मातुल: रावुण्णि मेनोन् महाशयात् संस्कृत पठनं प्रारब्धं कुर्व:, स: पुन्नश्शेरि नम्पि महोदयात् गहनरीत्या संस्कृतज्ञानमार्जितवान् | कैरली वाङ्मयस्य संपन्नाय अस्मिन् महाभागेन वेद इतिहास नाटकादि प्रमुखा: संस्कृत ग्रन्था: विवर्तनाय स्वीकृता: | तस्य संस्कृत कृतय:, संस्कृत मुक्तकानि, कैरल्यां रचित कृतिषु अमरभाषा प्रभाव: च अत्र विषयीभूत:|

अद्यतनकाले, वल्लत्तोल् महोदयस्य संस्कृतभाषा वैभवं, कैरलीभाषा पोषणं च अवबोधनविषयमेव | न तु केवलं कैरली छात्रा: अपि तु संस्कृतछात्राश्च संस्कृतनभोमण्डले तस्य योग्दानं ज्ञातव्यमेव| अत: आधुनिककैरलीकवित्रयेषु प्रमुख: वल्लत्तोल् महोदयस्य कवनकलायां गैर्वाणीपैतृक प्रभाव: अस्मिन् प्रबन्धे प्रस्तूयते|

संस्कृत कृतय

महाकवि वल्लत्तोल् महोदय: स्व रचना: संस्कृते एव प्रारब्धवान् | किन्तु स : पूर्वकाल रचानायां प्रसाधनं न कृतम् | अत: संस्कृतरचनामधिकृत्य अधिकतया विवरणानि न लब्धम्| अपूर्णतया लब्धं कृतय: अत्र प्रस्तूयते | पार्वतीपादादि केशस्तवम्,कृष्णस्तवम्, अर्जुनविजयम्, मातृवियोगम्, त्रियाम, तपतीसंवरणम् च

पार्वतीपादादिकेशस्तवम्

वल्लत्तोल् विरचितं अतिमधुरं स्तोत्रकाव्यं भवति पार्वतीपादादिकेशस्तवम्|मेल्प्पुत्तूर् विरचितं श्रीपादसप्तशती स्तवरूप मातृकया पार्वत्या: पादादारभ्य केशपर्यन्तरूपवर्णना अस्मिन् काव्ये स्तुत्यते |

कल्याणं कलयन्तु व: कुलिशभृत्कान्ताळकान्तस्फुरत्
कल्पद्रुप्रसवन्मधुधरीकन्जायमानम्घ्रिय: |
कालाम्भोदकचा: कलिन्दतनयाकल्लोललीलोलसत्
कारुण्यार्द्रकटाक्षवीक्षण कला: कालारिपुण्योत्करा:||[1]

अमरभाषा मनोहररीत्या प्रतिपादनं कर्तुं शक्यतेति अयं श्लोकेन वक्तुं शक्नुम:| द्रुतविलम्बितवृत्तेन समाबद्धायां कोमल पदेर्ललितयारीत्या चोपवर्णिता कवितादेवीतु महकवित्व प्रदायिनी भूयादिति सत्कथ्यते|

कृष्णस्तवम् कृष्णस्तुति परं स्तोत्रकाव्यं भवति कृष्णस्तवम् |

अर्जुनविजयम् अर्जुनवीरकथा प्रतिपादकं संस्कृतनाटकं भवति अर्जुनविजयम् |

तपतीसंवरणम् माघादि महाकाव्याननुसृत्य वल्लत्तोल् विरचितं काव्यं भवति तपतीसंवरणम्|अस्मिन् काव्ये एकं चित्रसर्गमस्तीति केरलसंस्कृतसाहित्यचरित्रे सूचनामलभत |

मातृवियोगम् मातृवियोगसमये तस्या: स्मृतिपरं रचितं काव्यं भवति मातृवियोगम् |

बाढं या नित्यभास्वद्बहुलगुणगणा शास्त्रगानीच चन्द्र
श्री कीर्तिर्मे सवित्री कचनिचयधृत त्रासनव्याब्द वृन्दा|
सत्यं तत्सत्यकाद्यै: श्रितमुनिवृषभा सेवितं चानुकम्बा
वार्द्धिशर्मप्रदेयं कलितरसमगात्स्थानमानन्दसान्द्रम्||[1]

त्रियामा

वेल्लानश्शेरि वासुन्नि मूस्सत् वल्लत्तोल् च युगपत् विरिच्य संस्कृतकाव्यं भवति त्रियामा |

संस्कृतमुक्तका

उत्तम सुहृदानां प्रभाव: सहृदय जीवितं च वल्लत्तोल् महोदयस्य साहित्यमण्डले प्रकाशपूर्णतया विराजन्ते | द्रुतकवितारचना कौशलेन श्रुतमात्रेण हृदिस्थ श्लोक नैपुण्येन च वल्लत्तोल् एकश्रुतधर: इति नाम्नापि व्याहृयते | कवितारचना,समस्यापूरणं, भाषान्तरीकरणमित्यादि भाषानैपुणी तन्त्रा: वल्लत्तोल् महोदयस्य संस्कृते कैरल्यां च गहनज्ञानं समार्जितुं सहायका: सन्ति | वल्लत्तोल् विरचितं अष्टाविंशति संस्कृत मुक्तका: विविध ग्रन्थेभ्य: विज्ञानचिन्तामणि: रसिकरञ्जिनीत्यादि मासिकाभ्य: च अलभत |

विद्यारम्भश्लोकं

विद्यारम्भवेलायां सरस्वतीवर्णनात्मकं विरचितं मुक्तकमेतत् |
शुभाय भूयाच्छृति पत्मिनीस्थिता मृणालिका कापि मरालिकाद्युति|
मनोरमाम् यां हृदिकृत्यगाहते कृती विरिञ्चो तनुतापनिर्वृतिं||[1]

वर्षर्तुवर्णानम्

पुष्णन् सदागर्तमहाजवमेष चञ्चत्चक्राङ्ग भीषणखनारव पूरिताश:|
स्वास्थ्यन् नृणां विरचयन् शुचितोयथारि वर्षर्तुरावहति धूमरणाङ्गभगिम् ||[1]

संस्कृतपत्रिका

सहृदय संपर्क्काय आशयविनिमयाय ज्ञानप्रकाशनाय च पत्रिका: उपाधिन: आसन् |तत् समये वल्लत्तोल् अपि अनेका: संस्कृतपत्रिका: प्रेषितवान्| उदाहरणानि

विज्ञानचिन्तामणी पत्रिकाय वल्लत्तोल् विरचितं श्लोकेषु एकं एव,

पुण्यैर्विज्ञानचिन्तामणि, जितमधुना जागतै: स्वागतं ते

पाद्यं भक्तिप्रणम्रो भगवति कलयामेष्यसन्तोष बाष्पै:|

भूयस्त्वत्सन्निधानाद हह किमपरंप्रोद्धृदां माधवेन

द्रक्ष्यामीवात्तदेहां श्रुतिमिह सुमनोगीयमानापदानाम्||[1]

श्रुतिमात्रपरिचितेषु पत्रिका द्वारेण सौहृदपोषणानामन्योदाहरणं भवति एतत् | पुन्नश्शेरि नम्पे: मित्र: सहृदयपण्डित: भवति कविभूषण कुमारताताचार्य:| स: तस्य पुत्रस्य उपनयनसंस्कारे भागभाक् कर्तुं वल्ल्त्तोल् महोदयाय क्षणनपत्रिका संस्कृतश्लोकरूपेण प्रेषितवान् |वल्लत्तोल् अस्मिन् क्षणनपत्रिकायै प्रतिपत्रिका उपनयनाय आशिर्वादरूपेण संस्कृत भाषायामेव प्रेषितवान् |

क्वनु निखिलबुधाग्रगा भवन्त: क्वनु पुनरज्ञपुरस्सरो जनोऽयम्|

तदपि बहुमतिर्भवत्सु जाता चिरमधुना मुखरी करोत्यहो माम्||

परावर्तनकलासौभगम्

भाषापोषणाय विवर्तनमनुपेक्षणीयमिति ज्ञात्वा पण्डितसहृदया: त्रिशिवपेरुर् देशे एकमालोचनायोगस्य अन्तिम विधिरूपेण वाल्मीकिरामायणस्य विवर्तनदौत्यं वल्लत्तोल् महोदयाय दत्तवन्त: | वल्लत्तोल् कैरलीभाषापोषणाय त्रयोविंशति संस्कृतग्रन्था: विवर्तनमभूत्|वाल्मीकिरामायण विवर्तनेन स: केरलवाल्मिकि इति नाम्नापि व्याहृयते| कैरल्यां संस्कृतरूपकाणामातृका अभावेन वल्लत्तोल् षट्रूपकाणां विवर्तनमकरोत् | वत्सराजकृतं कर्पूरचरितं भाणं, हास्यचूडामणि प्रहसनं, रुक्मिणीहरणमीहामृगम् त्रिपुरदहनं डिममादि विवर्तनं कृतवान् | एतत् अतिरिच्य भासकृत रूपकेषु पञ्चरात्रम्, स्वप्नावसवदत्तम्, ऊरुभङ्गं च भाषान्तरिकरणं कृतवान्| उपरुपकेषु प्रेक्षणकस्य विवर्तनाय भास्करकवे: उन्मत्तराघवं कैरल्यां तर्ज्जिमामकरोत् | अनन्तरं महाकवि कालिसप्रणीतं अभिज्ञानशाकुन्तलम् अनुवादमकरोत् | केवलं साहित्य कृतय: न आयुर्वेदग्रन्था:, यथा आरोग्यचिन्तामणि, गर्भरक्षाक्रमम्, गजशास्त्रचिकित्साप्रदायकं मातङ्गलीला, नाट्यमुद्राविधायकनिरूपणग्रन्थं हस्तलक्षणदीपिका आदि अनेका: ग्रन्था: वल्लत्तोल् विवर्तननैपुण्येन वैभवं प्रकटयति |

केरलीयसंस्कृतवाङ्मये वल्लत्तोल् महोदयस्य योग्दानं निस्तुलमेव | अस्य काव्यलोकस्य अधिकारिण : सहृदया : एव | पदलालित्येन भावसंबन्धेन आस्वादकानां हृदिं प्रकाशयन्ति अस्मिन् कवि भारति विराजिते |

ग्रन्थसूचि

वल्लत्तोल् कविता, कविता समिति, एन् बि एस्, कोट्टयं, 1959

महाकवि वल्लत्तोल्, सि के मूस्सत्, केरल सर्कारसाम्स्कारिकप्रसिद्धीकरणवकुप्प्,तिरुवनन्तपुरं

वल्लत्तोलिन्टे संस्कृतनाटक तर्ज्जमकल्,वल्लत्तोल् ग्रन्थालयं, चेरुतुरुत्ति, 1978

वाल्मीकिरामायणंतर्ज्जम, वल्लत्तोल् नारायणमेनोन्, डी सी प्रसाधनं, कोट्टयं, 1985

केरलसंस्कृतसाहित्यचरित्रम्,वटक्कुंकूर्राजराजवर्म्मा, श्रीशङ्कराचार्यसंस्कृतसर्वकलाशाला, कालटि, 1997

FYUGP AND TOURISM INDUSTRY LINKAGES: A STUDY ON INTERNSHIP AND PLACEMENT OUTCOMES

Reshmi Joseph
Assistant Professor, Department of French
St. Teresa's College (Autonomous), Ernakulam

Abstract
This study investigates the impact of industry linkages on internship and placement outcomes in the Four Year Undergraduate Program (FYUGP) in tourism education. A mixed-methods approach was employed, combining surveys, interviews, and analysis of program data. Findings indicate that FYUGP's industry linkages significantly enhance internship experiences, leading to improved placement rates, job satisfaction, and career advancement opportunities. Key factors contributing to successful industry linkages include collaborative curriculum development, mentorship programs, and regular industry engagement. However, challenges such as maintaining relationships, ensuring relevance, and addressing skill gaps were also identified. This research provides insights for tourism educators, industry partners, and policymakers to strengthen academia-industry partnerships, ultimately enhancing the employability and career prospects of tourism graduates.
Keywords: *FYUGP, tourism education, industry linkages, internship, placement outcomes, employability, academia-industry partnerships.*

Introduction

The Four Year Undergraduate Program (FYUGP) in tourism education aims to provide students with a comprehensive understanding of the tourism industry, as well as practical skills and knowledge to succeed in their careers. Industry linkages play a crucial role in achieving this goal, as they provide opportunities for students to gain hands-on experience, build professional networks, and develop industry-specific skills. However, there is limited research on the effectiveness of FYUGP's industry linkages in providing internship and placement opportunities for tourism students. This study aims to address this gap by investigating the internship and placement outcomes of FYUGP students and exploring the factors that contribute to successful industry linkages.

Methodology

This study employed a mixed-methods approach, combining surveys, interviews, and analysis of program data. A total of 100 tourism students and 20 industry partners participated in the study.

Literature Review

Research has shown that industry linkages are essential for tourism education. The importance of industry-academia partnerships in tourism education has been widely acknowledged in existing research. Studies have shown that these partnerships can enhance student learning outcomes, improve employability, and foster collaboration between academia and industry (Cooper, 2002; Ladkin, 2006). Industry linkages can provide students with practical skills, knowledge, and experiences that meet industry needs, making them more employable upon graduation (Richardson, 2009).

Research has also highlighted the benefits of internship programs in tourism education. Internships can provide students with hands-on experience, build professional networks, and develop industry-specific skills (Walo, 2001). However, there is limited research on the effectiveness of internship programs in FYUGP.

Existing research has also explored the factors that contribute to successful industry linkages in tourism education. Collaborative curriculum development, mentorship programs, and regular

industry engagement have been identified as key factors (Ladkin, 2006). However, there is a need for further research on the specific factors that contribute to successful industry linkages in FYUGP.

Furthermore, research has shown that placement outcomes are an important indicator of the effectiveness of tourism education programs (Richardson, 2009). However, there is limited research on the placement outcomes of FYUGP students and the factors that contribute to successful placement.

Overall, existing research highlights the importance of industry-academia partnerships, internship programs, and placement outcomes in tourism education. However, there is a need for further research on the effectiveness of FYUGP's industry linkages and the factors that contribute to successful internship and placement outcomes.

Findings

The findings indicate that FYUGP's industry linkages significantly enhance internship experiences, leading to improved placement rates, job satisfaction, and career advancement opportunities. Key factors contributing to successful industry linkages include collaborative curriculum development, mentorship programs, and regular industry engagement.

The study found that FYUGP's industry linkages have a positive impact on internship and placement outcomes for tourism students. The results showed that students who participated in internships through FYUGP's industry linkages had higher placement rates and job satisfaction compared to those who did not.

Specifically, the study found that:

- 80% of students who participated in internships through FYUGP's industry linkages secured full-time employment in the tourism industry within six months of graduation, compared to 40% of students who did not participate in internships.
- Students who participated in internships through FYUGP's industry linkages reported higher job satisfaction rates, with 90% indicating that they were satisfied with their job, compared to 60% of students who did not participate in internships.
- The study also found that FYUGP's industry linkages provided students with valuable networking opportunities, with 75% of students reporting that they had established industry connections through their internship experience.

The study also explored the factors that contribute to successful industry linkages in FYUGP. The results showed that:

- Collaborative curriculum development was identified as a key factor, with 85% of industry partners indicating that they had contributed to the development of FYUGP's curriculum.
- Mentorship programs were also identified as an important factor, with 80% of students reporting that they had received mentorship from industry professionals through FYUGP's industry linkages.
- Regular industry engagement was also found to be important, with 90% of industry partners indicating that they had engaged with FYUGP through guest lectures, workshops, or other events.

Overall, the study's findings suggest that FYUGP's industry linkages are effective in providing students with valuable internship and placement opportunities, and that collaborative curriculum development, mentorship programs, and regular industry engagement are key factors in successful industry linkages.

Discussion

The study's findings highlight the importance of industry linkages in tourism education. By fostering collaboration between academia and industry, FYUGP can provide students with relevant skills, knowledge, and experiences that meet industry needs.

Recommendations

Based on the findings, the following recommendations are made:

1. Tourism education programs should prioritize industry linkages and partnerships to provide students with practical skills and experiences.
2. Collaborative curriculum development between tourism education programs and industry stakeholders is crucial to ensure students receive relevant, industry-specific skills and knowledge.
3. Mentorship programs and regular industry engagement are essential in supporting student learning and career development.
4. Industry stakeholders should engage with tourism education programs to ensure graduates possess the required skills and knowledge.
5. Tourism education programs should consider incorporating internship and placement opportunities into their curriculum to enhance student outcomes.
6. Further research is needed to explore industry linkages in different tourism education programs and contexts.
7. Industry stakeholders and tourism education programs should work together to address the skills gap in the tourism industry.
8. Tourism education programs should prioritize building relationships with industry stakeholders to provide students with valuable networking opportunities.
9. Regular evaluation and assessment of industry linkages and their impact on student outcomes are necessary to ensure their effectiveness.
10. Industry linkages should be tailored to meet the specific needs of students and industry stakeholders.

Limitations

This study has some limitations, including a small sample size and limited geographic scope. Future research should aim to address these limitations and explore industry linkages in different contexts.

Conclusion

This study demonstrates the effectiveness of industry linkages in enhancing internship and placement outcomes in FYUGP. The findings provide insights for tourism educators, industry partners, and policymakers to strengthen academia-industry partnerships, ultimately enhancing the employability and career prospects of tourism graduates.

References

Cooper, C. (2002). Tourism education and industry linkages. Journal of Hospitality and Tourism Education, 14(2), 34-40.

Ladkin, A. (2006). Industry-academia partnerships in tourism education. Journal of Teaching in Travel & Tourism, 6(1), 1-15.

Richardson, S. (2009). Undergraduate tourism education: A review of the literature. Journal of Hospitality and Tourism Education, 21(2), 1-13.

Walo, M. (2001). Assessing the impact of internship experiences on student learning. Journal of Experiential Education, 24(1), 1-10.

Bodhi International Journal is assigned
by ISSN National Centre, India
National Science Library, New Delhi

Journal Indexed and Impact Factor by
International Institute of
Organized Research (I2OR)

Information of Bodhi Journal

Subjects for Papers

The journal welcomes publications of quality papers on research in humanities, arts, science. agriculture, anthropology, education, geography, advertising, botany, business studies, chemistry, commerce, computer science, communication studies, criminology, cross cultural studies, demography, development studies, geography, library science, methodology, management studies, earth sciences, economics, entrepreneurship, bioscience, fisheries, history, information science & technology, law, life sciences, logistics and performing arts (music, theatre & dance), religious studies, visual arts, women studies, physics, fine art, microbiology, physical education, public administration, philosophy, political sciences, psychology, population studies, social science, sociology, social welfare, linguistics, literature and so on.

Hosted by

Department of Additional Languages
SACRED HEART COLLEGE
(Autonomous Institution Affiliated to Mahatma Gandhi University)
(Reaccredited by NAAC at A+ level in 2022 (IVth Cycle) (CGPA-3.5) nirf72 (2023)
College with Potential for Excellence (CPE) - UGC since 2004
Pandit Karuppan Road, Thevara, Kochi, 682013, Kerala

Articles should be mailed to
bodhijournal@gmail.com

BODHI
International Journal of Research in Humanities, Arts and Science
www.bodhijournals.com

Powered & Published by
Center for Resource, Research and Publication Services (CRRPS) India.
www.crrps.in